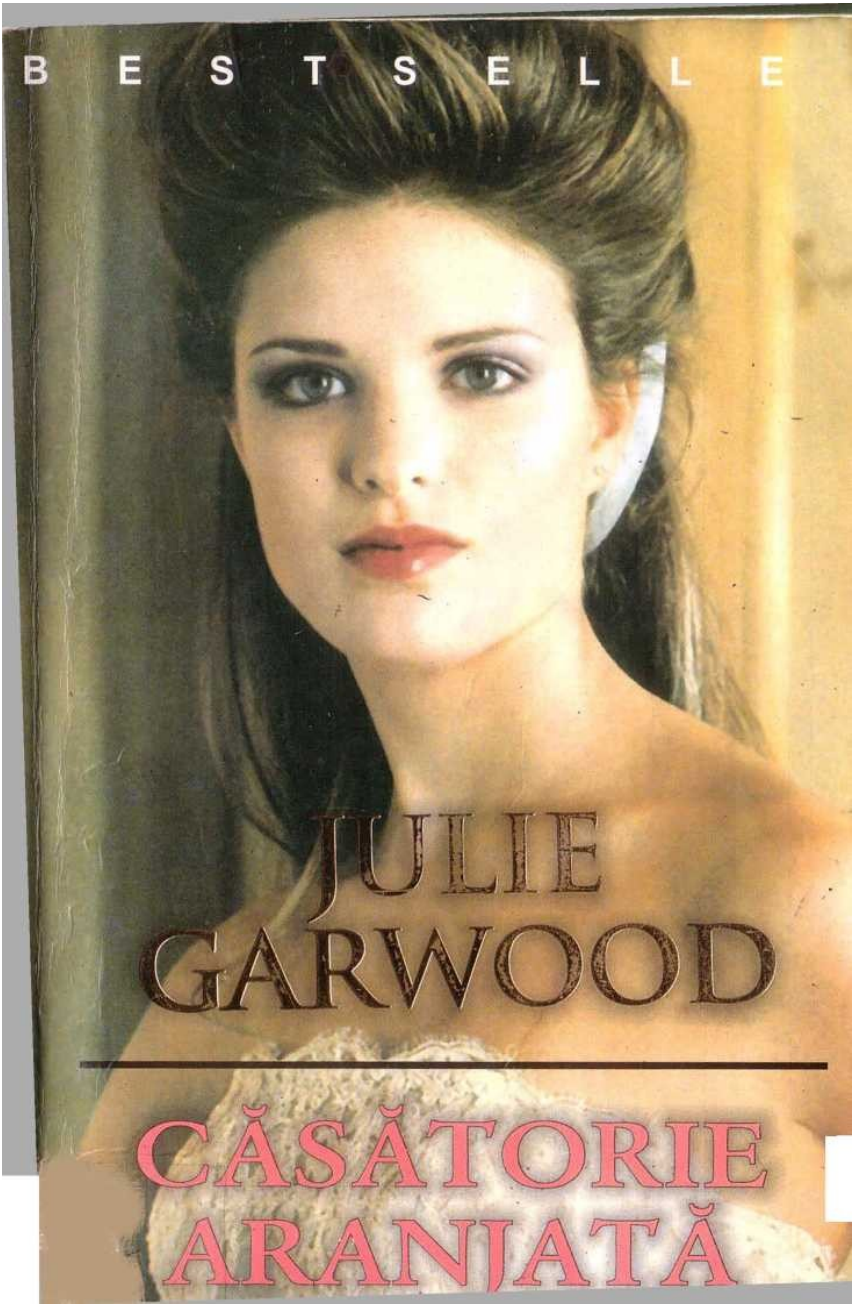
BESTSELLE
JULIE
GARWOOD
CĂSĂTORIE
ARANJATĂ

Prolog

Scoţia, 1100

Priveghiul se sfârşise.

Femeia lui Alec Kincaid fu în sfârşit coborâtă în locul de veşnică odihnă. Vremea era urâtă, la fel de mohorâtă ca expresiile de pe chipurile celor câţiva membri ai clanului adunaţi în jurul mormântului de pe creasta golaşă.

În pământ nesfinţit era îngropată Helena Louise Kincaid, căci noua mireasă a viteazului conducător îşi luase singură viaţa şi astfel era osândită să zacă în afara adevăratului cimitir creştin. Biserica n-ar fi îngăduit ca un trup întinat de un păcat de moarte sigur să fie depus în ţărâna binecuvântată. Un suflet negru era ca un măr stricat, socoteau chinuitorii bisericii, iar pericolul ca putregaiul lui să le întineze pe cele neprihănite era prea mare ca să nu fie luat în seamă.

Peste oamenii din clan ploua cu găleata. Trupul neînsufleţit, înfăşurat în pledul roşu cu negru şi verde al clanului Kincaid, şiroia de apă, îngreunat, când fu culcat în coşciugul din lemn de brad proaspăt tăiat. Alec Kincaid se ocupa singur de această treabă, neîngăduind nimănui altcuiva s-o atingă pe răposata lui soţie.

Bătrânul preot, părintele Murdock, stătea la o distanţă respectabilă de ceilalţi. Părea foarte stânjenit de lipsa ceremoniei cuvenite. Nu exista nicio rugăciune pentru moartea de propria mână. Şi ce alinare le-ar fi putut oferi celor îndoliaţi, când toţi ştiau că Helena era deja pe drumul spre infern? Biserica îi pecetluise jalnica soartă. Focul veşnic era singura pedeapsă pentru sinucidere.

* * *

Nu mi-a fost uşor. Stau lângă preot, cu o expresie la fel de solemnă ca a celorlalţi. Închin şi eu o rugăciune, deşi nu spre binele Helenei. Nu, eu îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru că treaba s-a terminat în sfârşit.

Helena a întârziat peste măsură cu moartea. Trei zile întregi de chinuri şi spaime pe care a trebuit să le îndur, rugându-mă în tot acel timp să nu deschidă ochii sau să nu scoată o vorbă.

Mireasa lui Kincaid m-a făcut să trec printr-un mare calvar, lungind aşa vremea până să-şi dea sufletul. Fireşte, a făcut-o numai ca să mă fiarbă. Am pus capăt chinurilor când mi s-a dat în sfârşit prilejul, tăindu-i cu uşurinţă răsuflarea cu pledul clanului pus peste faţa ei. Nu mi-a luat defel mult timp, iar Helena, vlăguită cum era, nu s-a împotrivit aproape deloc.

Dumnezeule, ce clipă mulţumitoare a fost! Teama de a fi fost dat în vileag îmi făcea palmele să asude, şi totuşi fiorii faptei mi-au trimis în acelaşi timp un val de putere pe şira spinării.

Am scăpat basma curată! O, cât aş vrea să mă pot lăuda cu şiretenia mea! Nu pot scoate o vorbă, fireşte, şi nu cutez a lăsa nici ca bucuria să mi se citească în privire.

Acum întorc capul spre Alec Kincaid. Bărbatul Helenei stă lângă groapa săpată în pământ. Îşi ţine pumnii strânşi lângă trup şi capul plecat. Mă întreb dacă e înfuriat sau întristat de moartea păcătoasă a miresei lui. E greu de ghicit ce se petrece în mintea lui, căci întotdeauna îşi ascunde cu mare băgare de seamă simţămintele.

Nu contează pentru mine ce simte acum Kincaid. O să-i treacă durerea, cu vremea. Iar de vreme am şi eu nevoie, înainte de a-l sfida ca să-mi capăt locul ce mi se cuvine.

Preotul tuşeşte dintr-o dată, cu un sunet răguşit care-mi atrage atenţia înapoi spre el. Pare să-i vină a plânge. Îl privesc lung, până-şi recapătă liniştea. Apoi, începe să

clatine din cap. Acum ştiu ce gândeşte. Cugetul i se citeşte pe faţă, în văzul tuturor.

Femeia lui Kincaid i-a făcut pe toţi de ruşine.

Aşa să-mi ajute Dumnezeu, nu care cumva să izbucnesc în râs.

Capitolul 1

Anglia, 1102

Spuneau că şi-a ucis prima soţie.

Tata a spus că poate aşa şi trebuia. Era o remarcă foarte nefericită pe care s-o poată face un părinte în faţa fiicelor sale, iar baronul Jamison îşi dădu seama de îndată ce-i ieşiseră vorbele pe gură. Desigur, numaidecât îi păru rău pentru că lăsase să-i scape acel comentariu nesocotit.

Trei dintre cele patru fiice ale sale puseseră deja la inimă bârfele necurate despre Alec Kincaid. Nu le prea plăcea nici părerea tatălui lor pe seama acelei grozăvii. Gemenele baronului, Agnes şi Alice, plângeau zgomotos şi, potrivit năravului lor atât de supărător, într-un glas, pe când sora lor Mary, de obicei atât de blândă, mergea cu paşi repezi în jurul mesei lunguieţe din marea sală, unde tatăl lor stătea cocoşat peste o cupă cu bere, ca să-i treacă vinovăţia. Printre smiorcăielile zgomotoase ale gemenelor, blânda Mary strecura tot felul de istorii pe care le auzise despre războinicul din Highlands, care avea să sosească la ei acasă în doar o săptămână.

Mary, cu sau fără voie, le stârnea să se tânguiască şi să chirăie şi mai rău. Era de-ajuns atâta ca până şi necuratul să-şi piardă răbdarea.

Baronul încerca să-l apere pe scoţian. Dar, de vreme ce nu-l cunoscuse niciodată, nici nu auzise altceva decât

zvonuri urâte şi pe care nu putea să le repete, era nevoit să născocească şi vorbe de bine.

Şi la ce bun?

Îşi răcea gura de pomană, căci fiicele sale nu-i dădeau nici cea mai mică atenţie. Asta n-ar fi trebuit să-l mire, îşi dădu el seama cu un mormăit şi o râgâială zdravănă; îngeraşii lui nu-i ascultau niciodată părerile.

Baronul era teribil de nepriceput să-şi liniştească fetele când erau toate, lucru care niciodată nu-l deranjase prea mult – până azi. Acum, însă, simţea că era foarte important să aibă un cuvânt de spus. Nu voia să se facă de râs în faţa oaspeţilor nepoftiţi, fie ei scoţieni sau ba, şi de râsul lor ar fi ajuns, dacă fetele continuau să nu-l ia în seamă.

După ce dădu pe gât şi a treia duşcă de bere, baronului îi mai veni inima la loc. Bătu cu pumnul în masa de lemn, ca să atragă atenţia, după care anunţă că toate vorbele alea despre scoţian, cum că ar fi fost un ucigaş, nu erau decât nişte neghiobii.

Când aceste cuvinte nu fură luate în seamă de nimeni, pe baron îl birui necazul. Prea bine, hotărî el, dacă bârfele se vădeau adevărate, atunci poate că nevasta scoţianului îşi meritase soarta. Pesemne începuse doar ca o chelfăneală cum se cade, şi pe urmă…

Pentru baronul Jamison, această explicaţie avea cum nu se poate mai mult sens. Cuvintele lui fură în sfârşit ascultate, dar privirea neîncrezătoare de pe feţele fetelor nu era tocmai rezultatul pe care-l nădăjduise. Scumpii lui îngeraşi îl priveau cu groază, de parcă tocmai ar fi văzut o lipitoare uriaşă atârnându-i de pe vârful nasului. Îl credeau nătâng, îşi dădu el seama dintr-odată… Şi atunci, baronul îşi ieşi cu totul din pepeni, mugind că probabil nefericita aia se obrăznicise cu stăpânul ei mai mult decât trebuia. N-ar fi stricat ca necuviincioasele lui fete să bage la cap!

Baronul nu voise decât să le amintească fiicelor sale

frica de Dumnezeu. Înţelese că dăduse greş cum nu se putea mai rău, când gemenele începură să ţipe din nou, de-l durea capul. Îşi acoperi urechile cu mâinile, apoi închise şi ochii, lăsându-se tot mai jos în scaun, până când genunchii săi noduroşi atinseră podeaua. Îşi ţinea capul plecat, căci îi pierise orice nădejde – şi, în disperare de cauză, se întoarse spre credinciosul său slujitor, Herman, poruncindu-i s-o aducă pe fiica lui cea mai tânără.

Servitorul cel cărunt păru uşurat de acest ordin, dând din cap de mai multe ori înainte de a-şi târşi picioarele afară din sală. Baronul ar fi putut jura pe Sfânta Cruce că-l auzise bombănind printre dinţi că de mult era vremea să-i dea acea poruncă.

Nu trecuseră nici zece minute, când tiza baronului intră în tot tărăboiul. Baronul Jamison îşi îndreptă imediat spinarea în scaun. Cu un oftat prelung de uşurare.

Jamie a lui avea să facă iar ordine.

Baronul zâmbea. Pur şi simplu nu era cu putinţă să rămână posomorât, când Jamie a lui era prin preajmă.

Avea o înfăţişare atât de fermecătoare, atât de plăcută la vedere, încât cine-o zărea putea să uite de toate grijile. Iar prezenţa ei era la fel de impresionantă ca şi frumuseţea. Jamie fusese înzestrată cu părul negru ca pana corbului al mamei sale, lung şi drept, cu doi ochi violeţi care tatălui ei îi aminteau de vremea primăverii, şi de o piele la fel de nepătată şi curată cum îi era şi inima.

Deşi baronul se lăuda că-şi iubea toate fiicele, Jamie era de fapt mândria şi bucuria lui – un lucru aproape uimitor, de vreme ce nu era tatăl ei de sânge. Mama lui Jamie era a doua soţie a baronului. Venise la el când era aproape de sorocul naşterii fetei. Tatăl lui Jamie murise în bătălie, la nicio lună după noaptea nunţii.

Baronul o primise pe copilă ca pe a lui, oprind pe oricine s-o numească fiică vitregă. Din clipa când o luase prima oară în braţe, a lui fusese.

Jamie era cea mai tânără şi mai magnifică dintre toate. Gemenele, la fel ca şi Mary, erau înzestrate cu o frumuseţe liniştită, de soiul pe care omul îl bagă în seamă cu timpul, dar scumpa lui mică de Jamie îi putea tăia unui om răsuflarea chiar de la prima vedere. Pe mulţi cavaleri îi răsturnase din şa zâmbetul ei – sau cel puţin aşa-i plăcea baronului să se laude în faţa prietenilor.

Şi totuşi, printre fete nu era nici urmă de pizmă. Agnes, Alice şi Mary cereau instinctiv sfatul surorii lor mai mici în toate treburile mai însemnate. Se bazau pe ea aproape la fel de des ca tatăl lor.

Jamie era acum adevărata stăpână a casei. Din ziua înmormântării mamei sale, fata cea mai mică luase pe umerii ei această povară. Îşi dovedise de timpuriu virtutea, iar baronul, plăcându-i ordinea dar neavând darul de a o păstra, era cum nu se putea mai uşurat să lase totul în seama lui Jamie.

Nu-l dezamăgea niciodată. Jamie era o fiică aşa de cuminte şi înţeleaptă, şi nici nu plângea vreodată – din ziua când mama ei se prăpădise, nu mai vărsase o lacrimă. Agnes şi Alice ar fi făcut bine să înveţe de la ea, îşi spunea baronul. Izbucneau în lacrimi din orice fleac. După părerea lui, felul cum arătau le salva de a fi chiar bune de nimic, dar îi era milă de lorzii care într-o bună zi aveau să se încotoşmăneze cu fiicele lui cele nevricoase.

Cel mai îngrijorat era baronul pentru Mary. Deşi niciodată n-o vorbea de rău, ştia că era mai egoistă decât s-ar fi căzut. Întotdeauna îşi punea propriile vreri mai presus de ale surorilor sale. Dar cel mai mare păcat era că se punea chiar şi înaintea tatălui ei.

Da da. Mary îl îngrijora, şi mai era şi răutăcioasă. Avea năravul să pună la cale tot felul de năzbâtii, numai din plăcere. Pe baron îl încerca bănuiala că Jamie îi băga lui Mary în cap tot felul de idei deloc potrivite pentru o lady, dar nu îndrăznise niciodată să dea grai acestui gând, de

teamă să nu se arate că greşea şi să se facă de râs în ochii fetelor sale.

Şi totuşi, chiar dacă Jamie era favorita sa, baronul nu era de tot orb faţă de cusururile ei. Temperamentul fetei, deşi rareori se dezlănţuia, putea da foc unei păduri întregi. Şi mai era şi cam încăpăţânată din fire. Moştenise iscusinţa mamei sale la lecuit, deşi baronul îi interzisese cu străşnicie această îndeletnicire, căci şerbii şi slugile din casă o chemau mereu de la întâia ei îndatorire, aceea de a se îngriji să-i fie lui bine.

Acest gând îl făcu să ofteze cu părere de rău. Apoi îşi dădu seama că gemenele se opriseră din schelălăit. Jamie potolise deja furtuna. Baronul Jamison îi făcu semn servitorului să-i umple pocalul încă o dată, apoi se rezemă de spătar, privindu-şi fata cum continua să-şi depene farmecele.

Agnes, Alice şi Mary se repeziseră în calea ei de cum intrase în încăpere. Fiecare încerca să-i spună povestea în felul său şi numai al său, astfel încât Jamie nu mai era în stare să priceapă nicio vorbă.

— Veniţi să stăm la masă, cu tata, le chemă ea, cu vocea şoptită. Atunci, vom pune rânduială în problema asta nouă ca o familie, adăugă, cu un zâmbet îmbietor.

— Da’ de data asta nu mai e doar o problemă! se văicări Alice, ştergându-se la colţurile ochilor. Nu cred că se mai poate pune în rânduială, Jamie. Zău că nu cred.

— Că de data asta, tata chiar a făcut-o. Mormăi şi Agnes, în timp ce se aşeza, cu o privire fioroasă spre tatăl ei. Ca de obicei, numai el e de vină.

— Nu-s eu de vină pentru înşelătoria asta, scânci baronul. Aşa că poţi să nu te mai tot încrunţi la mine, domnişorico. Mă supun poruncii regelui, şi cu asta, gata.

— Tată, te rog, nu ne necăji, îl temperă Jamie, bătându-l pe mână, apoi se întoarse spre Mary. Tu pari cea mai stăpânită. Agnes, termină cu smiorcăiala, ca să aud şi

eu ce s-a întâmplat. Mary, vrei să-mi explici, te rog?

— Păi a venit o misivă de la Regele Henry, răspunse Mary, dându-şi la o parte de pe umăr o şuviţă de păr castaniu deschis. Se pare că regele nostru iar e supărat foc pe tata.

— Supărat? E negru de furie! interveni Alice.

Mary dădu din cap, înainte de a continua.

— Tata n-a trimis dările, anunţă ea, cu o privire încruntată spre baron. Aşa că regele vrea să-l dea ca exemplu.

Ca trase de aceeaşi sfoară, capetele gemenelor se întoarseră şi ele spre tatăl lor, încruntate.

Jamie lăsă să-i scape un oftat obosit.

— Te rog, continuă, Mary, îi ceru ea. Vreau să aud totul, până la capăt.

— Păi, de când Regele Henry s-a însurat cu prinţesa aia scoţiană… Cum o cheamă, Alice?

— Matilda.

— Da, Matilda. Doamne, cum de-am putut să uit numele reginei noastre?

— Mie mi-e destul de uşor să înţeleg cum de-ai putut uita, interveni Agnes. Tata nu ne-a dus niciodată la curte, şi nici n-am primit vreun oaspete de seamă. Trăim izolate ca leproşii, aici, în pustietatea asta.

— Agnes, te abaţi de la subiect, o dojeni Jamie. Mary, zi mai departe, te rog.

— Păi, şi Regele Henry pare să socoată că toţi trebuie să ne cununăm cu scoţieni, declară sora ei.

Agnes clătină din cap.

— Ba, Mary, nu vrea să ne cununăm toţi cu scoţieni – doar una din noi. Iar barbarul o va alege pe cea hărăzită. Aşa să-mi ajute Dumnezeu, că înjositor mai e!

— Înjositor? Oricare ar fi aleasa, negreşit se va duce la moarte, Alice. Dacă omul ăla şi-a ucis o nevastă, sigur o va omorî şi pe-a doua. Iar asta, surioară, e mai mult decât doar

înjositor! se pronunţă Mary.

— Ce? întrebă Jamie cu gura căscată, vădit copleşită de ceea ce auzea.

Agnes trecu peste izbucnirea ei.

— *Eu* am auzit că nevasta lui cea dintâi s-a omorât singură, interveni ea.

— Tată, cum ai putut?! strigă Mary, roşie la faţă şi cu pumnii strânşi. Ştiai că regele o să se înfurie pe dumneata dacă nu-ţi plăteşti dările. Nu te-ai gândit la urmări?

— Alice, vreţi să vorbiţi mai încet, vă rog? întrebă Jamie. Cu strigătele n-o să schimbăm nimic. Ştim bine ce uituc poate fi tata. Probabil că doar a uitat să trimită banii de zeciuială, nu-i aşa, tată?

— Cam aşa ar fi, îngeraşule, se codi baronul să dea un răspuns limpede.

— O, Doamne! gemu Alice. A cheltuit gologanii.

Jamie ridică mâna, cerând să se facă tăcere.

— Mary, explică până la capăt, că de nu, voi începe şi *eu* să răcnesc!

— Trebuie să înţelegi, Jamie, ce greu ne este să ne păstrăm cumpătul la auzul unei asemenea grozăvii. Totuşi, mă voi strădui să-mi ţin firea şi să-ţi explic totul, căci văd cât de nedumerită eşti.

Încet, Mary şi îndreptă umerii. Lui Jamie îi venea s-o zgâlţâie de nerăbdare. Dar ştia că nu i-ar fi folosit la nimic, căci lui Mary îi plăcea să vorbească pe îndelete, în orice împrejurări s-ar fi aflat.

— Şi? o îndemnă ea.

— Păi, din câte înţeleg eu, un barbar din Highlands vine aici săptămâna viitoare. O va alege pe una dintre noi trei – Agnes, Alice sau eu – ca s-o ia de nevastă. Pe prima nevastă a omorât-o, înţelegi. Tu n-ai niciun amestec, Jamie. Tata a spus că numai numele noastre apar în răvaşul regelui.

— Sunt sigură că nu şi-a omorât prima nevastă, spuse

Alice. Bucătăreasa zice că femeia şi-a luat singură zilele, adăugă ea, închinându-se.

Agnes clătină din cap.

— Ba nu, eu cred c-a fost ucisă. Doar nu i se urâse cu viaţa, şi s-ajungă-n infern pentru vecie, oricât de groaznic s-ar fi purtat cu ea bărbatul ei.

— Nu crezi că s-ar fi putut să moară şi dintr-o întâmplare? sugeră Alice.

— Toată lumea ştie ce stângaci sunt scoţienii, comentă Mary, ridicând din umeri.

— Şi la fel de bine se ştie şi că tu crezi toate balivernele pe care le auzi, interveni Jamie, cu asprime. Explică-mi ce înţelegi prin „să aleagă”, Mary, adăugă ea, încercând să nu-şi arate spaima pe faţă.

— Să-şi aleagă mireasa, desigur. N-ai auzit ce spuneam, Jamie? Noi n-avem niciun cuvânt de zis, şi toate contractele noastre de măritiş sunt puse deoparte până ce va alege el.

— O să fim scoase la paradă în faţa monstrului, ca nişte iepe, se smiorcăi Agnes.

— A, era să uit! se repezi iar Mary. Regele Scoţiei, Edgar, este şi el în favoarea acestei căsătorii, Jamie. Aşa a zis tata.

— Va să zică, s-ar putea ca boierul să se supună şi el doar poruncii regelui său, şi să nu-i ardă nici lui de însurătoare, remarcă Alice.

— O, Doamne, la asta nu m-am gândit! izbucni Agnes. Dacă nu vrea să se-nsoare, probabil că-şi va ucide mireasa înainte de a ajunge acasă, unde Dumnezeu o mai fi şi aia!

— Agnes, vrei să te calmezi, te rog? bombăni Jamie. Iar zbieri. O să rămâi pleşuvă, dacă-ţi mai tot smulgi aşa părul din cap. Şi-apoi, n-ai de unde ştii dacă-i adevărat sau nu ce se spune despre împrejurările în care a murit prima lui nevastă.

— Îl cheamă Kincaid, Jamie, şi e un ucigaş. Tata a zis

că pe prima nevastă a omorât-o în bătaie!

— Ba nici vorbă să fi zis eu aşa ceva! strigă baronul. Am pomenit, doar, că…

— Emmett ne-a spus că a aruncat-o într-o râpă, se amestecă Mary, bătând cu degetele în tăblia mesei, în aşteptarea răspunsului lui Jamie.

— Emmett e doar un grăjdar, şi unul leneş pe deasupra, replică sora ei. De ce pleci urechea la scornelile lui?

Trase adânc aer în piept, sperând să-şi liniştească greţurile de la stomac. Oricât s-ar fi împotrivit, teama surorilor ei devenea molipsitoare.

Cele trei fete o priveau însă cu ochi atât de plini de speranţă, încât nu voia să le dezamăgească.

— Tată? N-ai nicio cale de a-l îmbuna pe rege? N-ai putea să-i trimiţi zeciuiala, poate mai punând şi ceva galbeni pe deasupra, ca să te ierte?

Baronul Jamison clătină din cap:

— Ar trebui să adun iar toate dările de la început. Ştii la fel de bine ca mine că spinările şerbilor sunt gata să se frângă de-atâtea necazuri. Şi nici recolta de orz n-a fost prea bună. Ba, Jamie, n-am cum să le cer din nou.

Jamie dădu din cap, încercând să-şi ascundă dezamăgirea. Sperase să mai fi rămas puţin din colectă, dar răspunsul tatăl său îi confirma temerile.

— Emmett a zis că tata a cheltuit toţi galbenii, spuse în şoaptă Mary.

— Emmett e întocmai ca o babă care umblă cu vorbe, i-o întoarse Jamie.

— Adevărat, îi dădu dreptate tatăl lor. Dintotdeauna i-a stat în năravsă întineze adevărul. Nu-i luaţi în seamă toate pălăvrăgelile, adăugă el.

— Tată? întrebă Jamie. Eu de ce n-am fost pusă la socoteală? Regele a uitat că ai patru fiice?

— Nu, nu, se grăbi baronul, coborând privirea în

pocal, pentru ca fiica lui cea mai mică să nu-i citească adevărul în ochi.

Regele Henry n-o exclusese pe Jamie. În mesaj, folosise cuvântul „fiice”. Baronul Jamison, ştiind că în veci nu s-ar mai fi putut descurca dacă se despărţea de fata sa cea mai tânără care-i purta de grijă, luase singur hotărârea, încredinţat că era un plan iscusit.

— Regele le-a numit numai pe fiicele lui Maudie, anunţă el.

— Ei bine, pentru mine asta n-are niciun sens, remarcă Agnes, trăgându-şi nasul.

— Poate fiindcă Jamie e cea mai mică, sugeră Mary.

Ridică din umeri, apoi adăugă:

— Cine poate şti ce i-o fi trecut prin minte regelui nostru? Fii doar recunoscătoare, Jamie, că n-a fost vorba şi de tine în poruncă. Păi, dacă te-alegea, nu mai puteai să te măriţi cu Andrew al tău.

— Asta-i pricina, interveni Agnes. Baronul Andrew este aşa de puternic şi iubit. Chiar el ne-a spus-o. Trebuie să fi pus o vorbă pe lângă rege. Toată lumea ştie ce înamorat e Andrew de tine, Jamie.

— S-ar putea ca ăsta să fie motivul, şopti Jamie. Dacă Andrew este într-adevăr atât de puternic pe cât spune el că e…

— Nu cred că Jamie vrea cu adevărat să se mărite cu Andrew, le spuse Mary gemenelor. Şi n-ai de ce să te încrunţi la mine, Jamie. Cred că nici ţie nu-ţi prea place de el.

— Îi place tatei, spuse Agnes, uitându-se din nou încruntată spre tatăl ei, înainte de a adăuga. Pun prinsoare că fiindcă Andrew a făgăduit să locuiască aici, astfel ca Jamie să poată roboti în continuare pentru…

— Ei, Agnes, te rog, n-o lua iar de la început cu asta, o imploră Jamie.

— De ce-oţi fi socotind voi că-i un păcat din partea

mea că vrea s-o ţin pe Jamie aici şi după ce se măritã, nu pricep, bodogăni baronul.

— Dumneata nu pari să mai pricepi nimic în ultima vreme, şi pace, murmură Mary.

— Ia seama cum vorbeşti, domnişoară, i-o întoarse el. Nu-ţi îngădui să vorbeşti aşa de nerespectuos în faţa mea.

— Ştiu eu adevărata cauză, spuse Alice, şi-am să i-o zic lui Jamie. Andrew i-a plătit tatei zestrea ta, surioară, iar el...

— Ce spui?! strigă Jamie, mai-mai să sară de pe scaun. Alice, te înşeli amarnic. Cavalerii nu dau zestre. Tată, doar n-ai luat vreun ban de la Andrew. Nu-i aşa?

Baronul Jamison nu-i răspunse. Părea foarte preocupat să-şi învârtească berea în cupă.

Propria lui tăcere îl acuza.

— O, Doamne, şopti Mary. Alice, îţi dai seama ce sugerezi? Dacă ceea ce ne spui e adevărat, înseamnă că tatăl nostru aproape că i-a vândut-o pe Jamie baronului Andrew.

— Ei, Mary, n-o zădărî pe Jamie, o povăţui tatăl lor.

— N-am spus că i-a vândut-o pe Jamie lui Andrew, răspunse Alice.

— Ba ai zis! ripostă Mary.

— Am zis doar că Andrew i-a dat lui tata o traistă plină cu galbeni.

Lui Jamie îi bubuia capul. Era hotărâtă să afle adevărul despre acea afacere, oricât de mult ar fi durat – sau oricât de tare ar fi durut-o capul. Auzi acolo – vândută! Simplul gând făcea să i se întoarcă stomacul pe dos.

— Tată, doar n-ai luat cu adevărat bani pentru mine, nu-i aşa? îl întrebă ea, fără să-şi poată stăpâni spaima din ton.

— Nu. În niciun caz, îngerul meu.

— Tată? Ştii că ne numeşti „îngerii tăi” doar când ai făcut ceva ruşinos? se văicări Agnes. Jur pe toţi sfinţii că

încep să urăsc vorba asta de alint.

— L-am văzut cu ochii mei pe Andrew cum i-a dat tatei paralele, îţi spun eu! strigă Alice.

— Mă întreb doar cum puteai să ştii ce era în desagă, o contrazise Mary.

— A scăpat-o, se răsti Alice, şi câţiva galbeni s-au rostogolit afară.

— Era doar un mic împrumut! mugi tatăl lor, ca să le capteze iar atenţia. Şi acum, încetaţi cu neghiobiile astea, cum că mi-aş fi vândut fetiţa.

Umerii lui Jamie se înmuiară de uşurare.

— Gata, vezi, Alice? Andrew i-a dat tatei doar un împrumut. M-ai făcut să mă sperii degeaba. Acum putem să ne întoarcem la ce vorbeam?

— Uite la tata, că iar face o mutră vinovată, îi atrase atenţia Mary.

— Sigur că arată vinovat, încuviinţă Jamie. Nu e nevoie să-i mai pui şi tu sare pe rană. Sunt sigură că şi-aşa îi pare destul de rău.

Baronul Jamison îi zâmbi fiicei sale, recunoscător că-i lua apărarea.

— Îţi mulţumesc, îngeraşul meu mic şi bun, o lăudă el. Ei şi-acum, Jamie, vreau să rămâi ascunsă când vor veni scoţienii. N-are niciun rost să-i ispitim cu ceea ce nu pot lua cu ei.

Baronul nu-şi dădu seama de gafa făcută decât când Alice îl întrebă:

— Scoţienii, tată? Vorbeşti de mai mulţi? Vrei să spui că demonul ăsta pe nume Kincaid mai îi aduce şi pe alţii cu el?

— Probabil îşi aduce doar familia, ca să asiste la căsătorie, sugeră Agnes.

— Asta-i tot? îşi întrebă Jamie tatăl.

Încerca să se concentreze asupra problemei, dar gândurile i se tot întorceau la banii de aur. De ce primise

tatăl ei un împrumut de la Andrew?

Baronul nu se grăbi cu răspunsul.

— Tată, presimt că sunt mai multe pe care ai vrea să ni le spui, îl îmbie Jamie.

— Dumnezeule mare, vrei să spui că asta n-a fost tot? se stropşi Mary.

— Tată, ce altceva ne mai ascunzi? strigă Alice.

— Vorbeşte, tată! insistă şi Agnes.

Jamie le făcu iar semn să tacă. Simţea cum temperamentul ei dădea în clocot.

— Pot să citesc şi eu scrisoarea aceea de la regele nostru? întrebă ea.

— Zău c-ar fi trebuit să-nvăţăm şi noi slovele şi buchile, când mama lui Jamie a început cu instrucţiunile, remarcă Agnes, cu un oftat obosit.

— Prostii, pufni Alice. Nicio lady de familie bună nu are nevoie de asemenea prostii. Acuma, ce-ar fi trebuit să facem era să învăţăm să vorbim în nesuferita aia de limbă gaelică. La fel ca Jamie, declară ea. Vai, Jamie, dar să ştii că n-am vrut să te jignesc, se grăbi să adauge, când îşi văzu sora privind-o încruntată. Ăsta-i adevărul, tare-aş vrea s-o fi învăţat şi eu împreună cu tine. Şi doar Beak s-a oferit să ne înveţe pe toate, încheie ea.

— Că mare plăcere i-a mai făcut grăjdarului nostru şef să mă înveţe, îşi aminti Jamie. Iar mama se distra aşa de bine! I-a mai alinat zilele, în lunile cât a zăcut la pat, înainte de a-şi da sufletul.

— Vrei să zici că monstrul ăsta din Highlands nu ne ştie limba? scânci Agnes, izbucnind în plâns.

Dacă nu i-ar fi văzut lacrimile, Jamie şi-ar fi putut stăpâni furia.

— Ce importanţă are, Agnes? izbucni ea. Că doar n-o să stea la palavre cu mireasa lui – o s-o omoare doar.

— Va să zică, crezi că zvonurile sunt adevărate? întrebă în şoaptă Mary.

— Nu, răspunse Jamie, spăşită. Am glumit doar.

Închise ochi, rugându-se scurt să nu-şi piardă răbdarea, apoi se întoarse spre Agnes.

— A fost foarte urât din partea mea să te necăjesc, surioară, şi-mi cer iertare.

— Păi ai şi de ce! ţipă Agnes.

— Tată, las-o pe Jamie să se uite la scrisoare, ceru dintr-o dată Mary.

— Nu! se repezi baronul, dar imediat se mai îmblânzi, ca să nu dea de bănuit. Nu e nevoie să te deranjezi, Jamie. E foarte simplu de spus. Săptămâna viitoare vin doi scoţieni, şi vor lua cu ei acasă două mirese.

Nu mai e nevoie de spus că fiicele baronului nu primiră deloc bine această veste. Gemenele începură să urle ca doi bebeluşi care tocmai au fost ciupiţi în somn.

— Eu am să fug de-acasă! strigă Mary.

— Mie mi s-ar părea, începu Jamie, încercând să se facă auzită peste toată hărmălaia, că trebuie să începem numaidecât să ne facem un plan ca să mutăm gândurile peţitorilor.

Agnes amuţi la mijlocul unui urlet.

— Un plan? La ce te gândeşti?

— M-am gândit la o înşelătorie şi aproape că mi-e frică s-o destăinuiesc, dar aici e vorba de binele vostru, aşa c-am să vă spun că dacă ar fi să fac eu alegerea, negreşit m-aş ţine la depărtare de orice mireasă care ar avea… vreo boleşniţă de un fel sau altul.

Pe faţa lui Mary se aşternu încet un zâmbet. Era întotdeauna cea dintâi care înţelegea intenţiile lui Jamie, mai ales când erau viclene.

— Sau aşa de urâtă, încât să te doară ochii doar uitându-te la dânsa, completă ea, dând din cap, cu o lucire răutăcioasă în ochii ei căprui. Agnes, tu şi Alice puteţi să vă betegiţi. Eu am să fiu grasă şi urâtă.

— Să ne betegim? întrebă Alice, vădit nedumerită. Tu

înţelegi ce vrea să zică, Agnes?

Agnes izbucni în râs. Avea nasul roşu de-atâta plâns şi obrajii uzi de lacrimi, dar când zâmbea, arăta foarte drăgălaşă.

— Zice de o boală îngrozitoare, cred. Să mâncăm nişte poame acre, surioară. O să ne umplem de pete roşii – dar numai pentru câteva ceasuri, aşa că trebuie să alegem bine momentul.

— Acum înţeleg şi eu, dădu din cap Alice. O să-i facem pe nătărăii ăia de scoţieni să creadă că avem din născare umflăturile alea pe faţă.

— E o să las să-mi curgă balele, anunţă Agnes, dând din cap plină de importanţă, şi-am să mă scarpin până vor crede că-s plină de păduchi şi alte jivine.

Aceste cuvinte le făcură pe cele patru surori să izbucnească în râs. Tatăl lor le zâmbi, mai liniştit.

— Poftim, vedeţi de-acum? V-am spus eu c-o să se aranjeze.

Nici vorbă să le fi spus aşa ceva, desigur, dar asta nu-l deranja cu nimic.

— Acum mă duc să-mi fac siesta de dimineaţă, în timp ce voi vă continuaţi planurile, încheie el, grăbindu-se să iasă din sala castelului.

— S-ar putea ca scoţienilor să nu le pese cum arătaţi, îşi preveni Jamie surorile, de teamă ca nu care cumva să le fi dat speranţe deşarte.

— Putem doar să ne rugăm să-şi dorească mirese frumoase, replică Mary.

— Dacă-i tragem pe sfoară, nu se cheamă că păcătuim? se interesă Alice.

— Ba cum să nu, îi răspunse Mary.

— Mai bine să nu-i mărturisim părintelui Charles, şopti Agnes. O să ne dea încă o lună de canon de pocăinţă. Şi-n plus, vom păcăli nişte scoţieni, faceţi bine şi ţineţi minte. Fără doar şi poate, Dumnezeu va înţelege.

Jamie îşi lăsă surorile în sală şi se duse după căpetenia grăjdarilor. Beak, cum îl numeau cu drag prietenii lui, din cauza nasului său mare şi coroiat ca un cioc de vultur, era un bărbat vârstnic, care de mult timp devenise confidentul ei. Fata avea o încredere deplină în el. Niciodată nu se întâmpla ca Beak să le dezvăluie altora gândurile ei. Şi era şi un om înţelept, la anii lui. O învăţase toate îndeletnicirile de care avea nevoie. La drept vorbind, Jamie îi era aproape ca o adevărată fiică – sau, mai bine zis, ca un fiu.

Nu se înţelegeau doar când era vorba de baronul Jamison. Grăjdarul şef spusese limpede că nu-i plăcea cum se purta baronul cu fiica lui cea mai mică. Jamie, care era foarte mulţumită, nu-l înţelegea. Prin urmare, ocoleau cu grijă orice discuţie despre caracterul tatălui ei.

Jamie aşteptă până când Beak îl trimise pe Emmett cu o roabă, apoi îi povesti totul. Grăjdarul o ascultă frecându-şi iar şi iar bărbia, semn sigur că dădea mare atenţie chestiunii.

— Şi totul e numai din vina mea, mărturisi fata.

— Cum ţi-a venit în cap una ca asta? vru să ştie Beak.

— Ar fi trebuit să mă ocup de strânsul dărilor, îi explică Jamie. Acum, va trebui ca dragele mele surori să plătească preţul trândăviei mele.

— Trândăvie, vezi să nu, bodogăni Beak. Singurele treburi de care nu răspunzi tu sunt dările şi statul de strajă, fata mea. Şi-aşa eşti pe jumătate moartă, după toate corvezile pe care le faci. Şi să mă ierte Dumnezeu că te-am învăţat atâtea. Dacă eu nu-ţi arătam cum să călăreşti ca ăi mai buni şi să vânezi ca ăi mai buni, acum nici tu nu te-ai fi purtat ca ăi mai buni. Eşti o frumoasă lady, Jamie, da’ te ţii de munci de-ale cavalerilor. Şi numai eu mi-s de vină.

Jamie, care nu se lăsă amăgită de expresia lui abătută, îi râse în faţă.

— De-atâtea ori te-ai lăudat cu iscusinţele mele, Beak.

Eşti mândru de mine, orice s-ar zice.

— Sunt mândru, ba bine că nu, mormăi Beak. Totuşi, n-am să stau să te-ascult cum te învinovăţeşti singură pentru păcatele lui taică-tău.

— Ei, Beak…

— Zici că n-ai niciun amestec în tărăşenia asta cu alegerea nevestei? Şi nu ţi se pare olecuţă cam ciudat?

— Mi se pare şi mie puţintel ciudat, într-adevăr, dar regele nostru trebuie să are pricinile lui. N-am eu căderea să-i pun la îndoială hotărârile.

— Întâmplător te-ai uitat la răvaş, Jamie? L-ai citit?

— Nu. Tata n-a vrut să-mi bat capul cu el, răspunse ea. Beak, la ce te gândeşti? Aşa dintr-o dată, iar ţi-a apărut privirea aia răutăcioasă în ochi.

— Mă gândesc că taică-tău coace ceva, recunoscu Beak. Ceva de mai mare ruşine. Îl cunosc de-olecuţă mai multă vreme ca tine, fato. Ţine minte cine a venit după maică-ta, când s-a măritat cu baronul. Am desluşit apucăturile lui taică-tău încă înainte ca tu să ştii să umbli pe picioare. Şi-acuma, îţi zic eu că baronul pune ceva la cale.

— Tata m-a primit ca şi cum aş fi a lui. Mama mi-a spus mereu că nu conta cu nimic pentru el că nu eram sânge din sângele lui. Te rog, Beak, să nu uiţi de fapta asta mărinimoasă. Tata e un om foarte bun.

— Într-adevăr, s-a purtat frumos cu tine, zicându-ţi fiică, da’ asta nu schimbă cu nimica faptele.

În momentul acela. Emmett, grăjdarul, reveni pe uşă. Jamie, ştiindu-i năravul de a trage cu urechea, continuă numaidecât în gaelică.

— Loialitatea ta dă de bănuit, şopti ea, clătinând din cap.

— Auzi acolo! Numai ţie ţi-s loial. Altora puţin le pasă de viitorul tău. Şi-acuma, nu mai face mutra asta posomorâtă şi spune-i la moşu’ când vin scoţienii ăia.

Jamie ştia că Beak ocolea anume subiectul tatălui ei, şi-i era recunoscătoare.

— Peste o săptămână, Beak. Şi-n tot timpul cât vor fi aici, va trebui să stau ascunsă, ca o prizonieră. Tata socoate că va fi mai bine dacă nu mă văd. Deşi eu nu pricep de ce. O să-mi fie destul de greu, cu toate treburile de care mă ocup în fiecare zi. Cine-o să vâneze pentru cină? Şi, Beak, cât timp te-aştepţi să stea? Cel mai probabil, o săptămână, nu crezi? Va trebui să pun la sărat mai multă carne de porc, dacă…

— Nădăjduiesc să steie o lună şi mai bine, o întrerupse Beak. De mult aveai nevoie de un răgaz de odihnă. Îmi fac griji pentru tine, fătuco. Ţin minte şi-acum, când erai mică doar cât o gâgâlice, da' ce mai pozne făceai! Mai ştii când a trebuit să ies pe fereastra turnului ca să te dau jos? Ţipai după mine ca din gură de şarpe, zău că da. Şi mie mi-era aşa o frică de înălţimi, că imediat ce te-am luat de-acolo am şi vărsat tot ce îmbucasem de cină. Legaseşi o funie între ăle două turnuri, gândind c-ai putea să mergi pe dânsa.

Amintirea o făcu pe Jamie să zâmbească.

— Mi-aduc aminte cum m-ai bătut la spate. Două zile n-am putut să stau jos.

— Da' lu' taică-tău nu i-ai zis c-am dat în tine. Nu-i aşa, Jamie, ca să nu dau de necaz?

— Rău ai mai fi păţit-o.

Beak râse.

— Aşa c-ai mai primit o chelfăneală şi de la mămică-ta. Nu te-ar mai fi pedepsit şi ea, dacă ştia că mă îngrijesc eu deja de treaba asta.

— M-ai salvat de la o moarte sigură. În ziua aceea, recunoscu Jamie.

— De mai multe ori ţi-am salvat eu pielea. La drept vorbind.

— E mult de-atunci, zâmbi ea cu blândeţe. Acum am

crescut, şi răspund de multe. Chiar şi Andrew înţelege cum merg treburile aici, la noi, Beak. Tu de ce nu poţi să înţelegi?

Beak ştia că ar fi rănit-o dacă-i spunea ce părere avea despre Andrew. Deşi doar o dată avusese neplăcerea să-l vadă pe Baronul Andrew Fandositul, îi fusese de ajuns ca să ştie că n-avea pic de şiră a spinării şi era mai îngust la minte ca nădragii de pe el. Doamne fereşte, ori de câte ori se gândea la scumpa lui Jamie încălecată de un asemenea nevolnic, Beak simţea că i se întorcea stomacul pe dos.

— Ai nevoie de un om puternic, fătucă. Pe lângă mine, desigur, nici nu ştiu dac-ai cunoscut vreodată un bărbat adevărat. Şi încă mai ai olecuţă de fior sălbatic în tine. Tânjeşti să fii liberă, fie că ştii, fie nu.

— Întreci măsura, Beak. Nu sunt aşa de sălbatică… adică, nu mai sunt…

— Crezi că nu te-am văzut cum stăteai în picioare pe spinarea iepei, în timp ce gonea peste pajiştea de la miazăzi, Jamie? Tare rău îmi pare că te-am învăţat năzdrăvănia asta. Îl mai desfizi tu pe necuratul din când în când, nu-i aşa?

— Ce-ai făcut, Beak, m-ai pândit?

— Cineva trebuie să stea cu ochii pe tine.

Jamie lăsă să-i scape un uşor oftat, roşindu-se până-n vârful urechilor, căci ştia de câte ori se scăldase în râul de la miazăzi, goală-goluţă cum venise pe lume. Ca să-şi alunge din minte gândul la ceea ce fără doar şi poate văzuseră ochii poznaşi ai lui Beak, reveni cu vorba la scoţieni.

Beak o lăsă pe voia ei. Nădăjduia că, dacă o asculta vorbind despre toate acele griji, îi mai uşura întrucâtva povara.

După ce Jamie plecă înapoi la treburile ei, mintea lui Beak forfotea de planuri.

Baronul Jamison punea la cale o înşelătorie, nici

pomenealã; Beak era gata sã-şi punã capul. Ei bine, n-avea de gând sã lase dupã dânsul.

Era hotãrât s-o apere pe Jamie – dar, mai întâi, trebuia sã-i mãsoare bine din ochi pe acei scoţieni. Dacã unul singur reieşea ca fiind un bãrbat adevãrat, cu drag de femei şi cu frica lui Dumnezeu, Beak jurã sã gãseascã o cale de a-l lua deoparte şi a-i spune cã baronul Jamison avea patru fete, nu doar trei.

Da da, Beak era hotãrât s-o scape pe Jamie de trista ei soartã.

Cu voia lui Dumnezeu, avea s-o elibereze.

* * *

Preotul, Murdock, tocmai ne-a spus cã Alec Kincaid va veni acasã cu o mireasã englezoaicã. Peste tot se vãd numai priviri încruntate, dar nu fiindcã baronul nostru se însoarã a doua oarã. Ba, mânia e din cauzã cã mireasa lui e englezoaicã. Alec nu face decât sã se supunã poruncii regelui, zic alţii, în apãrarea lui. Iar alţii se întreabã cu voce tare cum poate boierul sã îndure o asemenea sarcinã.

Dumnezeule, sper sã se înamoreze de dânsa. Însã ar fi prea mult sã-i cer asta Fãuritorului meu, cãci Alec e la fel de întãrâtat împotriva englezilor ca noi, toţi ceilalţi.

Şi totuşi... cu mult mai dulce ar fi uciderea.

Capitolul 2

Alec Kincaid se grãbea sã ajungã acasã. Onorase cererea Regelui Edgar şi rãmãsese la Londra vreme de aproape o lunã, studiind obiceiurile de la curtea engleză şi învãţând tot ce putea despre nãzurosul rege al englezilor. La drept vorbind, lui Alec nu-i plãcea deloc aceastã

îndatorire. Îi găsea pe baronii englezi prea pretenţioşi, pe doamnele lor prea slabe de minte şi de înger, şi pe conducătorul tuturor, Henry, cam prea moale în toate hotărârile pe care le lua. Dar Alec recunoştea întotdeauna adevărul, şi prin urmare era de acord, fără tragere de inimă, că în vreo două rânduri fusese de-a dreptul impresionat de ieşirile brutale ale Regelui Henry. Îi pedepsise fără să clipească din ochi pe acei baroni necugetaţi care fuseseră dovediţi ca făcându-se vinovaţi de trădare.

Deşi Alec nu se plânsese de sarcina primită, se bucura că totul se terminase. Ca boier peste un clan mare de supuşi, îl apăsau nenumărate responsabilităţi. Moşia lui din Highlands era probabil în plin haos, acum când Campbellii şi MacDonalzii ridicaseră iar armele, şi numai Dumnezeu ştia ce alte probleme îl mai aşteptau în pragul casei.

Iar acum. îl mai întârzia încă ceva. Al dracului să fie dacă nu trebuia să se oprească în drum ca să se însoare.

Alec considera căsătoria cu acea englezoaică necunoscută doar o pacoste măruntă şi nimic mai mult. Avea să se însoare cu ea numai ca să-i facă pe plac Regelui Edgar. Şi ea făcea acelaşi lucru la porunca Regelui Henry, desigur, căci aşa mergeau lucrurile în acele vremuri, când cei doi cârmuitori legaseră un prieteşug cam şubred între ei.

Henry ceruse anume ca Alec Kincaid să fie unul dintre boierii căruia să i se poruncească însurătoarea cu o mireasă englezoaică. Atât Alec cât şi Edgar ştiau de ce făcuse Henry această cerere. Era neîndoielnic că Kincaid, deşi unul dintre cei mai tineri boieri din toată Scoţia, era o putere de temut. Căpetenie peste aproape opt sute de războinici fioroşi, la numărătoarea de anul trecut, dar acest număr avea să se îndoiască dacă-şi chema şi aliaţii de nădejde.

Despre iscusinţa lui Kincaid în bătălie se povestea pe şoptite, în Anglia, şi cu strigăte făloase în Highlands.

Henry mai ştia şi că lui Alec nu-i prea plăceau englezii. Îi pomenise lui Edgar speranţa sa ca acea căsătorie să-l mai îmbuneze pe puternicul boier. Poate, cu timpul, aveau să ajungă la o anume armonie.

Dar Edgar era mult mai pătrunzător decât credea Henry, şi bănuia că acesta urmărea să cucerească loialitatea lui Alec, atrăgându-l de partea Angliei.

Atât Alec cât şi conducătorul lui făceau haz pe seama lui Henry. Edgar era vasalul acestuia, da, din ziua când îngenunchease la picioarele regelui englez, jurându-i credinţă. Mai fusese şi crescut la curtea Angliei. Totuşi, era regele Scoţiei, iar credincioşii săi supuşi treceau înaintea tuturor celorlalţi… şi mai ales a străinilor.

Se vedea clar că Henry nu înţelegea însemnătatea legăturilor de sânge. Atât Edgar cât şi Alec credeau că regele Angliei nu vedea decât posibilitatea încă a unui aliat puternic. Dar îl judecase greşit pe Kincaid, căci Alec n-ar fi întors niciodată spatele Scoţiei sau regelui său, orice s-ar fi întâmplat.

Daniel, prietenul lui Alec încă din copilărie, care curând avea să fie numit boier peste clanul învecinat al Fergusonilor, primise şi el porunca să-şi ia o mireasă englezoaică. Şi Daniel petrecuse o lună obositoare la Londra. Găsise acea îndatorire la fel de neplăcută ca Alec, şi era la fel de nerăbdător să ajungă acasă.

Amândoi războinicii călăriseră într-un galop nebunesc încă din zori, oprindu-se numai de două ori pentru a-şi odihni caii. Se aşteptau să nu petreacă mai mult de un ceas, două, la moşia lui Jamison. Atâta vreme avea să le ajungă, fără doar şi poate, ca să mănânce de cină pe săturate, să-şi aleagă miresele, să le ia de neveste dacă se afla pe-aproape şi vreun preot, după care să pornească iar la drum.

Nu voiau să mai petreacă nici măcar o noapte pe pământ englezesc. Puţin le păsa lor dacă miresele îşi

făceau alte gânduri. Femeile nu erau decât simple proprietăţi, la urma urmei, şi nici Daniel nici Alec nu găseau că dorinţele unei mirese ar fi avut cea mai mică însemnătate.

Aveau să facă aşa cum li se spunea, şi cu asta, gata.

Alec fu acela care câştigă privilegiul de a-şi alege primul mireasa, azvârlind bârna pe câmp mai departe decât prietenul său. La drept vorbind, însă, niciunul dintre ei nu străduise s-o arunce din răsputeri.

Da. Era doar o poruncă pe care o îndeplineau, şi încă una a dracului de neplăcută.

* * *

Diavolul şi discipolul său ajunseră la moşia baronului Jamison cu trei zile mai devreme decât fusese învoiala.

Beak fu cel dintâi care-i zări pe războinicii scoţieni, şi primul care le dădu aceste denumiri atât de potrivite. Stătea aşezat pe trepta de sus a scării de la pod, cu gândul că era vremea să tragă un pui de somn, căci trecuse de crucea amiezei, la urma urmei, iar el lucrase în soarele cald de vară fără un bob zăbavă, încă de la prânzişor. Ba pe deasupra, Lady Mary o târâse pe sora ei, Jamie, spre pajiştea de la miazăzi, şi zău că ar fi trebuit să se ia după ele, ca să vadă… să nu păţească ceva, desigur. Când Jamie se lăsa convinsă să lase treburile deoparte şi să se ducă la călărie sau la scaldă, vâna aceea de sălbăticie îi biruia uneori cuminţenia. Toată lumea ştia că devenea prea nărăvaşă ca să-i fie bine. Un motiv mai mult pentru care avea nevoie de un bărbat puternic care să-i poarte de grijă. Păi, scumpa lui Jamie putea până şi să jefuiască un hoţ de punga pe care o şterpelise, dacă-şi punea mintea, şi numai Dumnezeu ştia în ce buclucuri puteau să intre ea şi Mary.

Doar cât stătea cu gândul la tot ce se putea întâmpla, pe Beak îl lua cu fiori reci pe şira spinării. Da, trebuia să se

ducă după ele, nici pomeneală.

Scoase un căscat zgomotos şi porni în jos pe scară. Ajunsese pe a doua treaptă de sus, când îi zări pe cei doi uriaşi apropiindu-se călare.

Beak fu cât pe ce să cadă de pe scară. Se stăpâni înainte de a-şi face grăbit semnul crucii, recunoscător că cei doi războinici n-aveau de unde şti cum i se ciocneau genunchii unul de altul, în timp ce cobora cu chiu cu vai mai departe.

Cel pe care-l considera discipolul era înalt şi voinic, cu umeri laţi, părul de culoarea cuielor ruginite şi ochii verzi ca oceanul, cu riduri la colţuri.

Era o namilă, da – şi totuşi, pe lângă celălalt, părea un prichindel.

Diavolul cum îl socotea Beak în sinea lui, avea părul şi pielea ca de bronz. Era mai înalt cu un cap decât însoţitorul lui şi nu avea niciun dram de grăsime pe trupul herculean. După ce se împletici înainte ca să i vadă mai bine chipul, Beak îşi dori numaidecât să nu fi făcut acel efori. În ochii aceia căprui se simţea o răceală mohorâtă, în stare să îngheţe până şi trifoiul în toiul veni, după cum îşi spuse bietul Beak, cu deznădejde crescândă.

Atâta despre planul lui prostesc de a o salva pe Jamie. Beak îşi spuse că avea să se ducă în infern chiuind de bucurie, înainte de a-l lăsa pe oricare dintre acei doi barbari să se apropie de ea.

— Mă numesc Beak şi sunt căpetenia grajdurilor de pe-aici, bolborosi el în sfârşit, sperând să dea impresia că mai existau mulţi grăjdari, astfel încât scoţienii să-l creadă destul de important ca să-i vorbească. Aţi venit mai devreme, adăugă el, dând nervos din cap. Altfel, familia ar fi stat înşiruită în faţa casei, gătită cu toate fineţurile, ca să vă urmeze bun-venit cum se cuvine.

Se opri să ia aer, apoi aşteptă un răspuns. Dar aştepta zadarnic, iar nerăbdarea i se risipi repede. Începea să se

simtă la fel de important ca o muscă gata să fie strivită. Felul cum îl măsurau cu privirea cei doi uriaşi era de-a dreptul înnebunitor.

Se hotărî să mai încerce o dată.

— Voi îngriji de caii domniilor voastre, boierilor, în vreme ce vă faceţi prezenţa cunoscută celor ai casei.

— De cai o să ne îngrijim noi singuri, bătrâne.

Discipolul rostise aceste cuvinte. Nu avea un glas deosebit de plăcut. Beak dădu din cap, apoi făcu câţiva paşi înapoi, ca să nu le stea în drum. Îi privi cum scoteau şeile, fiecare lăudându-şi calul în gaelică. Erau doi armăsari frumoşi, unul murg, celălalt negru, fără niciun cusur… sau o urmă de cravaşă pe crupă.

În sunetul lui Beak se aprinse un licăr de speranţă.

Învăţase de mult că adevăratul caracter al unui om se descoperea din felul cum îşi trata mama şi calul. Armăsarul baronului Andrew era brăzdat cu dâre apăsate, şi dacă nici asta nu era destulă dovadă că teoria lui era adevărată, Beak nu ştia ce-ar mai fi putut să fie.

— Va să zică, v-aţi lăsat oştenii să aştepte în afara zidurilor? întrebă el, vorbind în gaelică, pentru a le da de ştire că le era prieten, nu vrăjmaş.

Discipolul păru mulţumit de acest lucru, căci chiar îi zâmbi grăjdarul ui.

— Am venit singuri.

— Tocmai de la Londra? întrebă Beak, fără să-şi poată ascunde mirarea din voce.

— Într-adevăr, spuse scoţianul.

— Fără nimeni care să vă acopere spatele?

— Nu avem nevoie şi de alţii în apărarea noastră, răspunse discipolul. Ăsta-i obicei englezesc, nu de-ale noastre. Nu-i aşa, Kincaid?

Diavolul nu se osteni să răspundă.

— Cum să vă spun pe nume, seniori? se interesă Beak.

Era o întrebare îndrăzneaţă, dar cei doi războinici nu se mai încruntau la el, iar acest lucru îi dăduse curaj.

— Vorbeşti bine graiul nostru, Beak, constată discipolul. Eşti scoţian, care va să zică?

Umerii lui Beak se îndreptară cu mândrie.

— Scoţian mi-s, cu părul roş ca flacăra ’nainte să mi se fi argintat capu’.

— Numele meu este Daniel, din clanul Ferguson. Lui i se zice Alec, de cei ce-l cunosc destul de bine, adăugă discipolul, arătând cu capul spre celălalt războinic. Alec e căpetenie peste clanul Kincaid.

Beak făcu o plecăciune solemnă.

— E umila mea plăcere să fac cunoştinţă cu domniile voastre, murmură el. De-atâţia ani n-am mai vorbit c-un scoţian pursânge, c-am şi uitat cum să mă port, adăugă el, zâmbind. Şi-am mai uitat şi ce uriaşi sunt cei din highlands. M-aţi făcut să trag o spaimă în prima clipă când v-am zărit, zău aşa.

Deschise uşile spre două boxe curate de lângă intrarea în grajd, văzu de găleţile pentru nutreţ, şi de apă, apoi încercă să mai converseze cu cei doi.

— Drept vă spuneam c-aţi venit cu trei zile mai devreme, reluă el. Socot eu în sinea mea că-n casă o să se stârnească mai mare hărmălaia.

Niciunul dintre ei nu răspunse, dar din felul cum se uitară unul la altul Beak îşi dădu seama că nu le prea păsa dacă stârneau vreun deranj.

— Şi pe cine aşteptaţi, dacă nu pe noi? întrebă seniorul Daniel, încruntat.

Beak îl privi nedumerit.

— Pe cine să aşteptăm? Pe nimeni – cel puţin, nu înainte de trei zile.

— Podul era coborât, omule, şi nici ţipenie de străjer. Fără îndoială…

— A, podul… îl întrerupse Beak, cu un oftat prelungit.

Păi, dreptu-i că podul cela stă coborât mai tot timpul, fără niciun străjer la post. Vezi dumneata, baronul Jamison e olecuţă cam uituc.

Când văzu expresiile neîncrezătoare de pe chipurile celor doi războinici, Beak îşi spuse că s-ar fi căzut să-şi apere întrucâtva stăpânul.

— Aici în plină sălbăticie, unde locuim noi, nu ne prea necăjim cu asta. Baronul tot zice că n-are el destulă avere ca să-l calce tâlharii, adăugă, ridicând din umeri. Şi nimeni nu intră vreodată nepoftit.

— N-are avere?

În sfârşit, Alec Kincaid grăise. Glasul lui suna încet, dar în acelaşi timp surprinzător de puternic. Iar când întoarse capul spre Beak, bătrânului începură iar să-i tremure genunchii.

— Are nişte fiice, nu?

Flăcările din privirea lui ar fi putut da foc până şi buştenilor din cămin. Beak nu-i mai putea înfrunta ochii multă vreme, şi fu nevoit să se uite la vârfurile cizmelor, ca să poată vorbi mai departe.

— Le are pe fete, ba bine că nu. Şi mai multe la număr decât ar voi să recunoască.

— Şi totuşi, nu le apără? întrebă Daniel, clătinând din cap cu neîncredere, după care se întoarse spre Alec. Ai mai auzit una ca asta?

— Ba, de auzit, n-am mai auzit.

— Ce fel de om e baronul Jamison ăsta? îl întrebă Daniel pe Beak.

Cel care-i răspunse la întrebare fu Kincaid:

— Englez, Daniel.

— A, şi asta explică totul, nu? replică sec Daniel. Ia spune-mi un lucru, Beak. Fiicele baronului sunt aşa de nearătoase încât nici nu au nevoie de apărare? Sunt lipsite de virtute?

— Toate sunt drăguţe, răspunse Beak. Şi neprihănite

ca-n ziua când au venit pe lume. Până la ultima. Să mă trăsnească Dumnezeu dacă ăsta nu-i adevărul. Tatăl lor e cel ce nu-şi face datoria, adăugă el, încruntat.

— Câte fiice are? întrebă Daniel. Pe rege nu ne-am ostenit să-l întrebăm.

— O să vedeţi trei, bombăni Beak.

Tocmai voia să continue, când cei doi războinici se întoarseră şi porniră spre uşă.

Acum ori niciodată! hotărî grăjdarul. Trase adânc aer în piept, ca să-şi adune curajul, apoi strigă după cei doi scoţieni:

— Amândoi sunteţi seniori în putere peste clanurile domniilor voastre, sau unul e mai puternic decât celălalt?

Alec simţi teama din glasul bătrânului, şi-l nedumeri îndeajuns ca să se întoarcă iar spre el.

— Şi din ce pricină ne pui o întrebare atât de neobrăzată, grăjdarule?

— N-am vrut să fiu necuviincios, se repezi Beak, şi am toate motivele ca să vă pun întrebarea asta. Ştiu că întrec măsura dar vedeţi, seniori, cineva trebuie să aibă grijă de ea, şi eu sunt singurul căruia-i pasă îndeajuns.

Această explicaţie ciudată îl făcu pe Daniel să se încrunte. Nu înţelegea mare lucru din ea.

— Am să devin senior peste clanul meu, prin drept de moştenire, peste un an sau doi, răspunse el. Kincaid este deja căpetenia propriului său clan. Poftim, cu asta ţi-am răspuns la întrebare, Beak?

— Atunci, domnia sa va avea dreptul să-şi aleagă cel dintâi mireasa?

— Întocmai.

— Şi e mai puternic decât domnia ta?

Daniel dădu din cap.

— Pentru moment, preciză el, cu un zâmbet. Beak, n-ai auzit niciodată de războinicii din neamul Kincaid?

— Ba auzit-am, dară, tot soiul de istorii.

Înverşunarea din tonul lui îl făcu pe Daniel să zâmbească.

Se vedea limpede că bătrânului îi era teamă de Alec.

— Înţeleg că unele dintre istoriile pe care le-ai auzit descria felul lui Alec de a lupta în bătălie?

— Într-adevăr. N-ar trebui să le dau crezare, adăugă Beak, cu o privire grăbită în direcţia lui Alec. Erau spuse de englezi, vedeţi dumneavoastră, şi mi-s sigur c-au înflorit mult… firea necruţătoare a seniorului.

Daniel îi zâmbi şi lui Alec, înainte de a răspunde la această remarcă.

— A, mă îndoiesc că istorisirile erau înflorite câtuşi de puţin, Beak. Spuneau că niciodată nu arată milă? Îndurare?

— Dară.

— Atunci, fă bine de le crede, Beak, căci sunt adevărate. Nu-i aşa, Alec?

— Aşa e, într-adevăr, îi dădu Alec dreptate, pe un ton aspru.

— Beak, continuă Daniel, întrebările tale mă distrează, deşi nici nu-mi trăsneşte prin cap ce vrei să afli de fapt, şi de ce. Mai ai şi alte întrebări pe care ai dori să ni le pui?

Cu sfială, Beak dădu din cap. Apoi se întoarse să-l privească pe Alec. Un moment domni tăcerea, în timp ce încerca să găsească o cale de a-i explica despre Jamie a lui fără a fi de-a dreptul neloial.

Alec desluşea limpede spaima în ochii bătrânului. Veni până în faţa lui.

— Ce doreşti să-mi spui?

Cu glas tremurător, grăjdarul izbucni:

— În toate zilele domniei tale. De când te ştii, ai maltratat vreodată o femeie, Alec Kincaid?

Se văzu clar că seniorului nu-i plăcu întrebarea. Expresia lui deveni feroce ca o lovitură de trăsnet. Fără voie, Beak făcu un pas înapoi, şi fu nevoit să se sprijine cu

mâna de perete.

— Am avut răbdare cu tine. Fiindcă eşti scoţian, bătrâne, dar dacă-mi mai pui vreodată o întrebare atât de spurcată, jur c-o să fie ultima din viaţa ta.

Beak dădu din cap.

— Am nevoie să ştiu, în inima mea, fiindcă mi-am pus de gând să-ţi dau un dar fără pereche şi trebuie să aflu dacă-i vei recunoaşte valoarea, seniorule.

— Vorbeşte în şarade, declară Daniel, venind să stea lângă Alec, încruntat aproape la fel de feroce ca seniorul Kincaid. Ai stat prea mult în Anglia, bătrâne, de-ai ajuns să pui întrebări atât de neruşinate.

— Ştiu că n-are nici olecuţă de şir ce vorbesc, recunoscu amărât Beak. Totuşi, dacă spun totul pe şleau, se cheamă că-s necredincios în ochii stăpână-mii. Şi nu pot face una ca asta. Mi-ar lua pielea, pe cinstea mea.

— Recunoşti că te temi de o femeie? întrebă Daniel.

Beak nu-i luă în seamă uimirea de pe chip, şi nici veselia din glas.

— De nicio femeie nu mi-i teamă, numa’ că nu vreau să-mi calc cuvântul, explică el. Fătuca mi-i dragă ca ochii din cap. Nu mi-i ruşine să recunosc c-o iubesc ca pe-o fiică bună. Eşti destul de puternic ca să aperi ce-ţi aparţine? încheie el, dornic să ajungă cât mai repede în miezul problemei.

— Sunt.

— Baronul Andrew va chema la luptă mulţi oşteni. O să vină după darul pe care ţi-l dau domniei tale. Iar Regele Henry al Angliei îl numeşte prieten, adăugă Beak, mişcând din sprâncene ca să-şi întărească vorbele.

Kincaid nu păru impresionat de această veste. Ridică din umeri, cu nepăsare.

— N-ar avea nicio importanţă pentru mine.

— Cine-i acest baron Andrew? se interesă Daniel.

— Un englez, răspunse Beak.

— Cu atât mai bine, zise Alec. Dacă eu mă hotărăsc să iau darul acesta pe care mi-l oferi, o să mă bucure o provocare din partea unui englez. N-o să mă ameninţe cu nimic.

Beak se liniştea văzând cu ochii.

— Nu începe niciun „dacă”, se lăudă el.

— O fi cumva darul tău un cal, din întâmplare? vru să ştie Daniel, clătinând din cap nedumerit.

Kincaid, însă, înţelesese.

— Nu e un cal, Daniel.

Beak zâmbea. Omul se dovedea ager la minte.

— O dată ce-mi vei vedea darul, boier Kincaid, vei fi hotărât să-l păstrezi, nici pomeneală, se lăudă el. Îţi plac ochii albaştri, *my lord?*

— Sunt multe perechi de ochi albaştri în Highlands, Beak, interveni Daniel.

— Ei, da şi nu, murmură Beak, tărăgănat. Pe lumea asta e albastru şi albastru.

Lăsă să-i scape un chicotit sonor, apoi îşi drese glasul şi continuă:

— Şi-acuma, despre şarada mea, boier Kincaid. Baronul Jamison îşi tratează fetele ca pe nişte cai, nu-ncape îndoială. O privire-n jurul domniei tale să arunci, şi vei pricepe ce voi a zice. Domnişoricile astea trei de-aici sunt pentru fiicele baronului, cum mă vezi şi cum te văd. Da’ dac-o iei pe condorul ăsta lung şi dai colţul, ai să vezi alt staul, ascuns departe, în colţul de lângă uşă. Acolo-şi ţine baronul frumuseţea, o iepşoară albă de toată minunea, care doar ce-şi aşteaptă perechea potrivită. Fă-i hatârul moşului, căci mi-s scoţian de n-ai uitat, şi uită-te bine la iapă, insistă Beak, făcându-le semn să înainteze. Merită timpul domniei tale mai ales, boier Kincaid.

— Mi-a stârnit curiozitatea, îi spuse Daniel lui Alec.

Amândoi îl urmară pe grăjdar. Când ajunseră în capăt, Beak luă un pai între dinţi, se rezemă de perete şi o privi pe

iapa tânără şi nervoasă care începu să dea din copite când Alec întinse mâna s-o mângâie.

Într-un târziu, războinicul o convinse să se mai îmblânzească, iar Beak nu putea decât să spere că şi cu Jamie urma să aibă tot atâta răbdare.

— E o frumuseţe, nu încape vorbă, remarcă Daniel.

— Încă pe jumătate nărăvaşă, adăugă Alec.

Zâmbea, iar Beak îşi spuse că a fi pe jumătate nărăvaşă nu părea a fi un cusur, după mintea lui.

— O cheamă Wildfire, nume pe care şi-l merită cu prisosinţă. Baronul nici nu poate să se apropie de ea. I-a dăruit-o celei mai tinere fiice a lui, când a devenit limpede că era singura în stare s-o încalece.

Alec zâmbi din nou – ceea ce era un adevărat miracol – când iapa încercă să-l muşte de mână.

— E curajoasă. Cu un armăsar bun, va face mânji sănătoşi şi viteji.

Beak îl măsură din nou cu privirea, iar când îi întâlni ochii, zâmbi.

— Întocmai aşa gândesc şi eu despre darul pe care voiesc să vi-l fac.

Se desprinse de perete, cu un aer plin de importanţă, şi spuse:

— Cum îţi ziceam, nobile Kincaid, baronul Jamison îşi tratează fiicele la fel ca şi pe caii lui. Trei în faţă, să le vadă toată lumea…

Jură să nu mai scoată o vorbă. Scoţianul trebuia să ghicească singur restul şaradei.

— Beak? Eşti în grajd?

Era vocea lui Lady Jamie. Beak fu atât de surprins, încât nu lipsi mult să înghită paiul pe care-l mesteca.

— Asta să tot fie fiica mai mică a baronului, le spuse el celor doi războinici. Iar acolo e uşa laterală, adăugă, în şoaptă. Dacă vreţi să plecaţi acum, pe-acolo ajungeţi cel mai repede la casa ca mare. Eu mă duc să văd ce vrea

Jamie.

Cu toată vârsta lui înaintate, Beak încă mai putea să se mişte cu o iuţeală surprinzătoare. Dădu colţul şi le găsi pe Jamie şi pe Mary în mijlocul culoarului.

— Vorbeai cu cineva, Beak? îl întrebă Mary. Mi s-a părut c-am auzit…

— I-am făcut doar o mică vizită lui Wildfire, minţi bătrânul.

— Jamie zicea că tragi un pui de somn, şi am putea să ne strecurăm înăuntru şi să ne luăm caii, pentru încă o alergătură scurtă, mărturisi ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Mary, nu era nevoie să-i spui asta! protestă Jamie.

— Păi, ai zis…

— Ruşine să-ţi fie, Jamie, o dojeni Beak. Eu nu dorm niciodată, iar voi n-ar trebui să vă strecuraţi nicăieri. Nu se cade, din partea unor *ladies!*

— Ba mai şi dormi, replică Jamie. Ţi-a sărit ţandăra pe ziua de azi, sau ce ai?

— Mi-a cam sărit, recunoscut Beak. Şi ce voiaţi să faceţi, în după-amiaza asta frumoasă, stau şi mă-ntreb?

— Voia să călărim, spuse Mary, privindu-l nedumerită. Păi tocmai ţi-am spus. Ţi-e rău cumva, Beak? Jamie, mie mi se pare cam roşu în obraji.

Numaidecât, Jamie îi atinse bătrânului grăjdar fruntea, cu dosul mâinii.

— Febră n-are, remarcă ea.

— Nu vă mai faceţi griji pentru mine, protestă Beak. Sunt zdravăn ca-ntotdeauna.

— Atunci, ne laşi să mai mergem la călărie un ceas, două? întrebă Mary.

— Vă las să mergeţi la o plimbare pe jos, şi cu asta, am terminat! declară Beak, încrucişându-şi braţele pe piept.

— De ce nu ne putem plimba călare? se interesă

Mary.

— Fiindcă tocmai am culcat domnişoricile, răspunse el. Iapele voastre au mâncat, au fost ţesălate, iar acum moţăie la ele-n staule.

În clipa următoare, îşi aminti de cei doi armăsari mari care mâncau în boxele de lângă uşa din faţă.

— Ar trebui să vă pregătiţi pentru musafiri, se repezi el, dând să le tragă pe amândouă de mâini, spre ieşire.

— Mary m-a convins să nu-mi bat capul cu oaspeţii noştri nedoriţi, într-o după-amiază frumoasă ca asta, replică Jamie. Vezi că-mi suceşti braţul, Beak.

— Mai avem trei zile de libertate, interveni şi Mary. Jamie încă mai are destul timp ca să pregătească toată casa.

— I-ai putea da şi tu o mână de ajutor, domnişorico, spuse Beak. Ţi-ar prinde bine.

— N-o mai sâcâi, Beak. Mary m-ar ajuta, dacă aş ruga-o eu.

Beak nu păru s-o creadă.

— Apropo de rugat, reluă Mary. Voiam să te rog să-mi pui ceva, Beak.

— Mary, nu-l deranja pe Beak cu întrebări acum.

— Am *am să-l deranjez* pe Beak, i-o întoarse Mary surorii sale. Şi eu îi preţuiesc sfaturile la fel de mult ca tine. Şi-n plus, vreau să ştiu dacă mi-ai spus adevărul.

— Ce vorbe păcătoase spui! replică Jamie, cu un zâmbet din care se înţelegea că nu era deloc ofensată.

— Jamie mi-a povestit totul despre scoţienii ăia nesuferiţi, Beak. Aşa că mă gândesc să fug. Ce părere ai de planul ăsta aşa de îndrăzneţ?

Beak încercă să-şi ascundă zâmbetul. Lady Mary arăta atât de sinceră…!

— Ce-aş zice eu ar depinde de locul unde vrei să fugi, cred.

— A, păi de fapt, încă nu m-am gândit unde…

— Mă întreb de ce-ai vrea să fugi, Mary, continuă Beak. Cu ce aiureli ţi-a împuiat capul sora ta? Crezi că sunt adevărate sau mincinoase?

— Ei, Beak, doar nu crezi că mi-aş minţi sora? se apără Jamie, abia stăpânindu-şi râsul.

— Fiindcă ştiu cum îţi merge mintea. Jamie. Iar te-ai ţinut de şotii, nu? Cu ce poveşti ai mai tachinat-o azi pe sărmana ta soră? Văd bine cum tremură de frică. Şi, întâmplător, ştiu că nu-ţi prea plac scoţienii.

— Ştiu că au minţi de oaie, răspunse Jamie.

Fără ca Mary să observe, îi făcu lui Beak cu ochiul, după care continuă:

— Numai acei scoţieni născuţi şi crescuţi în Highlands, desigur. Oamenii din Lowland sunt foarte deştepţi, ia fel cum eşti şi tu, Beak.

— Nu-ncerca să mă îmbrobodeşti cu vorbe d-astea inimoase! i-o întoarse Beak. Că de data asta n-o să-ţi meargă. Văd limpede ce îngrijorată-i Mary. Îşi frânge mâinile, mai-mai să şi le rupă. Ce i-ai spus?

— I-am spus doar că, din câte-am auzit, scoţienii sunt oameni foarte pătimaşi.

— Ei, Mary, da’ asta nu-i chiar aşa de rău, recunoscu bătrânul grăjdar.

— Şi foarte pofticioşi! adăugă Mary.

— Ăsta-i un păcat?

— Este!

— Lăcomia! completă Jamie, zâmbind.

— Jamie a mai zis şi că se bat tot timpul.

— Nu, Mary, am zis doar că se bat în cea mai mare parte a timpului. Dacă tot ai de gând să repeţi cuvintele mele, măcar repetă-mi-le aşa cum le-am spus.

— E adevărat, Beak?

— Ce să fie adevărat, Mary?

— Că se bat tot timpul.

— Eu n-am spus decât că le place să dea câte o raită

pe alte moşii, preciză Jamie, ridicând delicat din umeri.

Beak îi observase roşeaţa din obraji. Se vedea clar că se jena de pârele surorii sale.

Dar Jamie era pusă pe pozne, ba bine că nu. Şi arăta ca o sărbătoare a ochiului, îmbrăcată în culoarea favorită a lui Beak, un albastru regal închis, cu părul despletit şi buclele dese revărsându-i-se ca o cascadă până sub umerii zvelţii. Bătrânul îşi dorea ca boierul Kincaid s-o poată vedea cât mai bine, căci ochii ei violeţi sclipeau de veselie ştrengărească.

— Eu am să fug de-acasă, şi cu asta am terminat! anunţă Mary.

În uşă se întoarse brusc, apoi se răsuci pe călcâie.

— O ultimă întrebare, te rog? îl imploră ea.

— Da, Mary?

— Ştii cumva dacă scoţienilor le plac sau nu le plac femeile grase, Beak?

Pentru o întrebare atât de absurdă, Beak nu avea niciun răspuns pregătit. În timp ce surorile îşi ridicau poalele rochiilor şi o luau la fugă spre fortăreaţa de sus, Beak scoase un uşor chicotit, privind pe urmele lor.

— A primit un nume de bărbat.

Grăjdarul tresări mai-mai să cadă de pe picioare. Nu-l auzise pe Alec Kincaid apropiindu-se. Întorcându-se în loc, se pomeni faţă-n faţă eu războinicul cel uriaş.

— A fost felul maică-sii de a-i dărui un loc în familia asta. Baronul Jamison n-a fost tatăl ei bun. Totuşi, a primit-o ca pe copilul lui. Măcar atâta bunătate trebuie să recunosc din partea lui. Va să zică, te-ai uitat bine la ea? îl mai întrebă el, în mare grabă.

Alec dădu din cap.

— Ai s-o iei cu domnia ta, nu-i aşa?.

Boierul Kincaid îl privi lung pe bătrân, drept în ochi, înainte de a-i răspunde:

— O iau, într-adevăr, Beak. Am s-o iau cu mine.

Alegerea era făcută.

Capitolul 3

Jamie nu află despre sosirea timpurie a scoţienilor decât când Merlin, păstorul, veni în fugă să-i spună că în casa cea mare era din nou zarvă, iar tatăl ei o chema să pună totul în bună rânduială.

Printre bâlbâielile sale, Merlin nu apucă să pomenească despre scoţieni. Ochii violeţi ai frumoasei sale stăpâne îl năuceau, iar mintea i se golise de orice gânduri, mai puţin unul: Lady Jamie îl asculta cu toată atenţia!

Aşa că se bâlbâi şi mai rău, deşi nu avea nicio importanţă. Jamie oricum nu se putea supune numaidecât chemării. Bătrânul Silas, sărmanul, care avea vederea la fel de slabă ca şi mâinile, se tăiase din întâmplare la braţ, în timp ce încerca să taie o căptuşeală de şa din piele, iar acum zbiera ceva de speriat, atât de tare, încât porcii din cocină guiţau la rândul lor, în semn de protest.

Tăietura era uşoară şi nu avea nevoie de ardere cu cuţitul înroşit în foc, dar trebui totuşi ca Jamie să petreacă un timp liniştindu-l pe bătrân, după ce-i spălase şi-i pansase rana.

Silas avea nevoie de răsfăţ, şi nimic mai mult.

În sfârşit, Jamie mântui treaba, şi-l lăsă pe Silas în seama lui Cholie cea destoinică. Ştia că cei doi servitori aveau să bea împreună cel puţin o stacană de bere, dar un asemenea păcat nu era prea mare, ţinând seama că Cholie nu ştia cum să-i aline amarul altfel.

— Nu pot să sting focurile decât rând pe rând, îi spuse ea lui Merlin, când acesta îi aminti de tărăboiul ce se stârnise în casă, şi o luă la fugă în susul colinei, cu poalele ridicate până la genunchi. Trei ogari jucăuşi alergau pe

lângă ea. Nici Jamie şi nici câinii nu încetiniră pasul, până când nu năvăliră pe uşa deschisă, intrând în sala cea mare.

Atunci, se opri brusc. Cei doi războinici care stăteau rezemaţi de consolă îi atraseră imediat atenţia.

Jamie era pur şi simplu prea uluită ca să-şi ascundă reacţia. Pe toţi sfinţii, în viaţa ei nu mai văzuse asemenea uriaşi. Nu mai contenea să-i privească iar primele cuvinte care-i ieşiră pe gură nu se potriveau deloc cu o lady:

— Doamne Sfinte!

Fusese o exclamaţie abia şoptită, şi gâtuită pe deasupra, dar din felul cum cel mai înalt dintre cei doi giganţi ridică sprânceana dreaptă, Jamie îşi dădu seama c-o auzise.

Nu îndrăzni să se încline, ştiind prea bine că dacă încerca a fi căzut în nas. Şi nu-şi putea nici lua privirea de la cel mai înalt dintre cei doi, care acum încerca s-o îngenuncheze cu căutătura lui fioroasă.

Avea chipul cel mai plin de răutate pe care-l văzuse de când se ştia pe lume.

Îşi spuse că nu-i era frică. Ba, era prea furioasă ca să se teama. Observând în sfârşit tăcerea care se lăsase în sala cea mare, aruncă o privire peste umăr şi-şi văzu surorile. Toate trei stăteau înşirate ca nişte tâlhari la judecată, cu nişte mutre de parcă ar fi fost cât pe ce să fie executate de arcaşi.

De îndată ce Agnes zări privirea miloasă a lui Jamie, începu să plângă. Alice o cuprinse de umeri, vrând s-o liniştească, dar nu reuşi decât să izbucnească şi ea în lacrimi. Cât ai clipi, amândouă se apucară să ţipe ca din gură de şarpe.

Alice stătea lângă Mary, şi părea gata s-o biruie plânsul la rândul ei. Îşi ţinea mâinile încleştate în faţă şi, după ce-i aruncă lui Jamie o privire care parcă voia să spună: „Dumnezeule mare, uită-te numai la ei, cum arată!”, îşi lăsă ochii în pământ.

Trebuia să facă ceva. Nu le putea lăsa să facă de râs familia în faţa scoţienilor.

— Agnes, Alice, încetaţi numaidecât cu plânsul!

Cele două surori se şterseră la colţurile ochilor, încercând să se stăpânească.

Abia atunci, Jamie îl observă şi pe tatăl ei. Acesta stătea la masă, turnându-şi de băut dintr-unul dintre cele două ulcioare puse în faţa lui.

Nu-i mai rămânea decât să le ureze ea bun-venit vizitatorilor, ca o englezoaică bine-crescută. Încet, o luă din loc, mergând până în faţa celor doi, unde făcu o mică reverenţă potrivită cu poziţia ei de stăpână a casei. O şuviţă de păr îi căzu peste ochiul stâng. Distrugând efectul demn pe care încercase să-l producă. Jamie îşi aruncă părul înapoi peste umăr, căutând să zâmbească.

— Aş dori să vă urez amândoura bun-venit în umilul nostru cămin, căci nimeni nu pare gata să vă adreseze aceste cuvinte, începu ea. Şi nădăjduiesc că ne veţi ierta nepregătirea de a vă primi, dar numai de veţi ţine minte că aţi ajuns cu trei zile bune mai devreme, poate că vă va fi mai uşor să înţelegeţi că nu s-a făcut nicio pregătire încă.

În timp ce vorbea, le privi cizmele, după care ridică scurt privirea, adăugând:

— Numele meu este...

— Lady Jamie, i-o luă înainte cel mai scund dintre cei doi războinici.

Jamie, care privise în golul dintre ei, întoarse imediat capul spre cel ce glăsuise.

Nu arăta la fel de feroce precum celălalt, observă ea, când îl văzu zâmbindu-i. Iar când surâdea, în obraz îi apărea o adâncitură atrăgătoare, iar ochii verzi îi licăreau poznaş.

Lui Jamie i se treziră imediat bănuielile. Omul părea mult prea fericit pentru nişte împrejurări atât de neplăcute, cu Agnes şi Alice smiorcăindu-se ca nişte ţânci. Poate că

era prea slab de minte ca să înţeleagă toată tulburarea pe care-o pricinuiau. La urma urmei, era scoţian.

— Iar numele domniei tale, *my lord...*? îl întrebă ea, cu o voce calmă.

— Daniel, răspunse scoţianul. Iar pe el îl cheamă Alec, adăugă tărăgănat, arătând cu capul spre cel de alături.

Păstrându-şi zâmbetul pe buze, Jamie se întoarse încet spre celălalt războinic.

O aşteptase să-l privească. Fata simţi cum îi îngheţa zâmbetul pe faţă. Căutătura lui, la fel de arzătoare ca soarele la amiază, parcă o băga în pământ.

Şi nu zâmbea.

Dintr-o dată, pe Jamie o cuprinse stânjeneala, fără să ştie de ce. Niciodată în viaţa ei nu se mai simţise atât de lipsită de apărare. Obrajii i se înfierbântau, şi ştia că începuse să roşească. În ochii lui se citea o expresie posesivă, de stăpânitor, pe care fata n-o putea înţelege

Dintr-o dată, îi trecu prin minte că boierul Alec nu se uita la ea aşa cum un adevărat lord ar fi privit o lady de familie bună – nu, o măsura cu o căutătură plina de poftă trupească.

Era de o neruşinare fără seamăn. Scoţianul o măsura încet, de sus şi până jos, stăruind eu privirea asupra gurii, sânilor şi şoldurilor ei.

Îl ura.

O făcea să se simtă de parcă ar fi stat în faţa lui fără un fir de aţă pe ea, ca pe păşunea de miazăzi, la scăldat. Jamie nu-şi putu stăpâni roşeaţa din obraji, dar se rugă să arate la fel de insolentă când îl măsură şi ea din creştet până-n tălpi, cu o încetineală la fel de obraznică.

Din păcate, războinicul nu părea deloc ofensat – ba chiar, arăta amuzat. Jamie avu părerea că ochii lui i se încălziseră puţin, şi-i observă sprânceana înălţându-se din nou.

Se zărea ceva acolo, în expresia lui, care-i trimitea un

junghi în inimă. Nu putea spune ce anume era, dar începea să creadă că, dacă n-ar fi arătat atât de crud, poate l-ar fi găsit chipeş. Aşa ceva era ridicol, desigur. Jamie se hotărâse deja să-l urască. Era un om prea aspru ca să-i fie pe plac. Şi mai avea şi mare nevoie de o tunsoare. Pletele cafenii-roşcate îi ajungeau până mai jos de gulerul tunicii negre. Avea părul puţin ondulat, amintindu-i de războinicii greci pe care-i văzuse în desene, dar în niciun caz asta nu-i îmblânzea chipul colţuros şi bărbia pătrată, neînduplecată. Iar gura-i arăta la fel se severă ca tot restul făpturii lui.

O, arăta cu mult prea fioros ca să-i placă. Şi nu putea pricepe de ce-i bătea atât de nebuneşte inima. Cu cât îi înfrunta mai mult timp privirea, cu atât respira mai greu.

Un singur gând o împiedica să se simtă ca o neghioabă. Una dintre sărmanele ei surori avea să se mărite cu acea căpetenie a infernului.

Începu să tremure.

Războinicul zâmbi.

Chiar în clipa aceea, baronul Jamison îi chemă pe cei doi scoţieni să ia loc cu el la masă, pentru a gusta puţin din vin.

Numaidecât, Daniel porni într-acolo. Din mers, îi făcu lui Mary cu ochiul.

Alec nu se clinti.

Şi nici Jamie. Nu-şi mai putea lua ochii holbaţi de la el.

Nici el nu voia să-şi ia privirea de la ea.

— Aveţi vreun preot în reşedinţă?

Glasul lui suna aspru. N-avea încotro, căci încă nu-şi revenise de pe urma uluitoarei frumuseţi a fetei care stătea atât de sfidătoare în faţa lui. Ochii ei aveau cea mai strălucitoare nuanţă de violet. Era de-a dreptul magnifică, dar pe Alec îl impresiona la fel de mult şi firea rebelă pe care i-o putuse recunoaşte cu deplină uşurinţă.

Fata aceea n-avea să se lase intimidată prea uşor. Nu se aştepta să se sfiască în faţa lui. Şi nicio altă femeie nu-i

putuse înfrunta privirea atât de multă vreme, şi cu atâta curaj.

Zâmbetul lui Alec deveni şi mai larg. Era o adversară vrednică, nici vorbă. Ştia că-i era frică de el, o văzuse tremurând. Şi totuşi, încerca vitejeşte să-şi ascundă teama.

Avea să supravieţuiască în viaţa grea din Highlands, dar Alec trebuia să ia toate măsurile de prevedere. Avea o înfăţişare atât de delicată… Trebuia să-i potolească firea rebelă fără a-i frânge şi curajul. Avea să fie o mare corvoadă, adevărat, dar pe Alec nu-l deranja. La drept vorbind, aştepta arzând de nerăbdare s-o îmblânzească.

Şi, în cele din urmă, urma s-o cucerească, iar ea avea să i se supună.

Lui Jamie nici nu-i putea trece prin minte la ce s-o fi gândit războinicul scoţian. Într-un târziu, îşi regăsi graiul şi-i răspunse la întrebare:

— Da, *my lord,* avem un preot în reşedinţă.

Dumnezeu s-o ajute, acum i se simţea tremurul şi în voce!

— Ai ales, aşadar?

— Am ales.

— Trebuie să fi fost o hotărâre foarte greu de luat pentru domnia ta.

Zâmbetul lui ajunse să lucească şi din ochi.

— Ba nu mi-a fost greu defel.

Îngâmfarea din tonul lui, şi felul cum o privea acum, nu-i plăceau deloc lui Jamie.

— Sunt încredinţată că ţi-a fost dificil, insistă ea. La urma urmei, surorile mele sunt foarte frumoase, toate trei, aşa că ţi-aş sugerea să mai aştepţi, poate chiar să mai treci pe la noi, peste încă vreo lună, după ce vei fi avut vreme să cugeţi pe îndelete. Ce părere ai de ideea asta, *my lord?*

Încet, Alec clătină din cap.

— Va să zică, ai să te însori mâine? îl întrebă Jamie.

— Mâine, vom fi la jumătatea drumului spre casă.

— Chiar aşa?

— Chiar aşa.

— Atunci, ai de gând să te însori acum?

Părea înfricoşată. Alec dădu din cap a încuviinţare.

— Aşa am de gând.

— Dar nu poţi vorbi…

— Vom pleca îndată după ceremonie, o întrerupse el, cu glasul înăsprit.

Dintr-o dată, boierul Daniel se ivi lângă ea. Ţinea în mâini două cupe cu vin. Îi oferi una lui Alec. Apoi se întoarse către cele trei surori.

— Vino şi tu aici, Mary, o chemă el, râzând. Nu muşcăm.

— Nici nu mă gândeam la una ca asta! Răspunse fata, îndreptându-şi umerii, şi se gram să vină lângă Jamie.

Daniel şi Alec sorbiră din pocale. Dădură din capete unul spre altul, apoi le oferiră şipurile şi celor două fete.

Surorile refuzară, clătinând din cap.

— Ia o sorbitură, Mary, o îmbie Daniel, făcându-i iar cu ochiul.

Alec nu părea la fel de îndurător.

— Bea de-aici, Jamie. Numaidecât.

Poate că era cine ştie ce ritual scoţian primitiv, îşi spuse Jamie. Ca stăpână a casei, ştia că era de datoria ei să-i facă pe oaspeţi să se simtă bineveniţi. Iar Alec părea foarte hotărât. Ridică din umeri, apoi luă vinul, înghiţi repede şi-i înapoie potirul.

Alec îi prinse mâna şi nu-i mai dădu drumul. Degetul lui mare începu să-i mângâie palma. Dintr-o dată însă se încruntă şi, încet, îi întoarse mâna pentru a-i privi bătăturile şi cicatricele din palmă.

Mary goli cupa lui Daniel. Când i-o dădu înapoi, şi acesta îi luă mâna şi i-o întoarse cu palma în sus.

Jamie încercă să-şi retragă mâna. Dar Alec nu-i dădu drumul decât după ce el şi Daniel comparaseră pielea

netedă şi mătăsoasă a lui Mary cu palma ei bătătorită de muncă.

Era o umilinţa atât de mare! Înţelegea fiecare cuvânt pe care-l schimbau cei doi în gaelică. Nu ştiau că le vorbea limba, iar acest lucru o făcea să simtă o mulţumire răutăcioasă.

Jamie îşi ascunse mâinile la spate, aşteptându-le următoarea insultă.

— Băutul din aceleaşi pocale cu domniile voastre a fost un soi de ritual? vru să ştie Mary. Adevăru-i că noi nu cunoaştem nimic din obiceiurile scoţiene.

Imediat ce rostise aceste cuvinte, îşi lăsă iar privirea spre podea.

— Mary, va să zică n-ai auzit niciodată de preferinţele noastre sociale? întrebă încet Daniel.

Capul fetei se ridică smucit. Pe faţă avea cea mai surprinsă expresie.

— Preferinţe, *my lord?*

— Anumite ciudăţenii, adăugă Daniel, cu un zâmbet.

— Ciudăţenii?

După ce aruncă o privire înnebunită spre Jamie, Mary se întoarse iar către Daniel.

— Ba, n-am auzit niciodată de asemenea preferinţe.

— A, păi atunci, se vede că trebuie să te luminez, anunţă războinicul.

Se vedea limpede că boierul Daniel se distra nemaipomenit de bine.

— Nu vreau să fiu luminată, replică Mary.

Alec o privea pe Jamie. Ochii acesteia se măriseră, la auzul cuvântului „preferinţe”. Se vedea clar că pricepuse unde bătea prietenul lui.

— Mary, dulceaţa mea, începu Daniel, cu siguranţă că ai auzit despre lista noastră de dorinţe. Nu e om să nu ştie că scoţienilor le plac caii puternici, oile grase şi femeile blânde şi ascultătoare.

Le înşirase ca o babă care savurează dezvăluirea unor bârfe noi. Imitându-i tonul, Alec adăugă:

— În ordinea asta, desigur.

— Desigur, confirmă Daniel.

Jamie îl privi încruntată pe Alec. Bănuise deja că Beak vorbise cu cei doi uriaşi şi pomenise de spaimele lui Mary. Îşi făgădui să-i spună vreo câteva de să-l usture urechile, de îndată ce-l vedea din nou.

Dintr-o dată, Daniel întinse mâna, pentru a mângâia obrazul lui Mary cu dosul palmei. Mary fu atât de surprinsă de acest gest, încât uită până să se şi ferească. Privirea tandră din ochii scoţianului o fascina.

— Un cal puternic am deja, continuă Daniel. Cât despre oi, Mary, ei bine, sunt destule care pasc pe pantele munţilor, acasă. Dar o femeie blândă şi cuminte, ei bine, fetiţo, cu mare părere de rău trebuie să recunosc că-mi lipseşte. E importantă pentru mine, deşi este ultima pe lista mea.

— Nu sunt blândă… bolborosi Mary.

— A, ba eşti, o contrazise Daniei. Şi la fel de frumoasă ca o dimineaţă de primăvară.

Obrajii fetei se înroşiră ca focul.

— Nu-s nici frumoasă şi nici ascultătoare, *my lord*, anunţă ea.

Îşi încrucişă braţele pe piept, străduindu-se să se încrunte la el cât mai neplăcut. Voia să-l descurajeze pe diavolul acela chipeş, şi totuşi era îngrozitor de zăpăcită de ceea ce simţea la vederea lui. Complimentele scoţianului făceau să i se învârtească ameţitor capul. Oare chiar o găsea frumoasă?

Gemenele începură să plângă din nou. Jamie tocmai se pregătea să le mai tragă o muştruluială, când îi trecu prin minte că se prea putea ca una dintre ele să fi fost aleasă ca mireasă – dacă nu chiar amândouă. Dacă aşa stăteau lucrurile – şi bănuia că da – atunci luni şi marţi

aveau tot dreptul să se zbuciume. Puteau să urle ca lupii, ce-o privea pe ea?

Alec nu făcea decât s-o aştepte să se dumirească. Văzuse expresia miloasă cu care-şi privea surorile şi se întreba de cât timp avea nevoie ca să observe că amândouă se uitau la ea cu aceeaşi expresie.

Baronul Jamison avea s-o lămurească pe Jamie, fără doar şi poate, o dată ce-şi regăsea stăpânirea de sine, îşi spuse Alec. Omul încă mai părea gata să izbucnească în lacrimi. Se împotrivise, ceva de speriat, când scoţianul îl informase nepăsător că şi-o alesese pe Jamie de mireasă.

Alec se purtase ferm cu baronul. Îşi stăpânise furia până când Jamison încetase să se mai bâlbâie şi începuse să înşire toate motivele egoiste pentru care se împotrivea căsătoriei.

Niciunul dintre acestea nu avea vreo legătură cu binele lui Jamie. La auzul unor asemenea vorbe, atitudinea lui Alec se înăsprise. Englezul îl înfuria cumplit. Toată acea listă de îndatoriri explica fără îndoială bătăturile din palmele fetei. Jamison voia să-şi ţină lângă el cea mai mică fiică nu de drag, ci ca să aibă o roabă la dispoziţie. Căci asta era, după părerea lui Alec, o roabă şi nimic mai mult.

Un servitor îngrijorat dădu buzna în sala cea mare. O singură privire grăbită aruncă spre baronul Jamison, înainte de a alerga până în faţa lui Jamie. După ce făcu o plecăciune stângace, slujitorul şopti;

— Preotul e pe drum încoace, stăpână. Tocmai şi-a luat pe el odăjdiile de cununie.

Jamie dădu din cap spre servitor.

— Ai făcut bine că te-ai dus să-l anunţi pe părintele Charles, George. Ai dori să stai şi tu la nuntă?

În ochii slujitorului se vedea o expresie de adoraţie.

— Nu-s îmbrăcat cum se cuvine, şopti el.

— Nimeni dintre noi nu este, murmură Jamie.

— Du-te şi schimbă-ţi rochia, Mary, interveni Daniel.

Îmi place culoarea aurie. Dacă ai o asemenea rochie, ia-ţi-o, ca să-mi faci o bucurie. Dacă nu, merge şi una albă. Te iau de nevastă, Lady Mary.

Lord Daniel Ferguson o prinse pe Lady Mary înainte ca aceasta să atingă podeaua. Nu era deloc supărat că aleasa inimii lui tocmai leşinase, ba chiar izbucni în râs, când o ridică în braţe, strângând-o la piept.

— E copleşită de recunoştinţă, Alec, strigă Daniel spre prietenul său.

— Într-adevăr, Daniel, văd şi eu că e, răspunse Alec.

Jamie nu-şi mai putea stăpâni furia nicio clipă. Se întoarse spre Alec. Cu mâinile proptite în şolduri, îl întrebă pe un ton provocator:

— Ei bine? Cu care dintre gemene ai să te însori?

— Cu niciuna.

— Cu niciuna?!…

Încă nu se prinsese nici acum. Alec oftă.

— Schimbă-ţi rochia, Jamie, dacă aşa vrei. Prefer culoarea albă. Iar acum, du-te şi fă ce ţi-am cerut. Ceasurile sunt înaintate şi trebuie să pornim la drum.

Îşi lungise intenţionat cuvântarea, lăsându-i timp să reacţioneze faţă de ceea ce afla. Nu se îndoia că avea o atitudine peste poate de înţelegătoare.

Jamie nu se îndoia că scoţianul din faţa ei îşi pierduse minţile cu totul.

La început, fu prea uluită ca să poată face mai mult decât să-l privească cu groază pe boierul cel războinic. Când în sfârşit îşi regăsi graiul, strigă:

— O să-ngheţe raiul înainte să mă mărit cu domnia ta, *my lord,* de-a binelea o să îngheţe!

— Tocmai ai descris o zi de iarnă în Highlands, fetiţo. Şi ai să te măriţi cu mine.

— Nicicând!

Un ceas şi niciun minut mai târziu, Lady Jamison se cunună cu Alec Kincaid.

Capitolul 4

S-a îmbrăcat în negru la nuntă. Îşi alesese ţinuta anume ca să-l înfurie pe scoţian. Dar şi-a dat seama că planul ei eşuase, în clipa când reveni în sala cea mare. Alec îi aruncă o singură privire şi izbucni în râs. Ecoul hohotelor lui aproape că făcu să cadă bârnele de sub tavan.

Jamie n-avea nici cea mai vagă idee cât de mult îl bucura firea ei rebelă, altfel în veci nu s-ar fi străduit atât de tare să-l provoace. Dac-ar fi ştiut cât detesta Alec lacrimile, probabil că ar fi plâns. Totuşi, Alec nu credea că ar fi fost la fel de convingătoare ca surorile ei gemene. Jamie avea mişcările unei regine. Mergea cu spatele drept ca o lance, nu-şi înclina capul în faţa nici unui bărbat, şi ar fi costat-o scump să afecteze slăbiciuni femeieşti.

Era îmbrăcată ca de doliu, dar tot magnific arăta. Ochii ei continuau să-l captiveze. Se întreba dacă avea să se obişnuiască vreodată cu frumuseţea ei. Dumnezeule, o nădăjduia din tot sufletul. Nu putea permite niciun amestec în îndatoririle lui principale.

Fata reieşea ca fiind o adevărată enigmă. Alec ştia că se născuse şi crescuse în Anglia, şi totuşi nu părea deloc laşă. Se întrebă cum se explica acest miracol, după care conchise că inocenţa şi neînfricarea ei se datorau faptului că niciodată nu fusese întinată de viaţa sordidă de la curtea Regelui Henry.

Alec bănuia că baronului Jamison trebuia să-i mulţumească – pentru că, nefăcându-şi datoria de a-şi duce fetele la curte, le ocrotise fără voie. Dar nu avea de gând să-şi exprime recunoştinţa, şi oricum se îndoia că tatăl lui Jamie ar fi auzit vreo vorbă. Baronul plângea de-a binelea. Alec era prea dezgustat ca să-i vorbească. Niciodată nu mai

văzuse un bărbat în toată firea umilindu-se într-un mod atât de neruşinat, şi i se întorcea stomacul pe dos doar privindu-l.

— Toate suntem foarte apropiate de tatăl nostru, şopti Jamie, când baronul nu-i putu răspunde preotului care întreba cine avea să dea miresele celor doi gineri. Tata o să ne ducă dorul, *my lord.* Îi e foarte greu.

Chipul baronului era ascuns într-o batistă de pânză, deja udă leoarcă.

Preotul îşi termină omilia vorbind despre sfânta taină a cununiei, după care se întoarse să se adreseze surorii lui Jamie. Mary, cu cinstea ei nepătată, îl făcu pe Daniel să râdă cu poftă când părintele Charles o întrebă dacă voia să-l ia de bărbat. Fata stătu mult timp pe gânduri, de parcă i s-ar fi cerut să explice însemnătatea Cuceririi Normande, după care lăsase să-i scape răspunsul:

— Păi adevăru-i că n-aş prea vrea, părinte.

Jamie se apropia de pragul isteriei. Nu fusese vorba să se mărite cu acel războinic pe nume Alec Kincaid. Şi nici el n-o ajuta să îndure mai uşor situaţia, stând atât de aproape de ea, încât fata îi simţea căldura trupului.

În timp ce părintele Charles o implora pe Mary să dea răspunsul cuvenit, Jamie încercă să se îndepărteze de Alec, cu gândul deloc onorabil de a face un pas înapoi, pentru ca apoi s-o ia la fugă din încăpere ca fulgerul.

Pesemne că Alec îi ghicise gândul, căci braţul lui o prinse de umeri. Înainte ca fata să poată protesta, fu iar trasă alături de el.

Frustrată, Jamie se întoarse spre sora ei şi-i spuse:

— Nu cred că are vreo importanţă ce vrem noi şi ce nu, Mary. Dacă nu te învoieşti să te măriţi cu Daniel, nesocoteşti porunca regelui.

— Dar dacă răspund că vreau să-l iau de bărbat pe acest om, atunci încalc porunca lui Dumnezeu, nu-i aşa? susţinu Mary. Căci n-aş spune adevărul, încheie ea,

tânguitor.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Mary, răspunde-i părintelui! se răsti Jamie.

Tonul ei ostil o ofuscă pe Mary. Îşi privi încruntată sora, înainte de a se întoarce iar spre preot.

— Of, în regulă. Îl iau.

Apoi, întorcând iar capul către Jamie, bombăni:

— Poftim, soro, acum eşti fericită? M-ai silit să mint un om al Domnului.

— Eu te-am silit?

Între timp, părintele Charles dădea din cap, mulţumit de răspunsul lui Mary.

Era rândul lui Jamie şi al lui Alec.

— Numele complet al doamnei tale, *my lord?* întrebă preotul.

— Alec Kincaid.

Părintele Charles dădu din cap. Era grăbit să termine cât mai repede, căci privirea din ochii scumpei lui Jamie anunţa moarte de om. În pripă, strecură şi cuvintele. „de bunăvoie şi nesilită de nimeni” când o întrebă pe Jamie dacă primea să-l ia pe Alec de bărbat.

— De bunăvoie şi nesilită de nimeni? repetă ea.

Trase adânc aer în piept, pregătindu-se să spună adevărul, când simţi degetele lui Alec cuprinzându-i strâns ceafa.

Se vedea limpede că încerca s-o intimideze. Jamie ridică mâna pentru a se elibera, dar Alec nici că se clinti. Nu făcu decât să-i prindă degetele, strângând-o mai departe.

Începea s-o doară ceafa.

— Îl iau, izbucni ea

Preotul oftă uşurat, apoi turui repede şi restul ceremoniei. Imediat ce le dădu binecuvântările, Mary încercă să fugă din sală. Daniel o prinse din doi paşi. O ridică în braţe şi-i reteză ţipătul cu un sărut, în faţa părintelui Charles şi a familiei. Când îşi încheie blândul

atac, Mary se prăbuşi la pieptul lui, parcă secătuită de toate puterile. Jamie avu impresia că arăta ca o floare ofilită.

Gemenele începuseră iar să se smiorcăie, tatăl lor începu să-şi tragă nasul, iar Jamie nu voia decât să moară cât mai repede şi uşor.

Alec Kincaid n-o sărută la fel de brutal, pentru a pecetlui legămintele. Nu făcu decât să treacă drept în faţa ei. Îşi ţinea mâinile proptite în şolduri, picioarele musculoase depărtate, iar privirea i se îndreptase spre creştetul capului plecat al lui Jamie.

Nu scotea o vorbă, dar poziţia lui rigidă dădea de înţeles că ar fi fost gata să stea acolo toată noaptea, dacă de asta era nevoie pentru a o face să-l privească. Jamie se mângâie cu gândul că măcar nu mai încerca să-i frângă gâtul.

Simţea cum îi bubuia inima-n piept. Probabil că Alec Kincaid ar fi îndrăznit să facă tot ce voia. Îşi adună curajul şi ridică încet privirea spre chipul lui.

Era într-adevăr un om înspăimântător. În ochii săi căprui se simţea foarte puţină căldură, iar după ce-i înfruntă căutătura atâta timp cât putu fără a se chirci vizibil, Jamie dădu să întoarcă iar capul.

Dintr-o dată, Alec întinse braţele şi o trase spre el. Mâna lui îi cuprinse bărbia în acelaşi timp în care îşi cobora gura spre a ei. Sărutul fu apăsat, neînduplecat… şi incredibil de cald.

Jamie avu senzaţia că tocmai o arseseră pe neaşteptate razele soarelui. Câteva clipe, rămase mută. Îşi privi lung soţul, întrebându-se dacă acea scurtă sărutare îl afectase la fel de mult ca pe ea.

Alec era amuzat de buimăceala pe care o vedea în ochii lui Jamie. Roşise de ruşine, iar mâinile îi stăteau împreunate într-o încleştare ce părea pe viaţă şi pe moarte.

Era mulţumit de ea, şi-şi dădu seama că nici pe el nu-l lăsase nepăsător sărutul acela scurt. Nu-şi mai putea lua

ochii de la ea. La naiba, voia s-o sărute din nou.

Răcnetul neaşteptat al lui Mary risipi vraja.

— Acum?! strigă ea, de parcă ar fi fost o vorbă spurcată. Jamie, vor să plecăm chiar acum!

— Sunt sigură că sora mea a înţeles greşit, îi spuse Jamie lui Alec. Nu vreţi cu adevărat să plecăm chiar acum, nu-i aşa?

— Ba chiar acum, răspunse el. Daniel şi cu mine avem numeroase răspunderi care ne aşteaptă acasă. Vom pomi la drum în mai puţin de un ceas.

Nu le pomenise nici cu-o vorbă pe cele două mirese. Jamie fu cât pe ce să zâmbească, apoi se hotărî să se asigure că înţelesese bine, înainte de a-şi face prea mari speranţe.

— Doriţi să împărţiţi cu noi umila noastră cină, înainte să plecaţi, domnia ta şi cu Daniel?

Lui Alec îi venea să râdă. Devenise atât de serioasă, şi câte speranţe i se citeau în ochi!

Încet, clătină din cap.

Jamie avu sentimentul că o uşă de temniţă tocmai fusese desferecată, redându-i libertatea.

Cununiile erau încheiate doar cu numele. O, cum de nu-şi dăduse seama mai dinainte? Luându-le pe ele două de neveste, Alec şi Daniel nu făceau altceva decât să îndeplinească porunca seniorului lor. Iar acum aveau să se întoarcă acasă, unde-i aşteptau atâtea treburi, lăsându-şi miresele mulţumite în Anglia, unde le era locul.

Nu era în aranjament chiar atât de neobişnuit. Multe căsătorii se încheiau în acest fel mulţumitor pentru toată lumea. Cum de nu-şi dăduse seama mai devreme? Ar fi fost scutită de o grămadă de temeri!

Uşurarea o cuprinse cu o putere care aproape că-i făcu genunchii să se îndoaie. De vreme ce tot era obişnuită să încheie târguri cu Făuritorul ei, îi făgădui numaidecât lui Dumnezeu o novenă de recunoştinţă pentru că-i dăruise

această salvare miraculoasă.

— O să vă mai întoarceţi în Anglia pe viitor? întrebă ea, încercând să vorbească de parcă această idee odioasă ar fi putut să fie cât de cât plăcută pentru cineva.

— Ar fi nevoie de un război ca să mai pun piciorul pe-aici, replică Alec.

— Nu e nevoie să te-arăţi chiar atât de vesel la gândul ăsta, replică Jamie pe negândite, aruncându-şi părul pe spate.

În timp ce se îndepărta încet, mai adăuga, peste umăr:

— E deja după-amiază, Kincaid. N-ar strica să porniţi la drum, căci sunt sigură că aveţi multă cale de mers până să la asfinţitul soarelui.

Tocmai ajunsese lângă masă, când porunca severă a soţului ei o opri în loc.

— Adună-ţi toate lucrurile şi ia-ţi adio de la familia ta, Jamie, în timp ce Daniel şi cu mine vedem de cai. Şi fă bine de te grăbeşte.

— Şi tu de asemenea, Mary, interveni Daniel, pe tonul lui vesel care începea s-o scoată pe Jamie din minţi.

— De ce trebuie să ne grăbim? întrebă Mary.

— Alec şi cu mine am jurat să nu mai dormim nici măcar o noapte pe pământ englezesc. Avem de bătut drum lung, până să se lase înserarea.

Jamie se răsuci în loc tocmai la timp pentru a-i vedea pe cei doi scoţieni cum ieşeau din sală. Mâinile ei se încleştară de marginea mesei.

— Kincaid? strigă ea. Trebuie să mă laşi aici. E doar o căsătorie de convenienţă, nu?

Alec se opri în mijlocul holului, apoi se întoarse iar cu faţa spre ea.

— Aşadar, nevastă, că-i o căsătorie de convenienţă. Convenienţa mea. Înţelegi ce-ţi zic?

Fără să-i ia în seamă tonul furios şi expresia aspră,

Jamie răspunse:

— Ba, Kincaid, nu înţeleg defel!

Încercase să sune la fel de trufaşă pe cât arăta el, dar ştiu că efortul îi era ruinat de tremurul din voce.

Răbufnirea ei de furie nu-l amăgi pe Alec. Ştia că era speriată; i se citea în zâmbet.

— Cu timpul vei înţelege, îţi făgăduiesc. Mai mult, îţi dau cuvântul meu.

Jamie n-avea nevoie de cuvântul lui, dar nu credea că acest lucru conta prea mult pentru Alec. Era într-adevăr un războinic din infern, la urma urmei. Degeaba s-ar fi certat cu el.

Ochii i se umplură de lacrimi de îndată ce Alec se făcu nevăzut pe uşă afară. Nu voia să facă altceva decât să se arunce în cel mai apropiat colţ şi să plângă după voia inimii,

Era prea necăjită ca să se mai gândească la lucrurile pe care trebuia să şi le adune. Gemenele se ocupară de asta, lăsând-o pe Jamie să mai stea puţin timp cu tatăl ei.

Când Agnes şi Alice se întoarseră în sala cea mare, Mary tocmai făcea o criză de nervi. Abia reuşi să bâlbâie câteva cuvinte de rămas-bun, înainte de a se repezi afară din încăpere.

— O să-ţi împachetez celelalte lucruri cu cea mai mare grijă, Jamie, şi-n cel mult o săptămână ţi le trimit! îi jură Agnes. Acele Highlands nu pot fi foarte departe.

— Şi tapiseriile tale frumoase le voi împacheta, se amestecă şi Alice. Îţi promit că n-am să uit nimic. Cât ai bate din palme, te vei simţi şi acolo ca acasă.

— Alice, i-am spus deja lui Jamie c-o să am eu grijă de treaba asta, mormăi Agnes. Cinstit, surioară, mereu încerci să mi-o iei înainte. A, Jamie…? Şalul mamei tale l-am pus în săculeţul cu ulcicuţele de leacuri.

— Vă mulţumesc, dragele mele surori, răspunse Jamie, grăbindu-se să le îmbrăţişeze pe amândouă. O, şi mie îmi va fi dor de voi! Sunteţi aşa de scumpe!

— Iar tu, Jamie, eşti aşa de vitează, şopti Agnes. Arăţi atât de calmă şi de senină… Eu până acum mi-aş fi pierdut minţile de spaimă. Te-ai măritat cu cel care…

— Nu e nevoie să-i aminteşti, bombăni Alice. N-avea cum să uite că şi-a ucis prima soţie, surioară.

— Nu suntem întru totul sigure, susţinu sora ei geamănă.

Jamie ar fi vrut ca gemenele să înceteze cu toate acele încercări de a o consola. Faptul că-i tot aminteau de Alec Kincaid o tulbura mai rău decât orice altceva.

Baronul Jamison o smuci uşurel de rochie, ca să-i atragă atenţia şi spre el.

— Eu până într-o săptămână am să-mi dau duhul, zău aşa. Cine-o să vadă de mesele mele? Cine-o să-mi asculte poveştile?

— Ei, tată, dar Agnes şi Alice vor avea mare grijă de dumneata. N-o să duci lipsă de nimica, îl linişti Jamie, aplecându-se să-l sărute pe frunte, după care adăugă: te rog, nu te mai ambala aşa. Mary şi cu mine vom veni să te vedem, şi…

Nu putu rosti minciuna până la capăt – n-avea cum să-i spună tatălui ei că totul era bine, când nici chiar ea n-o credea. Lumea ei tocmai se sfârşise; tot ceea ce-i fusese familiar şi sigur îi era răpit.

Agnes fu aceea care şopti cu voce tare lucrul de care lui Jamie îi era cel mai teamă.

— N-o să te mai vedem niciodată, nu-i aşa, Jamie? Nu te va lăsa să mai vii pe-acasă, aşa e?

— Îţi promit că voi găsi o cale de a veni să vă mai vizitez, jură Jamie.

Vocea îi tremura, iar ochii o usturau de lacrimi pe care nu şi le lăsa să cadă. Dumnezeule mare, dureroasă mai era acea luare de rămas-bun!

În sfârşit, Beak intră în sală s-o cheme. Baronul Jamison nu voia să-i mai dea drumul, aşa că începură s-o

tragă amândoi de mâini, care-ncolo, care-ncoace. Până la urmă, câştigă grăjdarul – cu ajutorul lui Jamie.

— Vino cu mine, Jamie. Mai bine să nu-l supărăm pe noul tău soţ. Te aşteaptă în curte, cu răbdare. Lord Daniel şi Lady Mary au şi pornit spre Scoţia, fată. Hai şi tu acuma. Te aşteaptă o viaţă nouă.

Glasul blând al lui Beak o ajută să se mai liniştească. Îl luă de mână şi porni cu el spre uşă. Când se mai opri o dată ca să spună familiei o ultimă vorbă de rămas-bun, Beak o îmboldi să meargă înainte.

— Nu te uita în urmă, Jamie. Şi nu mai tremura aşa. Începe să te gândeşti la viitorul tău fericit.

— Tocmai viitorul mă face să tremur, mărturisi ea. Beak, nu ştiu nimic despre bărbatul ăsta al meu. Toate zvonurile negre care circulă pe seama lui mă fac să mă tem. Nu vreau să fiu măritată cu el.

— Ce-i făcut e bun făcut, declară Beak. Ai două feluri de a te uita la povestea asta, fato. Poţi să intri într-o căsnicie cu ochii închişi strâns împotriva bărbatului tău şi să fii nefericită în tot restul zilelor tale, sau poţi să-i deschizi larg, să-ţi iei soţul aşa cum e şi să trăieşti cum se poate mai bine.

— Nu vreau să-l urăsc.

Beak zâmbi. Vocea lui Jamie sunase jalnic de însinguratã.

— Atunci, nu-l urî, o povăţui el. Oricum nu te pricepi tu să urăşti pe nimeni. Ai o inimă prea gingaşă, fată. Şi-apoi, continuă bătrânul, în timp ce o îndemna să meargă mai departe, nici nu-i aşa de neobişnuit, la urma urmei.

— Ce nu e neobişnuit?

— Multe mirese se duc la nuntă fără să-şi cunoască dinainte perechea.

— Dar miresele alea sunt englezoaice, Beak, care se mărită cu englezi…

— Taci acuma, o potoli grăjdarul, auzindu-i teama din

voce. E un om bun, Kincaid ăsta. I-am luat eu măsurile, Jamie. O să se poarte frumos cu tine.

— De unde ştii asta? încercă ea să se întoarcă spre Beak, dar acesta o tot înghiontea să-şi vadă de drum. Se zvoneşte, dacă mai ţii minte, că pe prima lui nevastă el a omorât-o.

— Şi crezi tu vorbele astea?

Răspunsul ei sosi pe dată:

— Nu!

— De ce?

Jamie ridică din umeri.

— Nu pot să explic, şopti ea. Doar că nu-l cred în stare…

Lăsă să-i scape un oftat adânc, apoi adăugă:

— O să mă crezi slabă de înger, Beak, dar ochii lui… ei bine, nu e un om rău.

— Întâmplător, ştiu sigur că-i o scornească, o anunţă Beak. N-a ucis-o el. L-am întrebat, Jamie, i-am cerut să mi-o spună de-a dreptul.

— Nu se poate!

Afirmaţia lui scandaloasă o făcu să râdă.

— Beak, îmi închipui cât s-o fi înfuriat pe tine.

— Foc! şopti Beak. Da’ pe mine mă durea de viitorul tău, nu de furia lui. Acuma, sigur că da, numai după ce-am aflat că avea să te aleagă pe tine l-am întrebat, înţelegi matale.

— Şi când ai avut timp? întrebă Jamie, încruntându-se.

— Asta n-are importanţă, răspunse grăbit Beak. Şi-n plus, am ştiut că-i un om de treabă de îndată ce m-am uitat de-aproape la calul lui.

Îi mai dădu lui Jamie un ghiont uşurel între umeri, împingând-o spre soţul ei.

— Războinicul ăsta o să te trateze şi pe tine cu la fel de multă grijă.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! mormăi Jamie.

Prea multă vreme ai fost şef peste grăjdari, bătrâne prieten. Între o nevastă şi un cal sunt şi câteva diferenţe. Îmi dau seama că într-adevăr crezi toate prostiile astea pe care mi le spui. Pari foarte mulţumit de tine.

— Şi mă şi simt mulţumit, se lăudă Beak. Tocmai te-am scos binişor afară fără să trebuiască să te trag deloc, nu-i aşa?

Ştia că vorbele lui o mirau, căci fata făcu ochii mari şi se opri brusc, aşa că din nou fu nevoit s-o îmboldească pentru a o lua iar înainte.

Kincaid stătea în mijlocul curţii, lângă calul său. Pe chip nu i se putea ghici ce gândea, dar Jamie nu credea c-o aşteptase cu răbdare să vină, aşa cum spusese Beak. Nu, boierul Kincaid nu părea de loc soiul răbdător.

Alec era sigur că mireasa lui urma să stârnească mare agitaţie când ajungeau în Highlands. Îi susţinu privirea un lung răstimp, întrebându-se când avea să se deprindă cu ea. În viaţa lui nu mai văzuse nişte ochi atât de violeţi.

Era pur şi simplu o femeie prea atrăgătoare ca să-i fie uşor în lume.

Încă se mai temea de el. Era timpul să ia lucrurile în mână, hotărî Alec.

Încălecă dintr-o mişcare fluidă. Calul său mare şi negru făcu un pas nervos într-o parte, lovindu-se cu şoldul de Wildfire. Iapa lui Jamie era deja cam agitată, după ce ce fusese silită să stea lângă un armăsar cu al cărui miros nu era familiarizată, şi încercă numaidecât să se cabreze. Alec întinse mâna, luă frâul de la grăjdarul neatent şi-i porunci iepei să se liniştească.

Wildfire se supuse pe loc.

Beak o auzi pe Jamie cum îşi trăgea respiraţia. Îi observă privirea îndreptată spre războinicul scoţian şi ajunse la concluzia că putea fi în primejdie să leşine. Îi puse încă o dată mâna pe umăr.

— Vino-ţi în fire, fată. N-o să te simţi cu nimic mai

bine dacă te faci de râs c-un leşin. Aşa te-am învăţat eu?

Bombănitul lui îi atrase imediat atenţia. Jamie se îndreptă de spate.

— N-o să leşine nimeni, mormăi ea. Mă insulţi dacă mă crezi aşa de slabă.

Beak îşi ascunse zâmbetul. Nu era nevoie s-o mai înghiontească. Ochii ei îşi regăsiseră scânteierea dintotdeauna.

Cu o graţie potrivită unei mlădiţe de viţă regală, Jamie îşi ridică poala rochiei şi porni spre iapă. Beak o ajută să încalece pe spinarea lui Wildfire, apoi întinse mâna ca s-o bată pe dosul palmei.

— Şi acum, făgăduieşte-i moşului c-ai să te înţelegi bine cu bărbatu-tău, îi ceru el. E o poruncă sfântă, aşa că fă bine să n-o uiţi, adăugă el, făcându-i ştrengăreşte cu ochiul.

— Nu e nicio poruncă, replică Jamie.

— Ba, în Highlands, este.

Alec rostise aceste cuvinte, şi părea foarte convins de ceea ce zicea. Jamie îl privi nemulţumită, înainte de a se întoarce iar spre Beak.

Grăjdarul îi zâmbea soţului ei.

— O să ţii minte ce mi-ai făgăduit, boier Kincaid?

Alec înclină din cap. Îi aruncă lui Jamie căpăstrul lui Wildfire şi-şi mână armăsarul înainte, lăsând-o pe fată cu privirea pe urmele lui.

N-avea de gând s-o aştepte. Jamie o ţinu pe Wildfire pe loc, hotărâtă să vadă până unde urma să meargă Alec, înainte de a se opri ca s-o aştepte. Când calul şi călăreţul se făcură nevăzuţi, dincolo de podul mobil, ajunse la concluzia că n-avea s-o aştepte nicidecum. Nici măcar nu se ostenise să-i arunce o privire peste umăr.

— Ce-ai vrut să spui când i-ai cerut să ţină minte ce ţi-a făgăduit? îl întrebă ea pe Beak aproape absentă, cu privirea spre pod.

— Nimic cu ce să-ţi baţi cu capul, se grăbi Beak să

răspundă.

Jamie se întoarse spre el.

— Zi în clipa asta, Beak! îi porunci.

— Am avut dor o vorbuşoară cu el, Jamie, despre… inocenţa ta.

— Nu înţeleg.

— Ei, acuma, o să fie o noapte a nunţii, fătucă. Şi de vreme ce eu-s ăla de ţi-am vorbit despre ceea ce se petrece între bărbat şi femeie, m-am gândit să-l previn şi pe bărbatu-tău…

— O, Doamne, aţi vorbit despre asta?

— Vorbit-am. Mi-a făgăduit să ia seama cu tine, Jamie. Va căuta să nu te doară prea mult, prima dată.

Jamie simţi cum i se împurpurau obrajii de ruşine.

— Nici n-am să-l las să mă atingă vreodată, Beak, aşa că făgăduiala pe care i-ai smuls-o nu va folosi la nimic.

— Ei, Jamie, nu mai fi aşa de încăpăţânată. Mă temeam pentru tine. Dreptu-i că nu ţi-am spus multe despre cum merge de fapt împerecherea. I-am explicat lui Kincaid că n-ai înţeles prea mult despre…

— Nu vrea să mai aud o vorbă despre toate astea! N-o să mă atingă niciodată, şi cu asta am terminat.

Beak oftă sonor.

— Atunci, te-aşteaptă o surpriză, fata mea. Felu’ cum se uita la tine îmi dă de veste c-o să te ia cum i s-o ivi cel dintâi prilej. Ar fi mai bine să te-mpaci cu gândul ăsta, în mintea ta cea îndărătnică, Jamie. Fă doar tot ce-ţi spune el, şi o să iasă totul bine.

— Să fac ce-mi spune el?!

— Ei, fătucă, nu ridica vocea la mine. Mai bine ia-o la picior, Jamie, o zori el.

Fata clătină din cap.

— O să pornesc numaidecât, Beak. Dar mai întâi trebuie să-mi dai cuvântul tău că vei veni după mine, dacă aici o să fie vreun bucluc.

— Bucluc? Ce fel de bucluc?

Nu-l putu privi drept în ochi, când îi explică în şoaptă:

— Pare-se că tata a luat nişte galbeni de la Andrew. A fost un împrumut, Beak, nu o zestre, dar eu tot îmi fac griji. Nu ştiu cum va putea tata să-i plătească lui Andrew datoria.

Îndrăzni să ridice scurt privirea, pentru a judeca reacţia lui Beak. Nici n-ar fi fost nevoie. Mugetul lui de mânie fu cât pe ce s-o răstoarne din şa.

— A luat aur pentru tine, Jamie? Adică te-a *vândut* baronului Andrew?

— Nu, nu, ai înţeles greşit, se grăbi Jamie să-l liniştească. N-a fost decât un împrumut, Beak. Nu avem timp să discutăm despre asta acum. Dă-mi doar cuvântul tău că vei veni să mă chemi, dacă tata are nevoie de ajutor.

— Dară, fătucă, oftă Beak nemulţumit. Mă leg cu jurământ. Alte griji despre care ar trebui să ştiu?

— Mă rog să nu mai fie.

— Atunci, la drum cu tine. Dacă bărbatu-tău…

— Încă un lucru, şi am plecat.

— Anume tragi de timp, nu-i aşa, fată? Vrei să-l zădărăşti. Atuncea, o să ghicească adevărul despre tine, prezise Beak, cu un rânjet şăgalnic. Şi după ce mi-am dat atâta osteneală să-i îndrug la minciuni…

— Ce minciuni?

— I-am zis că eşti o fecioară blândă şi dulce, aşa i-am zis.

— Păi şi nu sunt o fecioară blândă şi dulce? replică Jamie.

Beak pufni.

— La fel de dulce ca gustul de săpun, când te calcă cineva pe coadă.

— Şi altceva ce i-ai mai spus? întrebă Jamie, privindu-l bănuitoare. Ar fi mai bine să ştiu totul, Beak. Ca să pot să mă apăr.

— I-am zis că eşti sfioasă.

— Nu se poate!

— Şi că eşti slabă, şi deprinsă să fii cocoloşită.

— Nu!

— Şi că-ţi place să-ţi petreci zilele cosând şi ducându-te la biserică.

Jamie începu să râdă.

— De ce să-i fi apus asemenea scorneli?

— Fiindcă am vrut să nu ştie chiar totul despre tine. Nici că vorbeşti graiul gaelic nu i-am spus.

— Nici eu.

Cei doi confidenţi schimbară un zâmbet. Apoi Jamie îl întrebă pe bătrân:

— Nu-ţi pare rău pentru că m-ai învăţat toate acele îndeletniciri, nu-i aşa?

— Sigur că nu-mi pare rău! răspunse Beak. Dar dacă soţul tău te crede nevolnică, socot c-o să te păzească mai atent, fată. Şi-o să aibă şi mai multă răbdare cu tine, după mintea mea.

— Nu-mi pasă ce crede despre mine, declară Jamie. Totuşi, îmi simt mândria rănită, fiindcă m-au făcut să par aşa de inferioară.

— Cele mai multe femei sunt aşa, i-o întoarse el.

— Cele mai multe femei vânează pentru cina familiei lor? Cele mai multe femei călăresc mai bine decât războinicii? Cele mai multe femei…

— Ei, n-o face acum pe scorpia cu mine, o rugă Beak. Ţine-ţi doar talentele pentru tine o vreme, Jamie. Şi încă nu-l pune la încercare. Mai bine să nu prinzi de coadă un câine rău, dacă nu vrei să te muşte, cum zic eu întotdeauna.

— Pe-asta n-am mai auzit-o niciodată.

— Am tot vrut să ţi-o spun, îi răspunse Beak, aruncând încă o privire îngrijorată spre podul cetăţii. Şi-acuma, du-te odată, Jamie.

— De mult ţin în suflet ceea ce am să-ţi spun acum, Beak, şi n-am să mă pripesc.

— Ei? întrebă el, aproape strigând.

— Te iubesc. Nu ţi-am mai spus-o niciodată, dar te iubesc din toată inima. Mi-ai fost la fel ce bun ca un tată, Beak.

Bătrânul se pleoşti de tot. Ochii i se înrourară de lacrimi şi, cu glas încordat, răspunse:

— Şi eu te iubesc, Jamie. Mi-ai fost ca o fiică minunată. Mereu te-am socotit a mea.

— Promite-mi că n-ai să mă uiţi. În vocea ei se simţea un tremur frenetic. Beak îi strânse cu putere mâna.

— N-am să te uit.

Jamie dădu din cap. Pe obraji îi şiroiau lacrimi. Şi le şterse, îşi îndreptă umerii, apoi îi dădu pinteni lui Wildfire, pornind la drum.

Beak rămase în mijlocul curţii, privindu-şi stăpâna cum pleca. Se ruga să nu întoarcă spre el capul. Nu voia să-l vadă atât de răvăşit.

Domnul să se îndure de el, lăcrima ca un om care-şi pierduse singurul copil. În adâncul inimii ştia adevărul: niciodată n-avea să-şi mai vadă fetiţa.

Capitolul 5

Alec Kincaid era în toane bune. Îşi stăpâni zâmbetul şi calul, până când soţia lui îl ajunse în sfârşit din urmă. Îi venea să râdă, căci era limpede că neştiutoarea lui mireasă încercase să-l provoace să-şi piardă cumpătul. Venea ca melcul pe urmele lui. N-avea de unde şti ce om răbdător era, mai ales cu ceva atât de neînsemnat ca o femeie. Îl amuza simpla idee că o biată femeie ar fi îndrăznit să-l provoace.

De cum o auzi apropiindu-se, Alec grăbi pasul, până când amândoi caii o luară în trap vioi. Jamie rămânea în

urma lui, încercând vitejeşte să nu ia în seamă praful care-i sărea drept în faţă. Era hotărâtă să meargă înainte fără o vorbă de protest. Mai aştepta şi ca noul ei soţ să privească peste umăr, ca s-o vadă cum se descurca. Avea să se uite la el cu cea mai senină expresie, chiar şi de-ar fi costat-o viaţa.

Alec Kincaid nici nu se gândea s-o învrednicească măcar cu o privire.

Deşi iscusită, Jamie nu era deprinsă cu călăria în şaua aceea nouă şi ţeapănă. Mult mai bine se simţea călărind pe deşelate.

Ştia că mergeau atât de repede ca să fie în siguranţă. Auzise multe poveşti despre bandele de tâlhari care bântuiau pe drumurile acelea. Când îi ajunseră din urmă pe Daniel şi Mary, Alec trecu imediat în frunte, fără a încetini pasul, iar Daniel rămase ultimul. Jamie bănuia că un războinic apăra femeile de un atac din faţă, câtă vreme celălalt le acoperea spatele.

Călărea de aproape două ore, când sora ei ajunse în sfârşit la capătul puterilor. Jamie era foarte mândră de Mary că putuse rezista atât de mult fără să se plângă. Nu era genul care să îndure nici cea mai mică greutate.

— Jamie? o strigă sora ei. Aş vrea să ne oprim pentru câteva momente.

— Ba, fetico! strigă din spate Daniel.

Jamie rămase uimită de o asemenea nepăsare. Întoarse privirea tocmai la timp pentru a-l vedea pe soţul lui Mary clătinând din cap ca să-şi sublinieze cuvintele.

Expresia chinuită de pe faţa lui Mary o tulbura pe Jamie. Tocmai dădea să-l strige pe Alec, ca să ceară şi ea un scurt popas, când auzi un ţipăt ascuţit.

Când Jamie întoarse din nou capul, văzu iapa lui Mary chiar în spatele ei – fără nimeni în şa.

Toţi se opriră, chiar şi Alec Kincaid.

În timp ce Jamie şi Alec descălecau, Daniel ajunse la

mireasa lui. Biata Mary căzuse drept în mijlocul unui tufiş des şi înfrunzit. Soţul ei o ridică uşurel în picioare.

— Te-ai lovit, fetico? întrebă el, îngrijorat.

Mary îşi dădu la o parte părul din ochi, înainte de a răspunde:

— Doar puţin, *my lord.*

— Ce naiba s-a întâmplat? strigă Alec, din spatele lui Jamie.

Glasul lui o făcu să tresară, după care se întoarse cu faţa spre el.

— Mary a căzut de pe cal.

— Ce-a făcut?

— A căzut de pe cal.

Alec o privea de parcă nu i-ar fi venit a crede.

— E englezoaică, Alec, sau ai uitat? strigă şi Daniel.

— Şi ce legătură are asta? întrebă Jamie.

Se uita de la un războinic la altul, apoi îşi dădu seama că amândoi încercau să nu zâmbească.

— Putea să-şi frângă gâtul, mormăi ca.

— Dar nu şi l-a frânt, replică Alec.

— Ar fi putut, insistă Jamie, înfuriată de atitudinea lui indiferentă.

— Acum şi-a revenit, afirmă Daniel, atrăgându-i iar privirea spre el. Nu-i aşa, Mary?

— Da, mi-e mai bine, răspunse ca roşind că i se dădea atâta atenţie.

— Ba nu-i e bine deloc! o contrazise Jamie întorcându-se din nou spre Alec.

Acesta venise indecent de aproape în spatele ei, astfel încât fu nevoită să-şi lase capul pe spate numai pentru a-l privi în ochi, când îi spuse:

— Mary a căzut fiindcă…

Lăsă fraza neterminată. Tocmai îi observase spuza aurie din ochii căprui. Erau foarte atrăgători. Îşi coborî privirea spre pieptul lui, ca să-şi poată regăsi şirul

gândurilor.

— Fiindcă…? o îndemnă Alec.

— E prea frântă de oboseală ca să meargă mai departe, *my lord.* Trebuie să se odihnească. Nu e deloc obişnuită să călărească cale aşa de lungă fără oprire.

— Şi tu, englezoaico? Tu eşti deprinsă să călăreşti pe distanţe aşa de lungi?

Jamie ridică din umeri.

— Aici nu de mine e vorba. Mary e mai importantă. Cu siguranţă, puteţi vedea ce obosită este. Câteva minute nu vor conta prea mult pentru domniile voastre.

Ridicând în sfârşit privirea din nou, îi văzu expresia – şi se întrebă oare ce spusese ca să stârnească o încruntătură atât de fioroasă.

— Mary e o lady de familie bună, explică ea, din nou spre pieptul lui Alec.

— Şi tu nu eşti?

— Ba da, sigur că sunt… se bâlbâi ea, dându-şi seama că noul ei soţ îi răstălmăcea intenţionat cuvintele. Nu-i deloc frumos din partea domniei tale să sugerezi altceva.

Şi ridică iar ochii spre faţa lui, tocmai la timp ca să-i zărească zâmbetul.

Dintr-o dată, îşi dădu seama că nu încerca s-o insulte. Şi că-i surâdea cu adevărat, sincer şi tandru, dându-i senzaţia că avea stomacul plin de zahăr.

Şi nu ştia cum să reacţioneze.

— Mereu eşti aşa de serioasă, nevastă?

Întrebarea suna ca o mângâiere pentru ea, având aproape acelaşi efect ca şi cum Alec i-ar fi trecut cu mâna peste inimă.

Pe toţi sfinţii, neobişnuit mai reacţiona faţă de barbarul acela! Acum i se părea aproape chipeş – într-un fel crud, primitiv, desigur. O şuviţă de păr îi căzuse pe frunte, făcându-l să arate ca un tâlhar – îngrijorător lucru, căci lui Jamie întotdeauna îi plăcuseră tâlharii iscusiţi la vorbă şi

lipsiţi de orice griji.

Fără să stea pe gânduri, întinse mâna şi mută la loc şuviţa rebelă de păr. Nu voia ca Alec să arate ca un tâlhar iscusit şi fără grijă; îl prefera doar fioros şi atât. Atunci, cu siguranţă, inima nu i-ar mai fi bătut atât de tare, şi ar fi putut să-şi tragă respiraţia, nu?

La atingerea ei, Alec nu se mişcă, deşi îi plăcu să-i simtă atingerea mâinii pe frunte. Gestul ei atât de blând şi grijuliu îl luase prin surprindere, iar acum ar fi vrut ca Jamie să-l atingă din nou.

— De ce-ai făcut asta? o întrebă, pe un ton blajin.

— Ai părul, prea lung, răspunse Jamie, neîndrăznind să-i spună adevărul.

— Nu-i adevărat.

— Va trebui să ţi-l tunzi.

— De ce?

— Nu pot avea încredere într-un bărbat al cărui păr e aproape la fel de lung ca al meu, mormăi ea.

Explicaţia părea ridicolă chiar şi în propriile ei urechi. Roşind, se încruntă, ca să-şi ascundă stânjeneala.

— Te-am întrebat dacă întotdeauna eşti atât de serioasă, îi reaminti Alec, cu un zâmbet.

— Aşa m-ai întrebat…?

Dumnezeule mare, nu mai era în stare să-şi adune minţile. Şi totul se întâmpla numai din vina lui, desigur, că-i risipea gândurile cu zâmbetul acela.

— Aşa te-am întrebat.

Alec îşi stăpânea amuzamentul, pentru ca mireasa lui să nu creadă că râdea de ea. Din cine ştie ce motiv pe care nici el nu putea să şi-l explice, nu voia s-o rănească. Ciudată reacţie, îşi spuse, de vreme ce niciodată nu-i păsase peste măsură de sentimentele unei femei.

Cu siguranţă, acum îi păsa, îşi dădu el seama, chiar în timp ce-şi scuza propriul comportament amintindu-şi că Jamie era de neam englez, la urma urmei, şi prin urmare

putea fi mai sensibilă decât o scoţiancă zdravănă.

Jamie îşi frângea mâinile. Alec se îndoia că-şi dădea seama de această faptă care-i trăda teama. Totuşi, îi înfruntă cu curaj privirea.

Se vedea limpede că era la fel de obosită ca sora ei, dar nu se plânsese, nici nu ceruse să se oprească, lucru care-i plăcea nespus lui Alec. Gavin, aghiotantul lui, ar fi spus că era o femeie bărbată. Acesta era un mare compliment din partea unui highlander, iar Jamie îl merita fie şi doar prin faptul că îndrăznise să-l înfrunte.

— Îţi frângi mâinile, mormăi el, făcând un gest ca s-o oprească.

— Îmi imaginam că strâng între ele gâtul domniei tale, replică ţâfnoasă Jamie. Şi, da, *my lord*, de cele mai multe ori sunt serioasă, se grăbi ea să continue, în speranţa de a-l face să uite insulta. Când plec din Anglia, sunt cât se poate de serioasă. Doar îmi părăsesc patria iubită.

— Din aceeaşi pricină zâmbesc şi eu, replică Alec.

Acuma nu mai zâmbea, dar Jamie se hotărî să nu pomenească de acest lucru.

— Te bucuri că te duci acasă?

— Mă bucur că ne ducem acasă, preciză ei, cu un glas din nou dur ca oţelul.

— Anglia e casa mea.

— Era, o corectă Alec, hotărât să nu se lase. Acum casa ta e Scoţia.

— Ai dori să-i devin loială Scoţiei?! strigă ea.

— Dacă aş dori? întrebă el, zâmbind din nou. N-aş dori aşa ceva, nevastă. Ţi-o poruncesc. Ne vei fi loială – Scoţiei şi mie.

Jamie îşi frângea iar mâinile, dar Alec preferă să n-o mai ia în seamă, iertând-o şi pentru că strigase la el. Ştia că avea nevoie de timp ca să se dumirească. Fiind un om atât de răbdător, se hotărî să-i lase vreo oră, două, răgaz de gândire.

— Să ne înţelegem, începu Jamie. Chiar îţi închipui c-am să…

— E foarte simplu, nevastă. Dacă eşti loială Scoţiei, îmi eşti loială mie. Dacă mi-eşti loială mie, îi eşti loială şi Scoţiei. Nu mă îndoiesc c-ai să pricepi cât de firesc este, o dată ce-ai să te culcuşeşti.

— Odată ce-am să… ce?!?

— Odată ce-ai să te culcuşeşti.

Începea s-o doară gâtul, de cât se tot stăpânea să strige la omul acela atât de înfumurat. Apoi îşi aminti povaţa lui Beak de a nu-l aţâţa până nu ştia la ce fel de reacţie putea să se aştepte. Mai bine să fie prudentă.

— Oile se culcuşesc, Kincaid. Eu sunt o lady, dacă n-ai avut răgaz să bagi de seamă.

— Am băgat de seamă.

Felul tărăgănat cum rostise aceste cuvinte îi făcu inima să-i bată mai repede.

— Da, da… se bâlbâi ea. Iar femeile, vezi domnia ta, nu se culcuşesc. Nu-i acelaşi lucru.

— Ba este, o contrazise Alec, zâmbind alene.

— Ba nu e! se răsti iar Jamie. Va trebui să mă crezi pe cuvânt în legătură cu asta.

— Mă sfidezi, englezoaico?

Tonul lui era destul de sever ca s-o sperie, dar se hotărâse s-o facă să-şi înţeleagă locul în faţa lui.

Aşa c-o aşteptă să se chircească… şi să-şi ceară iertare.

— Da, te sfidez! anunţă Jamie, dând din cap cu vigoare, când îl văzu privind-o neîncrezător.

Pe toţi sfinţii, nu ştia ce să mai creadă despre ea. Vocea şi postura ei era negrăit de autoritare. Nici nu-şi mai frângea mâinile, ci le ţinea proptite în şolduri, cu pumnii strânşi. Alec ştia că n-ar fi trebuit să treacă peste o asemenea obrăznicie. O nevastă trebuia să fie întotdeauna de acord cu soţul ei. Era clar, însă, că Jamie nu auzise

despre acest sacru dictat. Îndrăznea să-i ţină piept ca şi cum ar fi fost egală cu el.

Acest gând îi smulse un chicotit gros. Era neîndoielnic slabă de minte, dar era o femeie bărbată, fără doar şi poate.

— Am stat prea multă vreme în Anglia, recunoscu el, altfel n-aş îngădui ceea ce spui, nevastă.

— Ai de gând să nu mă mai numeşti „nevastă”? Am şi eu un nume. Nu poţi să-mi spui Jamie?

— E un nume de bărbat.

Îi venea să-l strângă de gât.

— E numele meu.

— Vom găsi altul.

— Ba nu vom găsi.

— Iar cutezi să mă înfrunţi?

Jamie şi-ar fi dorit să fie la fel de înaltă ca el. Atunci, n-ar fi îndrăznit să râdă de ea. Trase adânc aer în piept.

— Zici că nu poţi îngădui spusele mele, dar poate că după ce mă culcuşesc, cum cu atâta necuviinţă ai cuvântat, o să-ţi dai seama că am şi eu puţină dreptate.

— De vreme ce nici nu-mi trăsneşte prin minte ce vrei să spui, mă cam îndoiesc, replică el.

— Acum chiar că m-ai insultat!

— Chiar aşa?

— Chiar aşa!

Alec ridică din umeri.

— E dreptul meu, nevastă.

Jamie începu să se roage să nu-şi piardă răbdarea.

— Înţeleg, şopti ea cu voce aspră. Atunci, nu-mi rămâne decât să presupun că şi eu am dreptul să te insult.

— A, păi nu merge aşa.

Se lăsă păgubaşă. Era la fel de îndărătnic ca ea.

— Încă n-am trecut hotarul ăla?

Alec clătină din cap.

— Mai avem de mers doar o aruncătură de piatră.

— Atunci, de ce zâmbeşti?

— De nerăbdare.

— A…

Văzând că Alec dădea să-i întoarcă spatele, îl mai reţinu, îi încă o întrebare:

— Alec? Chiar îţi displace Anglia, nu-i aşa?

— De cele mai multe ori, da. Însă mai sunt şi excepţii.

— Excepţii?

Încet, Alec dădu din cap.

— Ei? Şi-atunci, când nu-ţi displace Anglia?

— Când o jefuiesc.

— Chiar eşti în stare să recunoşti un asemenea păcat? întrebă ea, copleşită.

Zâmbetul lui Alec deveni şi mai larg. Roşeaţa ei se înteţise atât de tare, încât părea arsă de soare. Toate reacţiile soţiei sale era atât de înviorătoare…!

— Ei?

Oftă prelung. Mare păcat, dar se însurase cu o femeie care n-avea deloc haz. Nu-şi dădea seama când şuguia cu ea şi când nu.

— Urcă-te pe cal, o îndemnă el. Soarele asfinţeşte deja.

Ai să te poţi odihni când ajungem la fereală.

— La fereală?

— În Scoţia.

Jamie se gândi să-l întrebe dacă într-adevăr credea că fereala şi Scoţia erau una şi aceeaşi, dar preferă să nu-şi mai răcească gura de pomană. Era sigură că răspunsul lui n-ar fi reuşit decât s-o enerveze.

— Jamie, eu nu mă mai urc pe iapa asta afurisită.

Mary o trase de braţ, ca să-i capteze atenţia. Alec, deşi o auzise, n-o băgă în seamă. Se întoarse şi porni spre calul lui. Jamie se uită după el, spunându-şi că o trata cu tot atâta nepăsare ca pe o scamă.

— Bădăran mai e omul ăsta, mormăi ea. Un necioplit

şi jumătate, zău aşa.

— Jamie. Nu asculţi ce-ţi spun? insistă Mary. Va trebui să insişti să ne odihnim aici în noaptea asta.

— Ce s-a întâmplat cu mândria ta? i-o întoarse Jamie. Nu se cade ca o lady să folosească vorbe ca „afurisită”. Numai şerbii vorbesc aşa urât, Mary.

Pe faţa lui Mary se aşternu dezamăgirea.

— Cum îţi poate arde să-mi ţii predici tocmai acum, pentru numele lui Dumnezeu? se tângui ea. Vreau să mă duc acasă. Mi-e dor de tata!

— Destul! se răsti Jamie, pe un ton mult mai sever.

Apoi îşi bătu sora pe umăr, ca să-şi îmblânzească dojana, şi-i şopti:

— Ce-i făcut, e bun făcut. Suntem măritate cu doi scoţieni, şi asta e. Dacă mai continui, ne facem de râs. Şi pe deasupra, mai avem doar puţin până-n Highlands. Alec mi-a făgăduit că imediat ce trecem hotarul ne vom opri să înnoptăm. Sunt sigură că mai poţi rezista câteva minute, surioară. Hai, să-i arătăm soţului tău ce femeie curajoasă eşti.

Mary dădu din cap.

— Şi dacă-i prea prostălău ca să-mi observe curajul?

— Atunci, am să-l lămuresc eu, cu plăcere.

— Jamie, te-ai gândit vreodată, de când te ştii tu, c-am putea să păţim una ca asta? Ne-am măritat cu doi scoţieni!

— Nu, Mary, nici măcar o dată nu mi-a trecut prin cap o asemenea năstruşnicie.

— Cred că Dumnezeu e foarte supărat pe noi.

— Nu Dumnezeu, preciză Jamie, ci regele.

Oftatul trist al lui Mary rămase plutind în urma ei, pe când pornea înapoi spre iapă. Mergea ca o femeie bătrână, cu genunchii şubreziţi de ani şi oboseală.

Jamie clătină din cap, până-şi dădu seama că şi ea era în aceeaşi stare. Picioarele îi tremurau ca nişte frunze

uscate în vânt. Şi avu nevoie de trei încercări ca să încalece pe Wildfire.

Nu-l auzise pe Alec apropiindu-se. Dintr-o dată, numai, îl văzu lângă ea. Înainte ca fata să poată face vreo mişcare, fu smulsă din şa. Apoi, Alec o târî spre un bolovan de lângă tufişul peste care căzuse Mary. Cu o mână o împinse lângă pietroi, iar cu cealaltă o plesni pe Wildfire peste crupă, după care îi făcu semn lui Daniel să se apropie.

— Ce Dumnezeu…

Restul cuvintelor lui Jamie se pierdută, când Mary fu împinsă lângă ea. Daniel se poziţionă în faţa miresei sale. Spinarea sa lată le ţintuia pe ambele femei lângă bolovan.

Când Daniel îşi scoase spada, Jamie înţelese ce se întâmpla. Trase adânc aer în piept, în timp ce-l privea pe Daniel cum îi arăta lui Alec trei degete.

Alec clătină din cap, arătând apoi patru.

Mary încă nu îşi dăduse seama de pericol. Când dădu să protesteze, Jamie îi acoperi gura cu palma.

Alec reveni în mijlocul luminişului. Încă nu-şi scosese spada. În clipa următoare, Jamie îşi dădu seama că Alec nici măcar nu era înarmat. Dumnezeule mare, omul acela n-avea nici cea mai mică apărare!

Simţi că-i venea rău de grija lui – şi, o dată cu spaima, îi veni şi furia. Ce fel de războinic călătorea prin sălbăticie fără o armă la el?

Unul al naibii de uituc, conchise ea, încruntată. Probabil îşi pierduse spada pe undeva pe drumul spre Lady Susan şi nu se ostenise să şi-o înlocuiască.

Trebuia să intervină, desigur. Alec Kincaid era soţul ei, şi nimeni n-avea să-i lase vreun semn atâta vreme cât trăia ea. Refuzând să înţeleagă adevăratul motiv pentru care îl voia nevătămat, îşi spuse doar că nu dorea să rămână văduvă chiar în ziua nunţii, şi nimic altceva.

Jamie scoase micul jungher din gaica brâului cu care

era încinsă pe mijloc, sperând să mai aibă timp pentru a-i da arma lui Alec. Folosit cu dibăcie, pumnalul putea cauza răni grave. Îşi aminti că mai aveau şi spada lui Daniel. Se rugă ca prietenul lui Alec să ştie cum să-şi mânuiască arma, şi tocmai voia să-i ceară să-l ajute pe soţul ei, când Alec se răsuci pe neaşteptate în loc.

Îi făcea semn lui Daniel să se apropie. Jamie îi văzu limpede chipul şi începu să dârdâie. Furia din ochii aceia întunecoşi şi reci o înfricoşa. Îi mai vedea şi puterea crudă a braţelor şi coapselor musculoase. Putere, forţă şi tremur de furie.

Niciodată nu mai văzuse o asemenea privelişte, dar o recunoscu totuşi: Alec era gata să facă moarte de om.

Mary începu să plângă.

— E un mistreţ, nu-i aşa, Jamie?

— Nu, Mary, îi şopti ea, strângând-o de braţ, fără să-şi scape soţul din ochi. O să fie totul bine. Bărbaţii noştri ne vor apăra, ai să vezi.

Era aproape sigură de ceea ce spunea, până când îi văzu pe bandiţi înaintând încet spre Alec. Abia atunci îşi spuse că n-avea să fie totul bine, Lucas.

Alec ajunsese la o distanţă destul de mare. Jamie îşi spuse că încerca anume să-i atragă pe tâlhari cât mai departe de cele două fete.

Încet, hoţii îl urmau. Nu se grăbeau nici ei, purtându-se de parcă ar fi avut tot timpul ca să-şi omoare prada pe îndelete. Alec era mult mai înalt decât ei, dar neînarmat. Cu siguranţă, sorţii nu erau de partea lui. Doi dintre cei patru tâlhari aveau nişte ciomege înnegrite. Ceilalţi doi îşi agitau prin aer spadele arcuite, făcând aerul să vâjâie. Pe tăişuri aveau sânge uscat, semn că atacurile dinainte le izbutiseră.

Jamie simţea că era gata să-i vină rău. Aveau nişte căutături de fiare, şi păreau să le placă îndeletnicirea lor; doi dintre ei chiar zâmbeau. Puţinii dinţi pe care-i mai aveau erau la fel de negri ca bâtele.

— Daniel, te rog, du-te şi ajută-l pe Alec, îi ceru Jamie, cu vocea slăbită de spaimă.

— Sunt numai patru, fetico. Totul o să fie gata în mai puţin de-un minut.

Răspunsul lui o înfurie şi mai tare. Ştia că Daniel stătea în faţa lor ca să le apere, dar nu găsea deloc nobil acest lucru, atâta vreme cât prietenul lui urma să fie măcelărit.

Întinse mâna peste umărul lui Mary şi-l împinse pe Daniel în spinare.

— Alec nu are nicio armă cu care să se apere. Dă-i jungherul meu sau spada ta, Daniel.

— Alec n-are nevoie de arme.

El răspunsese pe un ton atât de vesel, încât Jamie fu convinsă însă că-şi pierduse minţile.

Renunţă la orice încercare de a mai discuta cu el.

— Sau te duci să-l ajuţi, sau de nu, mă duc eu.

— Bine, fetico, daca stărui…

Şi, înlăturându-şi de pe tunică mâinile lui Mary, Daniel porni spre oamenii care-l încercuiau încet pe Alec.

Totuşi, când ajunse la marginea poienii, se opri.

Lui Jamie nu-i putea veni să-şi creadă ochilor.

Calm, Daniel îşi vârî spada la loc în teacă, îşi încrucişă braţele pe piept, şi al dracului să fi fost dacă nu-i zâmbi lui Alec.

Alec îi zâmbi şi el.

— Ne-am măritat cu nişte nătărăi, îi şopti Jamie lui Mary, mai mult speriată decât furioasă, cu vocea tremurându-i în nemişcarea ce se lăsase.

Un muget gros îi atrase pe neaşteptate atenţia. Era strigătul de luptă al lui Alec. La auzul acelui sunet care le îngheţa şi măduva în oase, Mary încep să ţipe ascuţit.

Cercul se strânsese în jurul lui Alec. Acesta aşteptase ca primul tâlhar să ajungă la aproape o lungime de braţ, dar caii se mişcase atât de rapid, încât Jamie nu distinsese

aproape nimic. Acum îl ţinea pe bandit de gât şi de fălci, iar cele doua fete auziră trosnetul groaznic al oaselor rupte, când Alec răsuci gâtul duşmanului într-o poziţie nefirească.

Îl azvârli la pământ chiar în timp ce alţii doi, răcnind, îl atacau din stânga. Alec îi lovi cap în cap, după care-i aruncă peste cel căzut pe jos.

Ultimul dintre cei patru îndrăzni să-l atace de la spate. Alec se răsuci în loc, trântindu-i o cizmă între picioare cu o mişcare ce părea complet lipsită de orice efort, apoi îl zbură prin aer cu o lovitură puternică de pumn, ţintită sub bărbie.

Grămada de pe pământ ajunsese cât o mică piramidă. Daniel nu greşise lăudându-se că totul avea să se termine curând, căci nu trecuse niciun minut.

Alec nu părea nici măcar să respire puţin mai greu. Jamie abia se gândise la acest lucru, când un nou sunet îi atrase atenţia. Se răsuci tocmai când trei namile se repezeau spre ea, din tufişurile de pe cealaltă parte a bolovanului.

Se strecuraseră prin desişuri ca nişte şerpi, ca să ajungă la pradă.

— Alec! strigă ea.

— Jamie, apără-mă! ţipă şi Mary.

Înainte ca Jamie să poată răspunde, sora ei o smulse de lângă bolovan. Mary se lipi cu spatele de piatră şi o trase pe Jamie în faţa ei. Deşi Mary era cu aproape în cap mai înaltă, o dată ce se ghemuia în spatele lui Jamie, era ferită de orice atac.

Jamie nu încercă să se apere. Ştia care-i era datoria. Mary a pe primul plan. Dacă era nevoie, şi-ar fi dat şi viaţa ca s-o apere.

Cei trei aproape ajunseseră la ele, când Jamie îşi aminti de micul jungher pe care încă îl mai ţinea în mână. Ochi şi aruncă arma, alegându-l anume pe cel mai înalt dintre cei trei tâlhari. Nu greşi ţinta. Banditul scoase un zbieret asurzitor şi se .

Daniel îl atacă pe al doilea, trântindu-l la pământ dintr-o lovitură puternică în mijloc. Alec avea mai mult de alergat. Când ajunse aproape de ei, era prea târziu. Deşi Jamie se zbătea ca o pisică sălbatică, tâlharul o prinsese ca într-o menghină şi-i ţinea cuţitul apăsat peste inima ei.

— Stai pe loc! strigă el la Alec, cu glas răguşit şi strident. Acuma nu mai am nimica de pierdut. Un pas să mai faci, şi o omor. Pot să-i rup gâtu' cât ai clipi.

Daniel terminase cu celălalt şi se apropia încet, de la spate. Alec îi făcu semn să se oprească, iar banditul aruncă o privire temătoare peste umăr. Strânse părul lui Jamie în mână, la vederea noii primejdii, apoi îi smuci capul pe spate.

— Vorbesc serios! strigă el. Şi faceţi-o să tacă pe cealaltă. Nu pot gândi, de urletele ei.

Imediat, Daniel se duse la Mary. Îi puse mâna peste gură, silind-o să tacă, dar fără a o învrednici nici măcar cu o privire. Era atent numai la cel ce-o capturase pe Jamie, pândind şi el ocazia să atace.

Încet, teama începea să se risipească din ochii tâlharului. Râse crud, simţind că victoria era acum de partea lui. În acel moment, Alec ştiu că-i venise de hac. Şobolanul era gata să iasă din ungherul lui. Era mulţumit, iar această falsă încredere avea să-i fie fatală.

— Asta-i femeia ta! mugi el la Alec.

— A mea e.

— Îţi pasă de ea?

Alec ridică din umeri.

— A, îţi pasă, ba bine că nu! strigă vrăjmaşul. Nu vrei să-ţi omor drăguţa, nu-i aşa?

O trase pe Jamie de păr, sperând ca strâmbătura ei să dovedească şi mai mult forţa lui şi neputinţa lor, dar când o privi pe scorpia pe care o capturase, înţelese că dăduse greş.

Ostatica lui îl privea încruntată. Deşi o durea

îngrozitor, refuza cu îndărătnicie să ţipe.

Alec evitase să-i privească faţa, ştiind că teama din privirea ei i-ar fi risipit stăpânirea de sine. Atunci, furia lui ar fi devenit năprasnică. Totuşi, când banditul o trase de păr atât de tare, fără voie Alec se uită la ea.

Nu părea speriată. Pe toţi sfinţii, arăta furioasă foc. Alec fu atât de surprins de curajul pe care-l arăta mireasa lui, încât aproape zâmbi.

— Aduceţi-mi unu' din caii ăi buni d-acolo! porunci tâlharul. Când m-oi încredinţa că nu vă luaţi după mine, o să-i dau drumu' la drăguţă-ta.

Alec clătină din cap.

— Ba.

— Ce ziseşi?

— Am zis că nu, răspunse Alec, cu glasul calm ca un vânticel. Pe ea poţi s-o iei, dar calul ei, ba.

Jamie scoase un ţipat de uimire.

— Tacă-ţi gura, căţea! bombăni banditul.

Îi apăsă tăişul cuţitului pe gât, fulgerându-l pe Alec cu privirea.

— Le vreau pe amândouă, fi-ţi-ar pielea a dracu'!

Din nou, Alec clătină cap.

— Ia femeia dac-o vrei, dar nu şi calul.

— Am zis că le vreau pe amândouă!

Glasul tâlharului începuse să sune ca ţipetele unei păsări prinse în laţ.

— Nu.

— Lasă-l să le ia pe amândouă, Alec, interveni Daniel. Poţi să le înlocuieşti uşor, şi femeia, şi iapa.

Lui Jamie nu-i venea să-şi creadă urechilor. Lacrimile erau cât pe ce s-o biruiască.

— Alec? şopti ea, cu teamă. Nu poţi vorbi serios…

— Ţi-am zis să-ţi ţii fleanca! îi ordonă din nou duşmanul, trăgând-o iar de păr, cu furie, ca să-şi întărească şi mai abitir cuvintele.

Drept răsplată, Jamie îi strivi piciorul sub al ei.

— Daniel, adu-i calul, ordonă Alec. Numaidecât.

— Las’ să-l aducă ailaltă muiere! strigă banditul.

Fără să-i ia în seamă cuvintele, Daniel porni spre Wildfire.

Jamie nu putea crede ce i se întâmpla. Ar fi putut să jure că-l auzea pe Daniel fluierând. Ştia că scoţienilor nu le plăceau englezii, dar purtarea aceea nesuferită întrecea orice măsură. Încerca disperată să nu se teamă, dar Alec nu-i uşura cu nimic sarcina. După ce-i aruncase doar o privire nepăsătoare, n-o mai luase în seamă. Aşa să-i ajute Dumnezeu, arătase aproape plictisit – până când inamicul îi ceruse calul. Atunci, nu mai păruse plictisit, ci furios.

Cholie avusese dreptate, la urma urmei. Scoţienii puneau mai mult preţ pe caii lor decât pe femei.

— Adu calu’ între bărba-su şi mine, ordonă banditul.

Alec aştepta prilejul. Când Daniel se apropie, îi luă din mână frâul şi o împinse pe Wildfire cât putu de mult spre bandit.

Ceea se se întâmplă în continuare o surprinse atât de tare pe Jamie, încât nici nu avu timp să reacţioneze. Dintr-o dată, se pomeni zburând prin aer ca o surcică. Auzi urletul de agonie al tâlharului, chiar în timp ce Daniel o prindea în braţe.

Se întoarse tocmai la vreme pentru a-l vedea pe Alec înfigându-i vrăjmaşului în gât propriul jungher.

Abia acum icni, gata să verse – de două ori. Daniel se grăbi s-o lase jos. Mary veni în fugă, aruncându-se spre sora ei. Primejdia trecuse, dar Mary continua să plângă isteric.

Jamie închise ochii, străduindu-se să-şi potolească bătăile inimii. Mary se agăţa de ea, strângând-o în braţe mai-mai să-i taie răsuflarea.

Dintr-o dată, Jamie începu să tremure ca o frunză în toiul vijeliei. Îşi simţea picioarele gata să se rupă sub ea, ca

două vreascuri.

— Acum poţi să deschizi ochii.

Alec îi dăduse acest ordin. Când se supuse, Jamie îşi văzu soţul stând la doar o palmă depărtare de ea.

— S-a sfârşit, îi spuse el încet.

— Sfârşit…? repetă ea, ca prin ceaţă.

Întoarse capul să se uite la omul doborât de Alec şi începu iar să dârdâie.

Alec ridică jungherul, cu gândul să i-l dea înapoi, dar se opri când văzu cât era de tulburată.

— Ăsta-i al tău, nu-i aşa? întrebă el, nedumerit de spaima aceea atât de mare din ochii ei.

Jamie făcu un pas într-o parte, fără să-şi ia ochii de la gaura din gâtul mortului, unde intrase pumnalul.

Alec trecu în faţa ei, ca să-i taie vederea.

— Nevastă?

Începu să se retragă din faţa lui.

— Nu mai vreau jungherul. Aruncă-l. Mai am unul în trăistuţă.

— E mort, nevastă, declară Alec, pe un ton cât mai liniştitor. N-ai de ce să te tot uiţi la el, fată. Acum nu-ţi mai poate face niciun rău.

— E mort, dară, repetă ea, dând apăsat din cap. M-ai aruncat pe sus, Alec, ca pe o…

— Bârnă?

Dădu iar din cap.

— Aşa de uşor l-ai omorât, *my lord.* Niciodată n-am mai văzut una ca…

Văzând că nu termină fraza, Alec lăsă să-i scape un oftat.

— E bine că ai observat.

Jamie îi aruncă o privire neîncrezătoare, în timp ce continua să se retragă din faţa lui.

— E bine că am…? Crezi că încerc să te laud, bărbate?

Se opri să tragă adânc aer în piept, încercând să-şi

uşureze durerea de gât, după care se uită la pumnalul din mâna lui.

— Aruncă-l, rogu-te. Nu vreau să mă uit la el.

— Te tulbură vederea sângelui? o întrebă el.

Comportamentul ei îl nedumerea. Cu doar câteva minute se luptase ca o tigroaică, iar acum parc-ar fi fost o fetiţă speriată.

Încercând din nou s-o liniştească, Alec aruncă jungherul peste umăr.

— Da… adică, nu… bolborosi Jamie.

— Ce da, şi ce nu?

— M-ai întrebat dacă mă tulbură să văd sânge, îi aminti ea. Şi ţi-am răspuns.

— Mi-ai răspuns?

Jamie îşi trecu degetele prin păr, răvăşindu-i-l fără voie şi mai rău decât înainte, apoi şopti:

— Că sângele îmi face rău.

Însă chiar şi atât de tulburată cum era, nu putea să nu observe cât de blând devenise dintr-o dată Alec. Se rezemă de pieptul lui, lăsându-l c-o cuprindă în braţe.

— Ai vorbit serios? şopti ea.

— Când?

Nu-i răspunse atât de repede pe cât ar fi voit el, aşa că Alec îi ridică faţa de bărbie, să-i vadă expresia ochilor.

— Când să vorbesc serios, nevastă?

— Când i-ai spus acelui om îngrozitor că mă poate lua pe mine, dar nu şi calul meu, îi explică ea. Chiar era adevărat ce i-ai spus?

Alec ar fi izbucnit în râs, dacă n-ar fi văzut-o cât era de deznădăjduită.

Fără întârziere, Jamie se înmuie la pieptul lui.

— Atunci, a fost un şiretlic, nu-i aşa? L-ai minţit.

— L-am minţit.

Jamie oftă din nou, înainte ca tremurăturile să-i aducă aminte ce frică îi fusese. Luând-o de umeri, Alec o conduse

spre locul unde Daniel adunase caii.

O ridică în şaua lui Wildfire. Jamie rămase cu privirea în jos, până când Alec îi dădu căpăstrul. Mâinile lui le atinseră pe ale ei, făcându-le să se retragă cu o smucitură.

— Uită-te la mine.

O aşteptă până se supuse poruncii, înainte de a spune ce avea de spus.

— Mi-ai arătat cât de curajoasă eşti, nevastă. Sunt foarte mulţumit de tine.

Ochii ei se măriră de mirare. Alec zâmbi. Tocmai găsise o cale destul de simplă de a o împăca; laudele.

— Oi fi tu mulţumit de mine, bărbate, dar e nu-s în niciun caz mulţumită de domnia ta. Scoţian înfumurat ce eşti!

Vocea ei tunătoare îl surprinse la fel de mult ca şi răspunsul pe care i-l dăduse.

— Nu te bucuri că sunt mulţumit?

Jamie nu-l învrednici cu încă un răspuns, dar furia de pe faţa ei îl înştiinţă că o judecase greşit. Nu era o femeie pe care s-o înduplece laudele. Dădu din cap, satisfăcut.

— Spune-mi de ce ai fost atât de speriată.

Mireasa lui clătină din cap, continuând să-şi privească mâinile.

— Ţi-am pus o întrebare, insistă el.

Jamie nu vorbi nici acum. Alec abia îşi mai ţinea cumpătul.

— O nevastă trebuie să se supună întotdeauna poruncilor bărbatului ei, declară el.

— Asta-i tot o lege de-ale voastre din Highlands?

— Este, zâmbi el.

— De ce restul lumii are nevoie să asculte doar de zece porunci ca să ajungă în paradis, pe când voi, scoţienii, trebuie să născociţi atâtea pe deasupra? Fiindcă sunteţi aşa de mari păcătoşi, de-asta crezi?

— Când îţi revine bărbăţia, vine cu înverşunare, nu-i

aşa?

— Bărbăţie? De ce bărbăţie vorbeşti?

— Lasă, nu contează.

Îi zâmbea, semn că era atât de mulţumit. Jamie îşi spuse iar că pesemne era slab de minte.

— Acum aş dori să pornesc la drum, Alec.

— Nu înainte de a-mi explica de ce ai fost atât de speriată.

— Îngrijorată, Alec. Doar îngrijorată am fost.

— Bine, atunci, îngrijorată.

— Vrei să ştii adevărul?

— Numai adevărul.

— Când te luptai... ei bine, la un moment dat te-ai uitat drept la mine, şi mi-am spus că nu trebuie să te supăr niciodată, căci n-aş putea să mă apăr de tine, care eşti atât de puternic.

Vorbea pe un ton atât de abătut, încât Alec abia îşi putu stăpâni râsul.

— O să-mi fie greu, Alec, continuă ea. Ştiu că s-ar putea să te mire, dar cred că vor exista unele momente în care am să te scot din răbdări.

— Nu mă miră deloc ce-mi spui.

— De ce nu te miră? îl întrebă ea, parcă dezamăgită.

— Mă scoţi din răbdări chiar acum.

— A...

— Jamie, n-am să-ţi fac niciodată nici cel mai mic rău.

Îl privi lung în ochi, câteva momente.

— Chiar şi când te va birui furia? Toţi scoţienii sunt oameni focoşi, Alec. Fără doar şi poate, vei recunoaşte şi tu asta,

— N-am să-mi pierd niciodată cumpătul cu tine. Îţi dau cuvântul meu de cinste.

— Şi dacă totuşi ţi-l pierzi?

— Nici atunci n-am să-ţi fac nimic.

În sfârşit, îl crezu, şi renunţă să mai încerce să-şi

tragă mâinile din strânsoarea lui.

— Am auzit că toţi scoţienii îşi bat nevestele.

— Şi eu am auzit aceeaşi vorbă despre englezi.

— Unii da, alţii ba.

— Eu, ba.

Jamie dădu din cap.

— N-ai s-o faci niciodată?

Alec vedea limpede că se simţea în siguranţă cu el, aşa că-i povesti:

— Prima dată când ne-am întâlnit. Ţi-am citit în ochi teama. Deşi cred că e bine ca o nevastă să se teamă de bărbatul ei, acea spaimă fără motiv pe care am văzut-o…

— Rogu-te să-mi ierţi neobrăzarea de a te întrerupte, dar trebuie negreşit să-ţi spun că nu e deloc bine ca unei neveste să-i fie frică de soţul ei. Eram îngrijorată, nu înfricoşată, desigur, dar de tine le-ar fi teamă celor mai multe femei. Eu, totuşi, sunt plămădită dintr-un aluat mai tare.

— De ce?

— De ce ce? întrebă Jamie, nedumerită de zâmbetul lui şi de iuţeala cu care bătea propria ei inimă când i-l vedea.

— De ce s-ar teme cele mai multe femei de mine?

Fu nevoită să-şi întoarcă privirea dinspre ochii aceia drăcesc de atrăgători, înainte de a-i putea răspunde aşa cum se cuvenea:

— Fiindcă, întâmplător, eşti un om foarte… mare. Ăsta-i adevărul, eşti cel mai înalt şi mai voinic războinic pe care l-am văzut vreodată.

— Ai mai văzut şi alţii? o întrebă el, abia ascunzându-şi exasperarea.

Întrebarea lui o făcu să se încrunte, apoi clătină din cap.

— De fapt, nu. N-am mai văzut niciunul.

— Va să zică, mărimea mea a fost pricina… îngrijorării

tale.

— Mai eşti şi la fel de puternic ca o armie întreagă de oşteni, toţi luaţi la nu loc, Alec, şi tocmai ai omorât patru oameni. Negreşit, n-ai uitat asta.

— Numai unul.

— Numai un ce?

— Am omorât doar unul, îi explică el. Pe cel care a îndrăznit să te atingă. Ceilalţi nu sunt morţi, doar... indispuşi. Voiai să-i ucid pe toţi?

Părea gata să-i îndeplinească dorinţa.

— Dumnezeule mare, nu! îl încredinţă Jamie. Dar ce e cu omul pe care l-a doborât Daniel când a încercat s-o atace pe Mary?

— Asta va trebui să-l întrebi pe el.

— Nu vreau să-l întreb nimic.

— Şi pe tine au încercat să te atace, nemernicii, Jamie.

— Mary e mai importantă.

— Chiar crezi neghiobia asta?

— Întotdeauna a fost de datoria mea să-mi ocrotesc sora mai mare, Alec.

— De ce nu m-ai întrebat despre omul pe care l-ai doborât cu jungherul tău? o întrebă el. Ai ţintit bine, nevastă, adăugă, gândindu-se s-o mai laude puţintel. Ai omorât...

— Nu vrea să vorbim despre asta! strigă ea, dând drumul hăţurilor lui Wildfire.

— Bine, nevastă, se învoi Alec. N-o să vorbim.

Umerii ei se mai destinseră. Alec observă că încă mai stătea cam nesigură pe cal, aşa că o cuprinse cu braţul pe după mijloc.

— Ce-am făcut, am făcut ca să-mi apăr sora, îi spuse Jamie. Dacă l-am rănit pe omul acela dezgustător, Dumnezeu va înţelege, cu siguranţă. Era în joc viaţa lui Mary,

— Dară, fu Alec de acord. L-ai rănit, nici vorbă.

— Pe de altă parte, părintele Charles n-ar înţelege niciodată. Dacă află de fapta asta, Alec, mă va pune să umblu îmbrăcată-n negru câte zile oi avea.

— Preotul care ne-a cununat? întrebă Alec, din nou complet nedumerit.

Jamie dădu din cap.

— Îţi faci griji pentru cele mai ciudate lucruri, remarcă el. După părerea mea, ăsta-i un cusur al tău din fire.

— Serios? Atunci du-te la părintele Charles să te mărturiseşti, şi pe urmă, spune-mi dacă-mi fac griji degeaba. Are foarte multă imaginaţie, când e vorba de canoanele de pocăinţă.

Alec izbucni în râs. O cuprinse pe Jamie cu braţele şi o ridică din şa, pornind spre calul lui.

Jamie îl cuprinse cu braţele pe după gât.

— Ce faci?

— Vei călări cu mine.

— De ce?

Oftatul lui aproape că o ciufuli din nou.

— Ai de gând să mă întrebi de ce fac chiar tot ce fac?

Jamie îşi lăsă capul pe spate, ca să-i vadă chipul.

Numaidecât, Alec se opri din nou. Sclipirea aceea din ochii ei, şi zâmbetul dulce care i se aşternea încet pe buze, îl descumpăneau de-a binelea.

— Dacă o fac, ai să te înfurii?

— Ce să faci?

— Să te tot întreb de ce.

— Nu. N-am să mă înfurii niciodată pe tine.

Zâmbetul ei îl fermeca.

— Sunt măritată cu omul cel mai uluitor, îi mărturisi ea. Nu te înfurii pe mine nicicând, orice-ar fi, şi nici nu-ţi pierzi cumpătul.

— Cutezi să mă momeşti, englezoaico?

Alec era atent numai la gura ei. Îşi înclină încet capul,

iar Jamie îi ieşi în întâmpinare la jumătatea distanţei.

Buzele ei erau întocmai la fel de moi pe cât şi le amintea, la fel de aţâţătoare. Fu un sărut tandru, fără patimă, şi mult prea scurt, căci Jamie se retrase tocmai când Alec voia să-i deschidă gura cu a lui.

— Îţi mulţumesc, Alec.

— De ce-mi mulţumeşti? o întrebă el, abia stăpânindu-şi frustrarea, în timp ce o potrivea mai bine în şa.

— Îţi mulţumesc că ţii seama de mine.

Alec îi înţelese greşit cuvintele.

— E clar că n-ai călărit prea mult, răspunse el. Te voi instrui cum se cuvine, după ce ajungem acasă.

Jamie nu se osteni să-l corecteze. Dacă voia s-o creadă neinstruită, treaba lui.

Nevestele erau o mare pacoste, îşi spunea Alec, dar asta… asta avea un miros atât de feminin, şi se simţea atât de gingaş, de firesc, de normal, în braţele lui. Îi tot dădea mâna la o parte de sub sânii ei. Sfiala ei îl făcea să zâmbească, fiind sigur că, după ce o lua în pat, avea s-o vindece de toate acele ruşinări. Dintr-o dată, simţi că ardea de nerăbdare facă popas. În noaptea aceea urma s-o ia, să şi-o facă a lui; în noaptea aceea, ea avea să i se dăruiască.

Pentru un scoţian, avea cel mai îmbietor miros, fără îndoială. Această mărturisire o făcu pe Jamie să zâmbească. În doar o singură zi, ajunsese de la a-l urî aproape la a-l plăcea. Dacă emoţiile ei mergeau mai departe pe drumul acela de neînţeles, se prea putea să-l lase s-o sărute din nou… peste încă o zi, sau două. Iar dacă el se dovedea a fi tot ceea ce-şi dorea ea de la un soţ, ei bine, atunci, după ce-i făcea o curte îndelungată şi satisfăcătoare, desigur, s-ar fi putut ca, într-un târziu, să-l lase să se culce cu ea.

Mare noroc că Alec era un om atât de răbdător. Desigur, avea să-i accepte termenii, o dată ce-i explica reţinerile ei.

Nimic mai simplu.

Capitolul 6

Îşi făcură tabăra un ceas mai târziu, lângă un lac adânc cu apă limpede de munte. În timp ce Daniel şi Alec se ocupau de cai, Jamie desfăcu coşul cu mâncare pe care Agnes li-l pregătise pentru cină. Mary se rezemă de trunchiul unui copac, privindu-şi sora, cu o expresie nefericită.

Jamie întinse pe jos o păturică. Se aşeză pe o margine. Îşi aranjă poalele astfel încât să nu i se vadă nici măcar glezna, şi-i făcu semn lui Mary să i se alăture.

Atât ea cât şi sora ei încercau să-i ignore pe cei doi bărbaţi. Alec şi Daniel se spălaseră în iaz, pe rând. Pe Jamie n-o deranjase prea mult când Daniel se întorsese agale în tabără, fără tunică. Pieptul gol al lui Alec, însă, era cu totul altceva. Când ridică privirea şi-l zări, i se tăie respiraţia.

Alec avea trupul bronzat de soare. Muşchii unduitori ai umerilor şi ai braţelor îi reaminteau de forţa lui, iar părul auriu închis care-i acoperea pieptul masiv îi accentua masculinitatea crudă. Părul se îngusta peste pântecul plat, dispărând sub betelia pantalonilor negri.

— Nu vreau ca Daniel să mă atingă.

Şoapta temătoare a lui Mary îi atrase atenţia.

— E firesc să-ţi fie puţină frică, murmură ea, încercând să vorbească de parcă ar fi ştiut totul despre acele lucruri.

— M-a sărutat.

Jamie zâmbi. Acum avea senzaţia că se afla pe teren sigur. Sărutările nu mai păstrau nicio taină pentru ea.

— E dreptul lui să te sărute, Mary. Şi Alec m-a sărutat pe mine, adăugă ea. De două ori, dacă punem la socoteală şi sărutarea de la nuntă. Am găsit că a fost foarte frumos.

— Te-a sărutat aşa cum sărută un bărbat o femeie când vrea să se împreune cu ea? o întrebă Mary. Ştii, adică limba lui s-o atingă pe a ta?

Jamie habar n-avea despre ce vorbea Mary, dar n-avea de gând să-şi arate neştiinţa.

— Nu ţi-a plăcut, Mary? o întrebă, ocolind să-i răspundă cu adevărat.

— A fost dezgustător.

— Of, Mary, oftă Jamie. Poate, cu timpul, va ajunge să-ţi placă felul lui Daniel de a săruta.

— Cred că mi-ar fi plăcut, dacă nu era atât de furios pe mine, murmură Mary. M-a înşfăcat pe nepusă masă şi m-a pupat. Nici acum nu ştiu de ce-i aşa de supărat. Tot încruntat stă.

— Nu cumva ţi se pare, doar, că ar fi supărat?

— Nu. N-ai vrea să vorbeşti tu cu el, Jamie? Află ce l-a zădărât aşa.

Înainte ca Jamie să-i poată răspunde la cerere, Daniel veni şi se aşeză lângă Mary. O înghionti, apoi arătă spre bucate. Mary înţelese mesajul nerostit şi-i oferi bărbatului ei o porţie de mâncare.

Alec stătea mai departe, pe pământ, cu spatele rezemat de trunchiul gros al unui copac. Arăta foarte relaxat. Îşi ţinea un genunchi îndoit, făcând ca muşchiul suplu al coapsei să arate şi mai proeminent.

Jamie încerca să nu-şi arate nervozitatea. Alec o privea ţintă. Îşi spuse că nu era obişnuită să-i dea cineva atâta atenţie, şi nimic mai mult, acesta fiind de bună seamă singurul motiv pentru care se simţea atât de stânjenită.

Îi făcu semn să vină lângă ea. Alec clătină din cap, apoi o chemă la el.

Jamie se hotărî să se dea bătută. Alec era bărbatul ei, iar ea avea datoria de a încerca să se înţeleagă bine cu el. Luă o felie mare de brânză, nişte pâine cu coaja groasă, unul dintre cele trei burdufuri de piele pline cu bere, şi

porni în sfârşit spre soţul ei.

Acesta primi mâncarea fără o vorbă. Jamie vru să plece înapoi lângă Mary, dar Alec n-o lăsă să se ducă. O trase jos lângă el, cuprinzând-o cu un braţ pe după mijloc pentru a-i uşura căderea.

Nu putu să nu observe cât de stăpânitoare erau atingerile lui. Îşi ţinu spinarea dreaptă ca o lance şi-şi împreună mâinile în poală.

— Iar a început să-ţi fie frică de mine, englezoaico?

— Nu mi-a fost niciodată frică, scoţianule, răspunse ea. Doar îngrijorată am fost.

— Şi acum mai eşti îngrijorată?

— Nu.

— Atunci, de ce tot încerci să-mi dai braţul la o parte?

— Nu e decent să mă atingi aşa de faţă cu alţii, Alec.

— Nu e?

Jamie nu-i luă în seamă amuzamentul din voce.

— Nu, nu este, repetă ea. Şi mă numesc Jamie. Încă nu mi-ai spus niciodată pe nume, Alec.

— E un nume de bărbat.

— Iar ne-am întors la asta?

— Da, iar.

Refuză să se uite la el până când Alec se potoli din râs, apoi spuse:

— Cu siguranţă, numele meu pare să te amuze enorm. Cred că e cu atât mai bine aşa, Alec, fiindcă eşti bine dispus, înţelegi tu, şi aş dori să-ţi spun un lucru care s-ar putea să te nemulţumească, însă o dată ce mă vei asculta până la capăt, ei bine, sunt încredinţată că ai să fii de acord cu hotărârea mea.

Seriozitatea din tonul ei îl nedumeri.

— Ce doreşti să-mi ceri?

— Te-aş ruga să nu mă… Nu te cunosc destul de bine ca să-ţi îngădui asemenea libertăţi.

— Să-mi îngădui?

Un fior de groază o străbătu pe şira spinării. Din tonul lui se vedea limpede că nu-i plăcea cum îşi alesese cuvintele.

— Alec? Vrei să ai o soţie care să fie nedornică?

— Mă întrebi pe mine, sau pe mâinile tale?

— Pe tine.

— Atunci, la mine uită-te când vorbeşti.

I-o poruncise pe un ton dur. Jamie fu nevoită să facă un mare efort pentru a-i îndeplini ordinul.

— Şi acum, mai pune-mi o dată întrebarea aia, îi ceru el.

— Vrei o soţie nedornică? repetă ea, într-o şoaptă abia auzită.

— Nu-mi doresc în mod deosebit niciun fel de soţie.

Sinceritatea lui o ofuscă fără răgaz.

— Ei bine, acum ai una.

— Drept zici, şi mai e şi englezoaică pe deasupra.

Dacă-şi ţinea spinarea doar cu puţin mai ţeapănă, Alec se temea să nu i se frângă.

Noua lui soţie era blagoslovită cu un temperament gigantic. Şi mai părea şi gata să-şi piardă nepreţuita stăpânire de sine. Îşi împreunase mâinile într-o încleştare atât de strânsă încât, fără doar şi poate, o ardeau de durere.

— Mă întreb de ce tot roşeşti cuvântul „englez” de parcă ar fi o blasfemie.

— Păi, este.

— Ba nu este!

Roşeaţa i se înteţi şi mai tare, când îşi dădu seama că tocmai strigase la el. Ridică privirea, pentru a-i observa reacţia. Alec era încruntat, dar Jamie se gândi că probabil nu-şi dădea seama cât o înfuria. Era disciplinată, şi ştia să-şi ascundă bine simţămintele.

— Prin urmare, n-ai putea niciodată să ţii la o soţie englezoaică?

— Să ţin la ea?

— Înţelegi ce vreau să zic.

— Explică-mi.

Avea o minte precum ceaţa de nepătruns.

— S-o iubeşti! se răsti Jamie.

Observând că Daniel şi Mary o priveau, se întrerupse ca să le zâmbească, apoi întoarse iar capul spre Alec.

— N-ai putea niciodată să iubeşti o soţie englezoaică? repetă ea, în şoaptă.

— Mă îndoiesc.

— Te îndoieşti?!

— Nu e nevoie să ţipi, remarcă Alec, care se amuza copios cu indignarea ei. Sinceritatea mea te tulbură?

Fu nevoită să tragă adânc aer în piept înainte de a-i răspunde.

— Nu, nu mă tulbură deloc sinceritatea ta, dar sunt foarte ofensată de amuzamentul domniei tale, *my lord.* Discutăm un subiect cât se poate de serios.

— Serios după părerea ta, nu şi a mea.

— Nu consideri căsătoria o făptuire importantă?

— Nu.

— Nu?

Arăta copleşită şi furioasă. Alec găsea că era o combinaţie încântătoare.

— Nu eşti decât o parte neînsemnată din viaţa mea, nevastă. Când vei înţelege felul de viaţă din Highlands, ai să vezi ce nesocotite au fost temerile tale.

— Sunt neînsemnată şi nesocotită? Alec, pesemne mă găseşti o făptură jalnică, replică ea. Şi totuşi, tu mai ai puţin şi poţi fi uns sfânt, nu-i aşa? Nici măcar o dată nu-ţi pierzi cumpătul, şi nu te înfurii. Nu aşa mi-ai spus?

— Adevărat, recunoscu el, cu un zâmbet poznaş. Întocmai aşa ţi-am spus.

— Nici eu n-am ţinut morţiş să mă mărit cu domnia ta, boier Kincaid.

— Am observat.

— Serios?

Văzând că părea într-adevăr surprinsă, Alec nu-şi mai ascunse exasperarea.

— Te-ai îmbrăcat cu o rochie neagră la nuntă, îi aminti el.

— Întâmplător, îmi place rochia asta! i-o întoarse Jamie, întrerupându-se un moment pentru a piguli o scamă de pe poale. S-ar putea s-o port în fiecare zi.

— A, prin urmare, s-ar putea să nu ajungi niciodată să ţii la mine? o întrebă el.

— Mă cam îndoiesc.

La asta, râse în sfârşit, cu un hohotit bubuitor care-o făcu pe Jamie să creadă că se pornise un cutremur de pământ.

— De ce te face să râzi sinceritatea mea?

— Prin felul cum ţi-o arăţi.

— Nu vreau să mai continuăm discuţia asta, Alec. Dacă ţi-ai terminat masa, am să strâng mâncarea.

— Las-o pe sora ta să se ocupe de treaba asta.

— E răspunderea mea.

— La fel cum aveai şi răspunderea s-o aperi?

— Da.

— Mary crede şi ea toate prostiile astea, nu-i aşa?

— Prostii? De când e o prostie să-ţi faci datoria?

— Daniel şi cu mine am auzit-o pe sora ta poruncindu-ţi s-o ocroteşti, când au atacat nemernicii ăia englezi. Am văzut-o cum te-a folosit ca pe o pavăză.

— Nu erau nemernici englezi, îl corectă Jamie, preferând să se concentreze asupra acestui amănunt. Alec era hotărât să nu înţeleagă situaţia dintre ea şi Mary, iar Jamie n-avea nicio poftă să-l mai contrazică. Sunt sigură că necredincioşii aceia veneau din…

Tocmai era gata să-i spună că precis trecuseră hotarul din Scoţia, dar se gândi mai bine.

— Nu fac parte din nicio ţară. De-asta sunt numiţi proscrişi, nu crezi?

— Ba cred că da, îngădui Alec, lăsând-o pe voia ei. Credeam că tu eşti fiica a mai mică. L-am auzit pe tatăl tău numindu-te: „fetiţa mea”.

După ce rostise aceste cuvinte zâmbi, apoi adăugă;

— M-am înşelat cumva?

— Nu, nu te-ai înşelat, răspunse Jamie. Eu sunt cea mai mică, într-adevăr. Iar tatei îi place să-mi spună fetiţa lui, încheie ea, roşind.

— Şi totuşi, Mary te-a silit să-i fii pavăză.

— Ba nu, să ştii că nu m-a silit deloc!

— Ba te-a silit.

Vocea ei devenise nefiresc de sfioasă. De astă dată, însă, privirea lui încruntată n-o mai intimidă.

— N-ai cum să înţelegi, Alec. Eşti scoţian, dacă n-ai uitat, şi nu poţi şti cum le fac englezii pe toate. Va trebui doar să mă crezi pe cuvânt în legătură cu asta. Întotdeauna am fost datoare să le apăr pe surorile mele mai mari. Probabil că la fel se întâmplă în toate familiile din Anglia.

— Părerile tale îmi displac.

Pe Jamie n-o interesa prea mult dacă opiniile ei îi plăceau sau nu. Ridică din umeri, ca să-şi arate indiferenţa.

— Tu eşti cea mai mică, urmă el. Din pricina asta, sora ta mai mare ar fi trebuit să aibă grijă de tine.

Jamie clătină din cap. Omul părea hotărât s-o facă să se răzgândească.

— Nu, *my lord*, e tocmai invers.

Fu rândul lui Alec să tăgăduiască.

— Cei puternici trebuie întotdeauna să-i apere pe cei slabi, nevastă; cei mai vârstnici trebuie să-i protejeze pe cei mai tineri. Şi aşa se face pretutindeni, chiar şi în bătuta aia de ţară a Angliei.

Sub privirea lui fascinată, culoarea violetă a ochilor lui Jamie deveni şi mai intensă. Nu era deloc mulţumită de

opiniile sale. Ca să sublinieze acest adevăr, îl împunse în umăr.

— Nu sunt slabă.

Alec îşi stăpâni imboldul de a o lua în braţe, ca să-i şteargă indignarea cu sărutări. Dumnezeule, era mult prea frumoasă pentru liniştea lui sufletească.

— Nu, nu eşti slabă deloc, recunoscu el.

Cuvintele lui o dezumflară de tot.

— Mă bucur că ai observat.

— Şi totuşi, ţi-era frică de mine.

— Trebuie musai să tot aduci vorba de asta? E cum nu se poate mai nedelicat din partea ta să-mi aduci mereu aminte de incidentul acela, Alec.

— Poate că aşa e firea mea, nu prea delicată…

— Ba nu-i adevărat!

Răspunsul ei negativ, atât de grăbit şi de înverşunat, îl surprinse.

— Pari foarte sigură de asta.

— Sunt, recunoscu Jamie. Ai fost bun cu tatăl meu, când se agita aşa de tare, îi reaminti ea. L-ai tratat cu toată răbdarea şi înţelegerea. Majoritatea oamenilor nu i-ar fi arătat o asemenea milostivire.

Era convinsă că-l elogiase, dar hohotul lui de râs o înştiinţă că era mai degrabă amuzat decât recunoscător.

— Nu e frumos să râzi când ţi se face un compliment, Alec. Ba chiar, e foarte urât.

— Un compliment? Nevastă, m-ai umilit straşnic când ai zis că-s milostiv. Nimeni n-a mai rostit vreodată pe seama mea o vorbă ca asta.

— Nu sunt de acord! îl contrazise ea. Doar fiindcă nimeni nu te-a mai făcut milostiv până acum, nu însemnează că…

— O nevastă trebuie să fie întotdeauna de acord cu soţul ei.

Părea convins de ce spunea. Era vremea să-l

lămurească, hotărî Jamie.

— O nevastă trebuie să-i spună soţului părerile ei, ori de câte ori e nevoie! declară ea. Numai aşa poate o căsnicie să ţină toată viaţa, Alec. În privinţa asta, trebuie să mă crezi pe cuvânt, adăugă ea, înainte de a întoarce capul, la vederea expresiei neîncrezătoare de pe chipul lui.

— Nu mai tot încerca să-mi dai mâinile la o parte. Acum eşti a mea. Nu-ţi voi da voie să te îndepărtezi de mine când te ating.

— Ţi-am explicat deja că încă nu sunt gata să devin a ta.

— N-are nicio importanţă dacă eşti gata sau nu.

Părea de-a dreptul vesel în timp ce rostea aceste cuvinte.

— Alec, ţi-am spus că n-am să mă culc cu tine ca o nevastă până nu voi ajunge să te cunosc mai bine. Cu siguranţă, poţi să-mi înţelegi reţinerea…

— A, înţeleg prea bine.

Jamie îndrăzni să ridice scurt privirea, văzu lucirea veselă din ochii lui întunecoşi şi dintr-o dată îşi dădu seama cât de mult haz făcea Alec pe seama sfielii ei. Ştia că se purta ca o proastă. Îşi ţinea mâinile încleştate strâns şi începuse iar să tremure.

— Eşti speriată. Beak mi-a explicat că nu…

— Nu speriată. Sunt… îngrijorată.

La asta, afirmă lucrul care se vedea cel mai bine:

— Roşeşti ca o fată mare.

Îl privi încruntată, înainte de a răspunde:

— Şi ce vrei să fac? *Sunt* fată mare.

Împotriva propriei voinţe, Alec râse. Păruse ruşinată, ca şi cum tocmai ar fi mărturisit un păcat de moarte.

— Ai de gând să nu mai tot râzi de mine, te rog? E jignitor.

— Fecioria ta îmi aparţine mie, Jamie. O mireasă n-are de ce să se ruşineze cu neprihănirea ei.

În sfârşit, i se adresase pe nume. Jamie fu atât de mulţumită, încât zâmbi.

— Alec? M-ai mai fi ales dacă nu eram… neprihănită?

— Da, răspunse el fără zăbavă.

— Serios?

— Da, şi nu mă face să mă repet, Jamie.

Acum părea aproape iritat.

— Eşti un om dintre cei mai neobişnuiţi, Alec. Cei mai mulţi cavaleri n-ar fi luat o femeie care i s-a dăruit şi unui alt bărbat.

— A, eu te-aş fi luat oricum, nici vorbă, replică Alec. Dar nu m-aş fi lăsat nici până nu aflam numele omului care te necinstise înainte de cununie.

— Şi pe urmă?

— L-aş fi ucis.

Jamie nu se îndoia că vorbea serios, şi se cutremură. Se vedea limpede că gândul de a ucide nu-l tulbura prea mult.

— Dar întrebarea nu are nicio importanţă, de vreme ce eşti fecioară, nu-i aşa?

— Da, cred că nu are, recunoscu ea. Ei bine, Alec? Eşti dispus să aştepţi până te voi cunoaşte mai bine? Înainte de a… adică… înainte ca noi…

Biata fată nici nu mai putea rosti vorbele cu şir. Dintr-o dată, Alec vru să-i alunge orice spaimă, deşi nu avea nici cea mai vagă idee de ce. Urma s-o aibă, desigur, dar nu voia ca Jamie să tremure de frica lui, sau să aştepte cu groază momentul. Se hotărî să fie diplomat.

— Până-mi vei purta pledul, Jamie. Vom aştepta până atunci.

Jamie arătă de parcă tocmai ar fi fost iertată de purgatoriu – reacţie care lui Alec îi mai risipi voia bună.

— Îmi dai cuvântul tău, Alec?

— Tocmai ţi l-am dat.

Şi, pe neaşteptate, o smuci spre el, dându-i capul pe

spate până fu nevoită să-l privească în ochi.

— Pe viitor, niciodată să nu-mi mai ceri să repet ce ţi-am spus, nevastă.

— Îţi mulţumesc pentru înţelegere, murmură ea.

— Sentimentele tale au foarte puţină însemnătate pentru mine. Nu eşti decât soţia mea, proprietatea mea. Să ţii minte asta, şi ne vom înţelege foarte bine.

— Proprietatea ta? repetă Jamie, aproape înecându-se cu vorbele; pe toţii sfinţii, niciodată în viaţa ei nu se mai simţise atât de înjosită.

Alec ridică mâna şi o bătu uşurel între umeri.

— Mestecă-ţi îmbucătura, fată, înainte de a încerca s-o înghiţi, o sfătui el.

Ştia al dracului de bine că nu pusese nimic în gură, de când se opriseră.

— Anume o faci, nu-i aşa, Alec?

— Ce să fac anume?

— Nu te mai preface aşa de nevinovat, bărbate. Încerci să mă zădărăşti.

Alec dădu din cap. Pe buze îi revenise zâmbetul dinainte.

— De ce?

— Ca să-ţi arăt că se îngăduie.

— Nu înţeleg.

— Orice-ai face sau orice-ai spune, niciodată n-am să-mi pierd răbdarea cu tine. E datoria mea să te ţin în siguranţă, Jamie. Lecţia asta, pe care tocmai ţi-am dat-o, e cum nu se poate mai simplă, şi dacă stai să te gândeşti, îţi vei da seama cum te-am lăsat să-mi spui tot ce-ai în minte fără cea mai mică reacţie neplăcută.

— Vrei să zici că toată convorbirea asta n-a fost decât o lecţie pentru nevasta ta englezoaică neştiutoare de nimic?

Când Alec dădu din cap, Jamie izbucni în râs.

— Şi ia zi, Alec, dac-am să-ţi spun că eşti cel mai

dezgustător războinic pe care am avut vreodată nefericirea să-l întâlnesc, defel nu te-ai supăra?

— Defel.

— Tocmai mi-ai făgăduit să nu mă atingi până nu-ţi voi purta pledul, *my lord*, şi acum am să-ţi fac şi eu o promisiune. Vei blestema ziua când te-ai lăudat că nu-ţi vei pierde niciodată răbdarea cu mine, bărbate. Îţi dau cuvântul meu.

Înainte ca Alec să-i răspundă la provocare, îl plesni peste mână şi se îndepărtă de el.

— Mă duc să fac o baie, îl înştiinţă ea. Omul acela nesuferit m-a atins. Am să mă frec până mă simt din nou curată. Mai ai şi alte insulte pe care ai dori să mi le-arunci în faţă, înainte de a mă duce?

— Niciuna, pe moment.

Jamie dădu din cap, apoi se întoarse să se îndepărteze.

— Jamie, trebuie să te avertizez! strigă el pe urmele ei. Apa e rece.

— N-am nevoie de niciun avertisment! răspunse peste umăr Jamie, pe un ton la fel de obraznic pe cât de ţanţoş îi era mersul. Noi, englezii, suntem plămădiţi dintr-un aluat mai tare decât credeţi voi, scoţienii.

Abia după ce-şi adunase hainele curate, săpunul şi peria, venind cu toate pe malul lacului, Jamie îşi lăsă complet garda jos.

— Doar proprietatea lui, bombăni ea, în timp ce-şi scotea bluza neagră şi laibărul. Vrea să mă simt la fel de neînsemnată ca un câine.

Şi continuă să bombăne, recunoscătoare că era singură. Daniel o dusese pe Mary în cealaltă parte a taberei, iar Jamie spera că Mary se purta frumos. N-ar fi avut răbdare să-i ţină partea, dacă Daniel îi nesocotea sentimentele gingaşe.

— Mare binecuvântare că simţămintele mele nu sunt

la fel de delicate, murmură ea. O să cadă soarele pe pământ, înainte să-i port culorile. Va trebui să mă curteze ca orice om civilizat, înainte de a mă atinge.

Dintr-o dată, faţa i se înnegură. La naiba, scoţianul nici măcar n-o plăcea.

Ei, şi-acuma ce se-ntâmpla cu ea? A dracului să fie dacă nu i se umpluseră ochii de lacrimi. N-avea niciun sens. Încă nu voia ca Alec s-o atingă, dar voia ca Alec s-o atingă…

Era prea ciudat ca să înţeleagă. Jamie era atât de preocupată să uite toate acele lucruri dureroase, încât uită să încerce apa. Îşi luă săpunul şi sări în mijlocul iazului, care părea să fie adânc cam până la umeri.

Alec auzi plescăitul. Peste nicio secundă, urmă răcnetul de revoltă al blândei lui miresuţe. Oftă, apoi se ridică în picioare. Bănuia că urma să aibă nevoie de ajutorul lui, peste doar câteva minute.

Răceala de gheaţă a apei aproape că-i tăiase răsuflarea. Jamie avea senzaţia că sărise într-o groapă plină cu zăpadă udă. Ştia că strigase un cuvânt deloc potrivit pentru o lady, dar era prea târziu ca să-şi mai ia vorba înapoi, iar dacă Alec se hotăra să mai adauge şi „spurcată la gură” pe lângă „neînsemnată”, n-avea decât.

Tremura nestăpânit, la vremea când termină să-şi spele părul cu săpunul care mirosea a trandafiri. Se grăbi să-şi continue baia, iar când termină, aruncă bucata de săpun pe iarba de pe mal şi încercă să iasă.

Cârcelul o luă pe nepregătite. Aproape ajunsese pe mal, când laba piciorului drept i se încovoie, cu o durere sfâşietoare, făcând-o să se îndoaie de mijloc. Căzu sub apă, unde îşi prinse piciorul cu mâna, după care ieşi iar la suprafaţă ca să ia o gură de aer.

— Alec!

Tocmai se scufundase iar, când îi simţi braţele puternice în jurul mijlocului.

Nu putea da drumul piciorului timp destul ca să-l

ajute, dar Alec oricum nu avea nevoie de asistenţa ei. Când o scoase pe mal, aşezându-se cu ea pe genunchi, Jamie încă mai era îndoită de şale, tremurând ca un câine ud, în timp ce încerca să-şi alunge cârcelul din picior.

Alec se purta incredibil de blând cu ea. Jamie îşi îngropă capul în adâncitura de lângă gâtul lui, ca să nu vadă cât de aproape era de a izbucni în plâns.

— Acum e mai bine?

Şoapta lui îi sunase chiar la ureche. Jamie dădu din cap, savurându-i mirosul masculin şi căldura trupului, care o ajuta să-i treacă fiorii.

— E mai bine, şopti ea. Trebuie să-ţi mulţumesc din nou. Dacă nu mă salvai, m-aş fi înecat.

— Am senzaţia că asta se va întâmpla de nenumărate ori.

Tonul lui şăgalnic o făcu să zâmbească.

— Să fiu în pericol de înec? întrebă ea, ştiind prea bine că nu de asta era vorba.

— Ba, replică Alec. Să te tot salvez.

Jamie se îndepărtă puţin, doar atâta cât să-i poată vedea expresia. Fu nevoită să-şi dea la o parte o şuviţă de păr din dreptul feţei, pentru a-l desluşi cât mai bine.

— Poate am să te salvez şi eu, o dată sau de două ori, replică că, imitându-i accentul scoţian.

Văzu limpede că încercările ei îl mulţumeau. Cu îndrăzneală, se ghemui iar la pieptul lui cald.

— Alec, trebuie să iau cu împrumut o parte din căldura ta. În noaptea asta e al dracului de frig, nu-i aşa?

— Ba-i o vreme neobişnuit de blândă, după mine, o contrazise el.

Se opri să-i surâdă, ca răspuns la oftatul ei slab, după care o întrebă:

— Întotdeauna te îmbăiezi cu hainele pe tine?

Vocea lui îi atingea creştetul capului ca o mângâiere.

— Nu, însă ar fi putut să vină cineva, îi explică ea. Şi

mi-era ruşine.

Pentru Alec, materialul ud de pe trupul ei era la fel de provocator ca şi cum ar fi fost dezbrăcată în pielea goală. Scrâşni din dinţi, încercând să se stăpânească, apoi spuse:

— Te învineţeşti. Ar fi bine să-ţi dai jos de pe tine toate hainele astea ude.

Fu nevoit s-o desprindă de el, după ce-i făcuse această sugestie. Jamie nu mai voia să-i dea drumul, până când propuse s-o dezbrace el.

Atunci, se mişcă iute ca fulgerul. Întorcându-se cu spatele spre Scoţia, Jamie alergă la grămada de haine şi se înfăşură repede cu o pătură.

— Aş dori să mă laşi câteva minute singură, dacă binevoieşti, îi ceru ea.

Pesemne Alec se aşteptase, căci când se întoarse din nou, Jamie văzu că plecase deja. Frunzele de pe ramuri încă se mai legănau în urma lui.

Îşi scoase veşmintele ude, se şterse cât putea de bine, apoi luă pe ea o cămaşă uscată. Panglica de mătase de la gât, însă, nu putu s-o lege. Degetele îi amorţiseră prea tare. Astfel, cămaşa îi lăsa la vedere o mare parte din pieptul generos. Nu-i păsa să arăta ca o desfrânată. Avea carnea zgârcită de frig, şi la fiecare mişcare părul ud i se legăna pe spate, ca şi cum i-ar fi zgâriat pielea cu nişte cuţite de gheaţă.

Când termină să se pieptene, aranjându-şi cât de cât părul, îi clănţăneau dinţii. Aruncă pieptenele într-o parte, apoi se înveli iar cu pătura umedă. Strângându-şi-o pe sub braţe, îi strânse marginile la piept şi porni înapoi spre tabără.

Ultimele raze ale soarelui cădeau pieziş printre ramuri. Când ajunse în poiană, Jamie se opri brusc. Nu ardea niciun foc la care să se încălzească.

Şi nici Alec n-o aştepta.

Dormea adânc. Dacă ar mai fi ţinut-o puterile, Jamie

ar fi ţipat la el. Dar se temea să nu iasă decât un chiţăit jalnic, aşa că nu spuse nimic.

Alec dormea învelit în pled, cu spatele rezemat de acelaşi copac sub care stătuse şi înainte. Avea ochii închişi, şi respira adânc, regulat.

Jamie nu ştia ce să facă. Pe obraji i se prelingeau lacrimi de frustrare. Aruncă o privire în jur, uitându-se după un loc care s-o apere de vânt, apoi conchise că de fapt n-avea nicio importanţă unde dormea. Pătura în care se înfăşurase era prea udă ca s-o apere de frig.

Ce mai conta unde dormea? Până dimineaţa, oricum avea să moară îngheţată.

Fără grabă, porni spre Alec şi, cu sfială, îl atinse cizma cu vârful piciorului.

— Alec?

O aşteptase cu răbdare să vină la el. Încet, deschise ochii şi o privi.

Se hotărî să n-o mai aştepte să-i ceară nimic. Jamie tremura din toate încheieturile. Avea lacrimi în ochi, iar Alec ştia că era cât pe ce să se piardă de tot cu firea.

Fără nici cea mai vagă expresie zugrăvită pe chip, Alec ridică marginea pledului şi-şi desfăcu braţele.

Jamie nu şovăi. Îşi lăsă pătura să cadă şi căzu în braţele lui. Când îi atinse pieptul, prăvălindu-se cu toată greutatea ei, îl auzi mormăind şi, dârdâind, îşi ceru iertare, cu gura lângă gâtul lui.

Alec o înveli cu pledul. Genunchii ei erau îndesaţi între coapsele lui. Cu un braţ o ţinea strâns, iar cu cealaltă mână îi împinse picioarele în jos până când Jamie ajunse culcată deasupra lui.

Şoldurile ei se rezemau peste ale lui Alec. Acesta îi încolăci picioarele cu unul de-ale lui, încercând să-i absoarbă înfrigurarea.

Jamie mirosea de parcă s-ar fi scăldat în apă înmiresmată cu flori de câmp. Avea pielea fină ca petalele

unui trandafir.

Avu nevoie doar de câteva minute ca să se încălzească din nou. Scoase un oftat prelung, de mulţumire. Delicioasa căldură din trupul lui o ameţea.

Nu era un om chiar atât de rău, la urma urmei. Era scoţian, într-adevăr, şi mai era şi mare cât un uriaş, dar pesemne era uriaşul ei, iar Jamie ştia că n-ar fi lăsat să i se întâmple nimic. Întotdeauna urma s-o apere.

Zâmbi la pieptul lui. Se prea putea ca a doua zi să-l lase s-o sărute. Fu nevoită să ofteze, căci un asemenea gând nu era deloc potrivit pentru o lady, iar ea nu-şi cunoştea bărbatul decât de o zi – sau nici măcar atâta. Dară, mai mare ruşinea să se gândească la una ca asta.

Totuşi, îşi spusese că n-ar fi stricat să-şi schimbe întrucâtva părerea despre Alec Kincaid. Dacă stătea să se gândească bine, era sigură că i-ar fi putut găsi şi câteva părţi bune care să-l mai salte în ochii ei.

Tocmai începea s-o fure somnul, când Alec îi vorbi.

— Jamie?

— Da, Alec? şopti ea, cu buzele lângă urechea lui.

— Îmi porţi pledul.

Capitolul 7

Era un porc.

Alec Kincaid nu avea nicio calitate care să-l reabiliteze. Umorul lui era pur şi simplu peste puterea ei de înţelegere. După ce făcuse remarca aceea neruşinată despre pledul lui urât pe care iată că i-l purta, mai avusese şi îndrăzneala să râdă. Pieptul i se zguduia atât de tare, încât Jamie avea impresia că se cutremura pământul.

Îşi rezemă mâinile pe pieptul lui, proptindu-şi bărbia deasupra, şi-l privi în ochi.

— Ai un haz la fel de sucit ca pielea unei şei lăsate prea mult afară, în ploaie.

Îi aşteptă reacţia. Alec, însă, nu răspunse la împunsătura ei. Nu făcea decât să-i privească în continuare gura.

Curând, Jamie începu să se simtă tot mai stânjenită. Instinctiv, îşi umezi buzele. Drept răspuns, expresia lui Alec deveni mai aspră. Nu ştia ce să înţeleagă din asta.

— N-am să te las să mă ademeneşti aşa de uşor, o dată ce voi şti cum îţi merge mintea, îl preveni ea.

— Ziua aia n-o să vină niciodată, prezise Alec.

— De ce te uiţi aşa la mine?

— Cum mă uit?

— Ca şi cum ai vrea să mă săruţi din nou. Va să zică, mă pricep la sărutat?

— Nu, răspunse ea.

Tandreţea din vocea lui îmblânzi ofensa.

— Şi de ce zici că nu mă pricep?

Un zâmbet de o senzualitate răpitoare îi transformă încet trăsăturile. Jamie simţi că o încălzea până-n măduva oaselor. Începu să-l bată cu degetele pe piept, în timp ce aştepta răspunsul.

Când, însă, Alec continuă să tacă, Jamie ajunse la concluzia că nu-i plăcea deloc s-o sărute. Şi constată că această descoperire o durea amarnic.

— Nu-s bună deloc, aşa-i?

— Bună la ce? o întrebă el, cu o blândeţe înşelătoare în glas.

— La sărutat! se răsti Jamie. Vrei să fii atent la ce vorbesc, te rog?

— Ai dreptate, puişor, nu eşti bună de nimic, răspunse Alec. Încă.

— Nu-mi spune „puişor”, şopti Jamie, Nu se cuvine. Şi-n plus, nu rosteşti cuvântul pe acelaşi ton ca tata.

Alec râse.

— Ei, sper şi eu că nu!

În pofida iritării, Jamie zâmbi. Glasul lui Alec era atât

de atrăgător... Accentul lui scoţian, tărăgănat, îi tăia respiraţia cu totul.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, bolborosi ea, în timp ce Alec începea să-i maseze partea dinapoi a coapselor. Degetele lui se strecuraseră sub poala cămăşii. Jamie se prefăcu a nu băga de seamă. Se simţea prea bine.

— Ba ţi-am răspuns.

— Nu mai ţin minte.

— Am zis că nu.

— Nu? Nu glumeai cu mine?

— Nu.

— Alec, dacă nu-s bună de nimic la sărutat, tu eşti de vină, nu eu. Poate că nici tu nu te pricepi. Ce zici de posibilitatea asta?

— Zic că ţi-ai pierdut minţile, replică el, zâmbind la vederea indignării ivite pe faţa ei.

— Refuz să mă simt înjosită, stărui Jamie. Tu eşti singurul bărbat pe care l-am sărutat vreodată, şi prin urmare răspunderea îţi aparţine ţie.

— Bărbatul căruia îi erai juruită pentru cununie nu te-a sărutat nicicând? Ştiu că a venit în vizită la tine, cu mai multe prilejuri.

— Ştii despre Andrew?

Alec ridică din umeri. Începu să-i mângâie fesele netede, încercând cu disperare să nu se gândească la gustul ei delicios pe care avea să-l savureze în curând. Trebuia s-o ia cu binişorul – dar dacă Jamie mai dădea din dos doar o dată, numai de luat cu binişorul nu mai putea fi vorba!

— Alec? Ce ştii despre Andrew? îl întrebă ea din nou.

— Ce-ar fi de ştiut?

— Nimic.

— Răspunde-mi.

Glasul lui devenise la fel de dur ca expresia ochilor.

— Andrew nu m-a sărutat niciodată, spuse ea.

Legământul s-a făcut când eram copii. Îl ştiu de mult timp, şi ţin la el, desigur. Sunt datoare să ţin la el.

— Ai ţinut, o corectă Alec. Ai ţinut la omul ăsta.

— Ei, da, sigur că da… E un bun prieten al familiei şi, de vreme ce tot îi fusesem făgăduită, era normal să ţin la el – nu-i aşa, Alec?

Nu-i răspunse. Totuşi, chipul i se mai înseninã, şi slăbi strânsoarea braţelor.

— Andrew se purta întotdeauna cu multă consideraţie, continuă Jamie. Când venea să-şi aducă omagiile, niciodată nu eram lăsaţi neînsoţiţi. Cred că asta-i pricina pentru care nu m-a sărutat niciodată.

Jamie îi explicase totul cu cea mai mare sinceritate, şi se aştepta la un răspuns tot atât de sincer.

Când colo, Alec izbucni în râs.

— Ce te amuză aşa acum? Faptul că Andrew nu m-a sărutat nici măcar o dată, sau că nu eram lăsaţi nicicând singuri?

— Dacă era scoţian, îţi dau cuvântul meu că ar fi găsit o cale, replică Alec. Ba poate, până acum i-ai fi turnat şi vreun plod, doi.

— Andrew este un tânăr foarte cuviincios.

— Nu cuviincios, i-o reteză el. Prost.

— E un nobil englez, insistă Jamie. Înţelege sensibilităţile unei femei, Alec. Tot timpul îmi face complimente. Şi mai este şi foarte…

— Era.

— De ce tot insişti să vorbeşti despre el ca şi cum ar fi murit? întrebă ea.

— Fiindcă nu mai face parte din viaţa ta. N-ai să-mi mai menţionezi numele lui, nevastă.

Nu era nevoie să-i vorbească atât de iritat. Alec se desprinse de copac, apoi se întinse pe pământ. Jamie dădu să se întindă alături de el, dar Alec o ţinu strâns, cuprinzându-i dosul în mâini.

Era indecent, felul cum o ţinea, dar se simţea prea bine ca să-i ceară să-i dea drumul.

Soarele asfinţise complet, şi totuşi luna era destul de strălucitoare pentru ca Jamie să vadă chipul soţului ei. Arăta destins, liniştit, aproape gata să adoarmă – aşa că nu se supără când mâinile lui i se strecurară din nou sub cămaşă. Probabil nici măcar nu-şi dădea seama ce făcea.

Dumnezeule, ce senzaţie păcătoasă! Jamie îşi ridică mâinile pe umerii lui, rezemându-şi obrazul de pieptul său cald. Părul lui auriu îi gâdila nasul.

— Alec, şopti ea. Tare aş mai vrea să ştiu cum e.

Mâinile lui îşi întrerupseră blândul masaj. Jamie îl simţi încordându-se sub ea.

— Ce anume vrei să ştii cum e, Jamie?

— Când un bărbat sărută o femeie cu gândul de a se împreuna cu ea. Este un alt fel de sărut decât cel pe care mi l-ai dăruit prima dată.

Vorbea de parcă i-ar fi dat instrucţiuni. Alec fu nevoit să clatine din cap. Conversaţia devenea ridicolă – şi-i aţâţa simţurile din ce în ce mai mult.

— Aşa e, într-adevăr, recunoscu el în sfârşit.

— Daniel îşi foloseşte limba când sărută.

— Ce?!

— Nu e nevoie să ridici vocea la mine, Alec.

— De unde ştii că Daniel…

— Mi-a spus Mary. Zice că era scârbavnic.

— Ţie n-o să ţi se pară aşa, mârâi Alec, sigur pe sine.

— N-o să mi se pară dezgustător?

Iar vorbea cu respiraţia tăiată.

— De unde ştii asta?

— Fiindcă tot doreşti să te ating, din clipa când ne-am întâlnit prima oară.

— Nu-i adevărat.

— Fiindcă simt focul patimii care arde-n tine. Fiindcă trupul tău se aprinde ori de câte ori te privesc. Fiindcă…

— Alec, mă faci să mă ruşinez.

— Nu-i adevărat, te încing doar.

— Ba nu.

— Ba da.

— Nu se cade să-mi vorbeşti aşa!

— Ba am să-ţi vorbesc naibii cum vreau eu! replică Alec. Te doresc, Jamie.

Tonul lui nu-i îngăduia să-l mai contrazică. Înainte ca Jamie să-şi poată trage respiraţia, măcar, îi cuprinse faţa în palme şi-i acoperi gura cu a lui.

Ultimul gând cu şir al lui Jamie fu acela că Alec Kincaid ştia negreşit să sărute.

Dar şi ea învăţa repede. Limba îi deveni la fel de înnebunită ca a lui, la fel de sălbatică. Încercă să se lupte când Alec o prinse de coapse. Atunci, el îşi desfăcu picioarele puternice şi musculoase şi i le prinse pe ale ei la mijloc. Jamie îi simţi bărbăţia întărită şi încercă să se dea la o parte, dar Alec o făcu să se supună din nou, aţâţându-i focul din trup. Limba lui se strecura înăuntru şi înapoi afară, iar şi iar, până când Jamie ajunse toată să nu se mai sature de el.

Nu se împotrivi până când Alec îi trase uşor cămaşa în jos de pe umeri. Atunci îşi desprinse gura de a lui, dar până să se îndepărteze, cămaşa îi coborâse deja în talie.

— Vreau să te opreşti acum… gemu ea.

Alec n-o luă în seamă. Îi şoptea făgăduieli seducătoare, care o făceau să tremure de o nevoie pe care niciodată în viaţa ei n-o mai simţise.

— Alec? îngăimă ea întretăiat, când mâinile lui începură să-i coboare cămaşa şi mai jos, peste şolduri. Nu mai am nimic pe dedesubt.

— Ştiu, fetiţo.

— N-ar trebui să te opreşti acum?

— Încă nu, Jamie, răspunse el, cu un glas catifelat.

O întoarse pe spate, începând să-i sărute din nou

gura, apoi gâtul şi umerii. Jamie îşi dădu seama că rămăsese complet goală, apoi auzi foşnetele veşmintelor, şi-şi dădu seama că şi el se dezbrăca. În acel moment, o cuprinse o teamă disperată, şi vru să fugă, dar mâinile lui o prinseră în ultima clipă.

Contactul pielii lui încinse peste a ei o făcu să icnească. Alec scoase un mormăit gros, adânc, înainte de a-i captura din nou gura, într-un sărut carnal.

Senzaţia era atât de copleşitoare, încât Jamie închise strâns ochii, lăsându-se străbătută de sentimentele acelea miraculoase. Se arcuia dedesubtul lui, de dorinţă, iar picioarele i se mişcau agitate sub ale lui.

Alec trase adânc aer în piept, încercând să se mai calmeze, şi se săltă în coate, pentru a-i privi faţa.

Simţind schimbarea, Jamie deschise din nou ochii. Lumina lunii nu îmblânzise deloc trăsăturile lui. Arăta la fel de aspru… şi foarte hotărât.

— Te-ai hotărât să te opreşti, aşadar? şopti ea.

— Vrei să mă opresc?

Nu ştia cum să-i răspundă. Da, îşi spuse, sigur că voia să se oprească. O mireasă avea dreptul la un pat de nuntă cum se cade, nu?

— Încă nu…

Nu-şi dădu seama că rostise aceste cuvinte, decât când Alec îi zâmbi.

— Mă zăpăceşti de cap, Alec… Nici nu mai ştiu ce gândesc, când mă atingi aşa… Poate ar fi mai bine să încetăm…

— Nu încă.

Fruntea lui era îmbrobonată de sudoare. Îşi ţinea fălcile strânse, şi respira greu.

Privind-o drept în ochi, îşi coborî mâna dreaptă între ei, peste pântecul ei. Degetele i se strecurară în îmbinarea dintre coapse. Jamie îşi duse şi ea mâna într-acolo, încercând să i-o dea la o parte.

— Nu, Alec… Nu trebuie…

N-avea să se lase descurajat. Degetele lui îi mângâiau faldurile gingaşe. Când îi simţi umezeala, fu cât pe ce să-şi piardă stăpânirea de sine.

— Eşti încinsă de dorul meu, Jamie, şopti el. Dumnezeule, ce dulce eşti, ce moale…

Degetul lui o pătrunse încet, apoi se întinse înăuntru.

— … ce strâmtă…

Mintea ei voia să se oprească, dar trupul nu mai avea nicio reţinere. Îşi ridică şoldurile, pentru a-i păstra degetul în ea, când mâna lui dădu să se retragă.

— Acum ai să te opreşti? îl întrebă, cu o voce gâtuită care o dădea de gol.

— Încă nu, repetă Alec, zâmbind.

Îi luă mâna şi o apăsă pe duritatea lui. Reacţia ei fu neîntârziată. Se cutremură din tot trupul, opintindu-se spre el.

— Ţine-mă, o învăţă Alec. Aşa…

Îi forţă degetele să cuprindă trunchiul, apoi şi le repezi pe ale lui iarăşi în ea, ca s-o ajute să-şi alunge teama.

— N-o să ne oprim, nu-i aşa, Alec?

— Ba, iubire, nu ne oprim.

Îşi retrase degetele, după care iar le afundă înainte, şi mai adânc, în teaca ei strâmtă.

Jamie scoase un ţipăt de durere.

— Nu mai face aşa, Alec. Mă doare!

— Taci, iubito, şopti el. O să te-ajut să-ţi fie mai uşor.

Jamie nu înţelegea ce-i spunea. Gura lui o cuceri iar pe a ei, pentru încă un sărut prelung şi dogoritor, după care începu să coboare încet, pe gât, pe piept, pe burtă. Când ajunse şi mai jos, în triunghiul gingaş de bucle negre care-i acoperea fecioria, Jamie strigă din nou şi încercă să-l dea la o parte.

Alec, însă, nu se lăsă. Gustul ei era îmbătător. Limba lui începu să împingă mugurul sensibil de carne, apoi se

îndesă în deschizătura moale şi alunecoasă.

Jamie se pierdea cu totul în splendoarea pe care i-o impunea el. Muşchii coapselor i se încordară, trepidând de nerăbdare. Primi cu bucurie valul de extaz arzător care o devoră.

De îndată ce Alec îi simţi primele vibraţii ale eliberării, se ridică, îi îndepărtă coapsele şi se împinse în ea. Se opri când ajunse la fecioria ei, apoi se repezi şi mai adânc, dintr-un imbold puternic.

Jamie ţipă iar de durere. Numaidecât Alec rămase nemişcat. Acum era complet înfipt în ea, posedând-o cu totul. Încerca să-şi ţină firea, să-i lase timp să se deprindă cu invazia.

— Încă nu te mişca, scrâşni lângă urechea ei. Dumnezeule, Jamie, eşti aşa de strâmtă…

N-ar fi putut să se mişte nici dacă ar fi vrut. Greutatea lui o ţinea ţintuită în loc. Alec îi cuprinse faţa în palme şi-i linse încet lacrimile sărate de pe obrajii înfierbântaţi.

— Te mai doare, Jamie?

Dând din cap, Jamie întrebă în şoaptă:

— O să treacă, durerea asta, nu-i aşa, Alec? E firesc să fiu aşa de strâmtă?

— O, da… gemu el.

Când dădu să se mişte din loc, pentru a începe ritualul vechi de când lumea, Jamie crezu că totul se terminase. Îi cuprinse şoldurile cu picioarele, pentru a-l mai ţine o vreme adâncit în trupul ei.

— Nu te opri, Alec. Nu încă.

— Nu încă, îi făgădui el.

Niciunul dintre ei nu mai putu scoate o vorbă.

Alec voia să fie blând.

Jamie nu-l lăsa.

Nu ştia că unghiile i se înfigeau în umerii lui. Alec nu-l deranja. Când orgasmul fu cât pe ce s-o ajungă, când crezu că avea să moară negreşit de pe urma plăcerii de necrezut

ce creştea într-însa, se agăţă de soţul ei şi-l strigă pe nume.

— Vino cu mine, iubito, îi şopti Alec. Vino cu mine. Acum.

Nu ştia unde o ducea, ştia doar că în braţele lui era în siguranţă. Se lăsă în voia voluptăţii, şi descoperi că abandonul însemna şi împlinire.

Alec ştiuse tot timpul încotro se îndreptau, deşi niciodată în viaţa lui nu-şi mai pierduse aşa stăpânirea de sine. Voia să-i arate stelele, el era cel învăţat, iar ea, neştiutoarea. Şi totuşi, când îşi găsi la rândul lui eliberarea, înţelese că blânda lui mireasă îl dusese mult mai departe de stele.

Îl dusese în paradis.

* * *

Alec nu dormise toată noaptea. Dosul ei îi ţinuse bărbăţia cuprinsă ca între două perne, şi de fiecare dată când Jamie se mişca, voia s-o ia din nou. Nu se stăpânea decât fiindcă, dacă i-ar fi făcut toate lucrurile pe care le dorea, Jamie n-ar mai fi putut umbla pe picioare o săptămână încheiată. Era mult prea devreme pentru ea. Avea nevoie de timp. Se hotărâse să n-o mai atingă până nu ajungeau acasă – şi deja îşi regreta decizia.

Nu era făcut din fier. Inocenta lui soţioară încă nu înţelegea acest lucru. N-ar fi umblat prin preajma lui, acum, dimineaţa, îmbrăcată atât de sumar, dacă ar fi avut idee ce se petrecea în mintea lui. Sau, poate că ştia, chibzui el. S-ar fi putut să încerce să-l îmbie să facă dragoste din nou, fără a-l întreba de-a dreptul? Alec cugetă la asta un timp, după care hotărî că era pur şi simplu prea naivă pentru a-şi da seama cât de uşor îl putea pune pe jar.

Desigur, avea s-o lămurească de îndată ce ajungeau acasă.

— Alec? Îţi mulţumesc că mi-ai împrumutat pledul.

La auzul vocii ei, Alec se întoarse şi văzu că Jamie îi privea cizmele.

— Păstrează-l, Jamie.

— Ca dar de nuntă?

Nu voia nici acum să se uite la el. Deşi îşi ţinea capul plecat, Alec putea să vadă cât de tare i se înroşiseră obrajii. Stânjeneala ei era teribil de vădită – şi enorm de amuzantă.

— Poţi să-i zici şi aşa, anunţă el, ridicând din umeri.

Îi luă desaga şi se întoarse s-o lege de şaua lui Wildfire.

— Am unsprezece şilingi, Alec.

Îl aşteptă să se întoarcă iar spre ea. Nu-i răspunse, dar Jamie nu se lăsă.

— Ai un preot, acolo la tine, în Highlands?

Această întrebare îi atrase în sfârşit atenţia.

— Da, avem un preot, răspunse el. De ce întrebi?

— Vreau să cheltuiesc unul dintre şilingii mei ca să-ţi cumpăr o indulgenţă, anunţă Jamie.

Apoi îşi vârî pledul sub braţ şi-şi împreună mâinile.

— O ce?

— O indulgenţă, repetă ea. E darul meu de nuntă pentru tine.

— Înţeleg, răspunse el, abia stăpânindu-şi râsul.

— Nu te bucuri? îl întrebă Jamie, nădăjduind o vorbă bună de răspuns.

Alec ridică din umeri.

— Mă gândeam că ar fi un dar potrivit, fiindcă ieri ai omorât cu voie un om. Indulgenţa îţi va înjumătăţi timpul petrecut în purgatoriu. Aşa spune părintele Charles.

— Nu l-am omorât fără voie, Jamie, şi ai ucis şi tu unul.

— Nu-i adevărat.

— Ba da.

— Nu e nevoie s-o spui aşa de vesel, mormăi ea. Iar dacă l-am ucis într-adevăr, ei bine, merita să fie ucis, aşa că

n-am de ce să-mi cumpăr şi mie o indulgenţă.

— Va să zică, numai sufletul meu te preocupă?

Jamie dădu din cap.

— Aveţi şi un fierar?

Alec încuviinţă, după care o aşteptă să continue. Dumnezeu ştia ce-i mai trecea acum prin minte.

— Atunci, îmi voi folosi şilingii rămaşi ca să-ţi cumpăr un al doilea dar de nuntă, spuse ea.

Văzu că-i capturase pe deplin atenţia, când ridică privirea ca să-i vadă chipul.

— M-am gândit care ar fi darul cel mai potrivit pentru tine. Ştiu c-ai să te bucuri.

— Şi ce dar ar putea să fie acela? se interesă el, la fel de captivat de entuziasmul ei ca şi de zâmbetul care i se ivise pe buze.

— O spadă.

Jamie avu impresia că răspunsul ei îl năucise, aşa că dădu din cap, semn că vorbea serios, şi-şi lăsă din nou ochii în pământ.

Lui Alec nu-i venea să creadă că auzise bine.

— O ce?

— O spadă, Alec. E un dar potrivit, nu-i aşa? Fiecare războinic ar trebui să poarte câte una, la şold. Am observat că ţie îţi lipeşte, când ne-au atacat proscrişii. Mi s-a părut foarte neobişnuit acest lucru, căci socot că toţi luptătorii au nevoie de o armă atât de comodă. Pe urmă, m-am gândit că tu eşti scoţian, la urma urmei, şi cine ştie, poate că instruirea ta n-a inclus şi… Alec, de ce te uiţi aşa la mine?

Nu-i putu răspunde.

— Îţi place darul meu?

Acum părea îngrijorată. Alec reuşi să dea scurt din cap. De mai mult nu era în stare.

Jamie zâmbi uşurată.

— Ştiam eu c-ai să te bucuri, îi spuse ea.

Alec dădu iar din cap, după care fu nevoit să se

întoarcă cu spatele.

Pentru prima dată în viaţa lui, Alec Kincaid rămăsese mut de uimire.

Jamie nu părea să-şi dea seama.

— Daniel are spadă, am observat numaidecât. Poate că, de vreme ce voi doi sunteţi prieteni atât de buni, îşi va găsi puţin timp ca să te instruiască şi pe tine întru buna întrebuinţare a armei. Am auzit că o spadă poate fi de mare ajutor în bătălie.

Fruntea lui Alec se rezemă de şa. Jamie nu-i vedea faţa, dar observă că i se scuturau umerii.

Fără doar şi poate, era covârşit de recunoştinţă.

Jamie nu-şi mai încăpea în piele de mândrie. Tocmai îi dăduse soţului ei un semn de prietenie, iar el îl primise. De-acum încolo, negreşit, situaţia lor avea să se îmbunătăţească.

Treptat-treptat, poate că Alec urma să uite că era englezoaică, şi să înceapă s-o placă.

Se îndepărtă de el, căci dorea să stea câteva minute cu Mary, înainte de a porni iar la drum. Acum, când găsise o soluţie pentru a se înţelege cu soţul ei, se gândea să-i destăinuiască metoda surorii sale.

— Jamie? Vino aici.

Porunca lui fu puţin cam prea repezită pentru a-i fi pe plac, dar îşi păstră zâmbetul pe buze şi reveni lângă Alec. Acesta îi ridică bărbia cu degetul.

— Te simţi bine, nevastă? Vei putea călări azi?

Jamie nu înţelese rostul întrebării.

— Mi-e bine, Alec, serios.

— Nu ai dureri prea mari? stărui el.

Bujorii iviţi pe neaşteptate în obrajii ei îl înştiinţară că acum ştia în sfârşit despre ce era vorba.

— Nu trebuie să aduci vorba de asta, şopti ea.

Alec nu se putu abţine.

— Despre ce să nu aduc vorba?

Deşi n-ar fi părut cu putinţă aşa ceva, obrajii ei se înroşiră şi mai tare.

— Despre… despre durerile mele, se bâlbâi ea.

— Jamie, ştiu că azi-noapte te-a durut.

Nu părea deloc spăşit. Pe toţi sfinţii, tonul lui era de-a dreptul îngâmfat.

— Da, m-a durut, mormăi ea. Şi, da, mai am dureri şi acum. Şi mai ai şi alte întrebări intime pe care vrei să mi le pui?

Alec îi apucă fălcile în mână, silind-o să ridice iar capul spre el – după care se aplecă şi-i atinse gura cu a lui.

Era un sărut atât de tandru, încât Jamie nici nu mai ştiu ce să spună. Ochii i se umplură de lacrimi. Acum urma să-i aducă laudele de care ea avea atâta nevoie.

— Dacă-mi mai trece vreuna prin minte, am să te-anunţ, o înştiinţă el, înainte de a-i da drumul.

— Ce să-ţi treacă prin minte?

— Orice altă întrebare intimă.

Jamie rămase pe loc, în timp ce Alec sărea în şaua calului.

— Acum vino, Jamie. E timpul să plecăm.

— Dar Daniel şi Mary? N-ar trebui să-i aşteptăm şi pe ei?

— Au plecat la crăpatul zorilor.

— Au plecat fără noi?! întrebă Jamie, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Da.

— Şi de ce nu m-ai trezit?

— Aveai nevoie să mai dormi, răspunse Alec, pe un ton dintr-o dată cam ursuz.

Jamie nu-şi putu ascunde dezamăgirea.

— Încercăm să-i ajungem din urmă?

Alec clătină din cap.

— De-acum, au luat-o pe drumul dinspre miazănoapte.

— Şi noi cât mai avem de mers până ajungem la tine acasă?

— Încă trei zile.

— Trei zile?!?

Iar arăta nemulţumită.

— Trei, dacă mergem cu pas vioi, nevastă.

— În direcţia opusă celei în care a luat-o sora mea? Înainte ca Alec să-i poată răspunde, continuă, cu voce mai coborâtă:

— N-am s-o mai văd niciodată, aşa-i?

— Nu mai fi aşa de necăjită, Jamie. Casa lui Daniel e doar la un ceas călare de a noastră. Ai s-o poţi vedea pe Mary ori de câte ori vrei.

Explicaţia lui nu părea să aibă niciun sens.

— Mergem trei zile în direcţia opusă, îmi spui, şi totuşi, când ajungem la tine acasă, vom fi doar la un ceas depărtare? Nu înţeleg, Alec. Nu cumva ai uitat unde locuieşti?

— Există clanuri prietene cu al lui Daniel, aşa că trebuie să trecem pe pământurile lor, la fel cum există şi clanuri prietene cu al meu, Jamie. De asemenea, trebuie să mă opresc să dau salutări ca nobil al clanului Kincaid.

— Şi de ce n-am putut toţi patru…

— Mai există şi clanuri care şi-ar da pielea de pe ele numai să mă vadă mort.

Nici nu era greu de înţeles, îşi spuse Jamie. Dacă Alec se purta şi cu scoţienii din alte clanuri la fel de repezit cum era cu ea, însemna că-şi făcuse, fără îndoială, o sumedenie de vrăjmaşi.

— Iar Daniel e prieten cu unii dintre duşmanii tăi? îl întrebă ea.

Alec dădu din cap.

— Atunci, de ce-l numeşti prieten? Vrăjmaşii tăi ar trebui să fie şi ai lui, dacă ţi-e loial.

Se lăsă păgubaş. Ştia că oricum n-ar fi înţeles.

— Avem mulţi duşmani, Alec?

— Noi?

— Acum sunt soţia ta, aş dori să-ţi amintesc, răspunse ea. Prin urmare, duşmanii tăi sunt acum şi ai mei, nu-i aşa?

— Da, aşa este.

— Şi de ce zâmbeşti? Îţi place să ai atât de mulţi vrăjmaşi?

— Zâmbesc fiindcă tocmai mi-am dat seama că ai stofă de adevărată scoţiancă, răspunse el. Iar asta mă bucură.

Jamie zâmbi strălucitor.

— N-am să fiu niciodată scoţiancă, Alec – dar domnia ta, domnule, se prea poate să ai stofă de adevărat baron englez. Iar asta mă bucură.

Şi, pentru a pune capăt convorbirii, o mână pe Wildfire la galop, luând-o înaintea lui.

Nu-l luă în seamă când o strigă, hotărâtă să-l lase în urmă, înecându-se cu praful stârnit de calul din faţă.

Dintr-o dată, Alec apăru lângă era şi o luă pe Wildfire de căpăstru.

— Mergi pe un drum greşit, îi spuse el exasperat. Doar dacă nu cumva, desigur, te gândeai să te întorci în Anglia.

— Nici vorbă.

— Atunci, n-ai deloc simţul direcţiei…

— A fost o simplă greşeală, Alec, îl contrazise ea. Am un simt perfect al direcţiei.

— Şi prin câte locuri ai călătorit, ca să te asiguri?

— Prin destule! răspunse ea, pe un ton sfidător.

— Atunci, poţi s-o iei înainte, o invită el.

Jamie dădu din cap, şi tocmai se apleca să treacă pe sub o creangă mai groasă, când Alec o ajunse iar din urmă. În momentul când el prinse iar frâul lui Wildfire, Jamie îşi dădu seama de greşeală.

Niciunul dintre ei nu mai pomeni despre simţul

direcţiei.

* * *

La apusul soarelui, se opriră în mijlocul unei pajişti întinse. Alec apucă hăţurile lui Wildfire, cu privirea drept înainte şi chipul de nepătruns.

— E vreun pericol, Alec? întrebă Jamie, fără să-şi poată ascunde îngrijorarea din voce.

Alec clătină din cap. În clipa următoare, din pădure se auzi un şuierat slab, iar dintre copaci apărură pe neaşteptate, venind spre ei, mai mulţi oamenii care purtau pleduri cafenii cu galben.

Jamie nu-şi dădu seama că strângea în mână coapsa lui Alec, decât când mâna lui o acoperi pe a ei.

— Sunt aliaţi, Jamie.

Îi dădu drumul numaidecât, îndreptându-şi spatele, şi-şi împreună iar mâinile în poală.

— Atâta lucru am ghicit şi eu, şopti ea.

Era o minciună, care deveni cu atât mai sfruntată când adăugă:

— Chiar şi de la distanţa asta pot vedea că zâmbesc.

— Niciun vultur nu le-ar putea vedea chipurile de la o depărtare ca asta.

— Noi, englezii, avem cei mai ageri ochi din lume. În sfârşit, Alec se întoarse spre ea.

— Îţi arde de şagă, nevastă?

— Cum socoţi tu, bărbate.

— Da, şuguieşti cu mine, confirmă el. Ştiu deja totul despre hazul englezesc.

— Şi ce ştii?

— Că nu-l aveţi, neam.

— Nu-i adevărat! protestă Jamie. Eu am cel mai minunat haz din lume!

Şi, după ce rosti cu tărie aceste cuvinte, întoarse

capul în altă parte.

— Jamie?

— Da, Alec?

— Când ajung la noi, să te uiţi numai la mine. Pe nimeni altul să nu-l priveşti. Ai înţeles?

— Vrei să nu mă uit la niciunul dintre ei?

— Întocmai.

— De ce?

— Fă ce spun eu şi nu mai întreba nimic, nevastă.

Glasul lui devenise la fel de şuierător ca vântul serii, care se înteţea.

— Să le vorbesc pot?

— Nu.

— Vor crede că-s necioplită.

— Vor crede că eşti supusă.

— Ba nu sunt!

— Ai să fii.

Când aliaţii ajunseră în sfârşit la ei,. Jamie rămase cu privirea îndreptată spre profilul soţului ei. Trebuia să facă mari eforturi pentru a-şi ascunde sentimentele.

Alec n-o învrednicea nici cu-o privire. Stătură de vorbă în gaelică. Jamie înţelegea aproape toate cuvintele, deşi dialectul era puţin diferit de gaelica de la şes pe care o învăţase de la Beak.

Îl ascultă cum refuza găzduirea, mâncarea şi băutura oferite de aliaţi. Acum se purta sever şi neînduplecat, ca un senior nemilos, iar când terminară cu invitaţiile, îi raportară cele mai recente întâmplări dintre clanuri.

Jamie ştia că se uitau la ea, şi încerca să-şi păstreze o expresie nepăsătoare. Când Alec luă căpăstrul lui Wildfire, îl auzi pe unul dintre aliaţii lui întrebând cine era.

— Nevastă-mea.

În glasul lui nu se simţea nici urmă de mândrie. Pe toţi sfinţii, la fel ar fi spus şi dacă era câinele lui. Ba nu, câinele putea însemna mai mult pentru el.

Alec tocmai se pregătea să-şi mâne calul înainte; prin grupul de războinici, când un alt aliat strigă:

— Şi cum o cheamă, Kincaid?

Încet, fără a se grăbi să răspundă, Alec scrută chipurile celor din jur. Expresia de pe faţa lui o îngheţă pe Jamie. Parcă ar fi fost cioplită în stâncă.

Apoi, în sfârşit, răspunse. Glasul lui, rece ca zloata, şfichiui ca un strigăt de luptă.

— Ca pe mine.

Capitolul 8

După ce înfăşură pledul împrejurul amândoura, Alec o cuprinse pe Jamie în braţe şi se întinse pe iarbă. Jamie era complet apărată de aerul rece de munte: pătura şi soţul ei o acopereau din cap până-n picioare.

Avea gura doar la câteva degete distanţă de a lui.

— Alec? întrebă ea, într-o şoaptă somnoroasă.

— Da?

— Eşti supărat pe mine?

— Nu.

— Sigur?

Ar fi vrut să-i poată vedea chipul. O strângea ca într-o menghină de fier, şi abia reuşea să se mişte.

— Sunt sigur.

— În noaptea asta sunt atât de obosită. A fost o zi grea, nu-i aşa?

Lui nu i se păruse, dar se hotărî să-i dea totuşi dreptate.

— Grea, într-adevăr.

— Alec? Aş dori să te întreb ceva.

Se târî puţin în sus, apoi scoase un geamăt puternic, când mâinile lui îi acoperiră dosul, trăgând-o spre el. Avea

muşchii coapselor mai tari ca pământul de sub ei.

Alec ştia că soţia lui n-avea idee ce efect avea asupra lui fiecare dintre mişcările ei, cât de mică. Închise ochii. Era frântă de oboseală şi avea dureri prea mari. Trebuia să aştepte, îşi spuse el. Era singurul lucru civilizat de făcut.

Şi avea să fie cea mai grea provocare pentru el.

— Alec, te rog, ia-ţi mâinile de-acolo. Mă doare.

— Dormi, nevastă. Ai nevoie de odihnă.

Jamie se arcui lângă el. Alec scrâşni din dinţi.

— Mă doare dosul.

În mărturisirea ei şoptită se simţea ruşinea. Totuşi, scoase un ţipăt ascuţit, când Alec începu să-i maseze muşchii, ca să-i alunge febra, fără să-i ia în seamă zvârcolelile şi protestele.

— Instrucţia ta a fost amarnic neglijată, nevastă, îi spuse el. Drept grăiesc că eşti cea mai nepricepută femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Ce zici de asta?

— Zic că probabil crezi că-mi vine să plâng, răspunse ea. Ştiu că-mi tremura vocea când ţi-am spus că aveam dureri. Iar tu eşti un om care nu suportă femeile plângăreţe, nu-i aşa? Am văzut cum te uitai la surorile mele, când ţipau.

— Adevărat, recunosc Alec.

— Aşa că, pentru a mă împiedica să plâng, mă insulţi; ca să-mi provoci furia.

— Începi să mă cunoşti, Jamie.

— Ţi-am spus eu, se lăudă ea. Dar tu încă nu mă cunoşti pe mine.

— N-am nevoie să te…

— A, ba ai! îl întrerupse Jamie. Încurci lipsa de experienţă cu neinstruirea, Alec. Dacă ţi-aş spune că pot trage cu arcul mai bine decât oricare dintre războinicii tăi? Sau că s-ar putea să-i întrec şi la călărie – pe deşelate, deşi desigur. Sau că pot să…

— Aş zice că glumeşti cu mine. Abia dacă te poţi ţine

în şa, nevastă.

— Va să zică, te-ai hotărât deja în ceea ce mă priveşte?

Fără să-i ia în seamă întrebarea, Alec i-o întoarse cu o alta a lui:

— Ce voiai să mă întrebi? Ţi-e teamă de ceva, nu-i aşa?

— Nu mi-e teamă.

— Spune-mi.

N-avea de gând s-o lase în pace până nu-i spunea.

— Mă întrebam doar dacă-mi vei da instrucţiuni de acelaşi fel şi când vom ajunge la moşia şi la oamenii tăi.

— Ce fel de instrucţiuni? vru să ştie Alec, nedumerit.

— Ştiu că ţi-e ruşine cu mine, Alec, dar nu cred c-am să pot tăcea tot timpul. Sunt obişnuită să vorbesc oricând am de spus câte ceva, şi…

— Crezi că mă ruşinez cu tine?

Chiar părea surprins. Jamie se întoarse în braţele lui, privindu-i chipul. În lumina lunii, mirarea i se desluşea cât se putea de limpede.

— Nu e nevoie să te prefaci că nu ştii, Alec Kincaid. Numai o femeie năroadă n-ar fi înţeles de ce nu i-ai dat voie să le vorbească aliaţilor tăi. Găseşti că sunt urâtă. Şi englezoaică.

— Englezoaică *eşti,* îi reaminti el.

— Şi mă mândresc cu asta, bărbate. Ştii cât de nesocotit e un om care judecă o femeie numai după înfăţişare?

Râsul lui o făcu să se întrerupă.

— Grosolănia ta e şi mai nesuferită decât felul cum arăt eu, mormăi ea.

— Nu eşti urâtă.

După expresia ei încruntată, Alec îşi dădu seama că nu-l credea.

— Când ai ajuns la concluzia asta?

— Am explicat deja, răspunse Jamie. Când nu m-ai prezentat prietenilor tăi, şi nu m-ai lăsat să scot o vorbă.

Alec îi luă bărbia în mână, pentru a-i ţine capul nemişcat.

— Dacă te uitai la un om doar cu o clipă mai mult ca la altul, cu sau fără voie, ar fi crezut că te poate lua pentru el. Cei din neamul Kerry nu sunt vrednici de încredere – cel puţin, nu după măsura mea. M-ar fi provocat la luptă să mi te ia. E destul de simplu de înţeles, chiar şi pentru tine, englezoaico. Unii ar fi crezut, poate, că ochii tăi violeţi sunt fermecaţi; alţii ar fi putut dori să-ţi atingă părul, ca să simtă dacă e chiar atât de mătăsos pe cât arată. Toţi, fără nicio îndoială, ar fi dorit să te atingă.

— Serios? întrebă ea, cu ochii mari.

Alec îşi dădu seama că nu avea nici cea mai vagă idee cât de atrăgătoare arăta.

— Cred că întreci măsura, Alec. Acei oameni n-ar fi vrut să mă atingă.

— Ba da. Nu voiam să risc o luptă, fiindcă ştiu cum te tulbură vederea sângelui.

Tonul firesc pe care-i dăduse această explicaţie o ului pe Jamie. Chiar îi făcuse un compliment? Oare ochii ei păreau în într-adevăr fermecaţi pentru el?

— Acum de ce te încrunţi?

— Mă întrebam dacă tu… adică…

Oftă, dându-i la o parte mâna de sub bărbie, şi-şi rezemă iar obrazul de umărul lui cald.

— Va să zică, nu mă găseşti urâtă?

— Nu.

— Nici n-am crezut-o vreodată, recunoscu ea, zâmbind. Mă bucur să aflu că nu-ţi par neatrăgătoare.

— N-am spus asta.

Jamie conchise că iar glumea cu ea.

— Nici eu n-am spus vreodată că *tu* nu eşti urât, zise ea. Poate găsesc că eşti.

Alec râse din nou, cu hohote sonore, care-o făcură să zâmbească şi mai mult. Oare începea să se obişnuiască într-adevăr cu el? Era cu putinţă?

Alec îi dădu părul la o parte de pe frunte.

— Azi ţi-a ars soarele faţa. Ai nasul roşu ca focul. Nu te găsesc deloc atrăgătoare.

— Nu? îl privi ea surprinsă.

Soţul ei nu-şi ascunse exasperarea.

— Am glumit.

— Ştiam, răspunse ea, glumind din nou.

Şi căscă zgomotos, lucru care-i reaminti lui Alec că era frântă de oboseală.

— Dormi acum, Jamie.

* * *

Ziua următoare fu şi mai grea pentru Jamie. Străbăteau nişte ţinuturi frumoase şi neîntinate, cu lacuri încreţite de vânt şi mlaştini întinse, acoperite cu iarbă de culoarea smaraldelor. Măreţia priveliştilor din Highlands o făcea pe Jamie să se simtă ca şi cum ar fi urcat, încetul cu încetul, spre paradis.

Pe la amiază, peisajul îşi pierduse frumuseţea. Aerul era mai rece, şi devenea tot mai tăios de la o oră la alta. Jamie îşi strânse pe ea mantia de iarnă. Era atât de somnoroasă, încât nu lipsi mult să cadă de pe cal. Alec o luă pe armăsarul lui, apoi îi luă mantia şi o aruncă la pământ. În schimb, o înfăşură cu pledul, după care o ţinu strâns la piept.

Căscând sonor, Jamie îl întrebă:

— De ce mi-ai aruncat mantaua, Alec?

— Vei purta culorile mele ca să-ţi ţină de cald, Jamie.

Nu se putu abţine să nu-i atingă creştetul capului cu buzele. Începea să-şi spună că soţia lui era cea mai uluitoare făptură. Putea adormi cât ai clipi din ochi.

Îi plăcea s-o simtă rezemată de el, să-i inspire mirosul femeiesc, şi simţea că avea deplină încredere în el. Asta-l mulţumea cel mai mult.

Acum dormea adânc; fu nevoit s-o înghiontească de mai multe ori, până o simţi mişcându-se în braţele lui.

— Jamie, trezeşte-te, repetă el pentru a treia oară. Am ajuns acasă.

— Acasă…? întrebă ea, buimacă.

Răbdător, Alec se feri de coatele ei, în timp ce Jamie se ştergea la ochi.

— Mereu ţi-e aşa de greu să te trezeşti după un pui de somn? o întrebă el.

— Nu ştiu, răspunse Jamie. Niciodată n-am mai tras un pui de somn în şaua calului.

Nu-l văzu încruntându-se, când întoarse capul să se uite în jur.

— Nu văd decât copaci, Alec. M-ai trezit doar ca să glumeşti cu mine?

Drept răspuns, Alec îi ridică bărbia cu o mână, şi-i arătă cu cealaltă:

— Uite, acolo, nevastă. Dincolo de creasta următoare. Se vede fumul care iese din vatra mea.

Văzu într-adevăr fuiorul de fum înălţându-se spre nori, şi zări o clipă turnul, când Alec îşi mână calul mai departe, în susul pantei abrupte.

În sfârşit, apăru zidul din jurul castelului. Dumnezeule, dar era gigantic! O parte din el părea să fi fost înfiptă cu forţa în coasta muntelui. Era făcut din piatră brună, spre deosebire de tradiţia engleză, căci cele mai multe dintre fortăreţele baronilor erau clădite din lemn. Şi era şi mult mai înalt, dar încă neterminat, căci lângă podul mobil se vedea o deschizătură largă.

De jur-împrejur, toţi copacii fuseseră tăiaţi, lăsând un spaţiu larg în jurul zidului. Niciun fir de iarbă nu creştea pe povârnişul golaş şi pietros al muntelui..

Şanţul de apărare, plin cu apă neagră precum cerneala de pergament, se arcuia în jurul cetăţii. Podul din lemn era coborât, dar în schimb se îndreptară spre deschizătura din zid.

Castelul era mult mai măreţ decât casa umilă a tatălui ei. Alec era un om bogat, conchise Jamie. Clădirea principală se lăuda nu cu un singur turn, ci chiar cu două, şi oricine ştia cât de mult costa construirea unuia singur.

— Alec, ai o casă grandioasă, îi spuse ea. Când va fi gata zidul, curtea de jos va cuprinde jumătate din Scoţia, nu crezi?

Uimirea din vocea ei îl făcu să zâmbească..

— Dar locuieşti singur? continuă Jamie. Nu văd niciun oştean, nicăieri.

— Oamenii mei mă aşteaptă pe culmea colinei, răspunse Alec. În curte.

— Şi femeile?

— Câteva. Majoritatea femeilor şi a copiilor s-a dus la moşia lui Gillebrid, pentru festivalul de vară. Jumătate dintre ostaşi le însoţesc.

— De aceea e atâta linişte?

Întoarse capul spre el, zâmbindu-i, apoi îl întrebă:

— Câţi servesc sub comanda ta?

Însă uită de întrebare, imediat ce i-o pusese. Zâmbetul lui îi captase toată atenţia.

— Te bucuri că te-ai întors acasă, nu-i aşa? îl întrebă.

Însufleţirea ei îl bucura.

— Acum sunt cinci, poate şase sute de oameni când se adună toţi laolaltă – şi da, englezoaico, mă bucur că sunt din nou acasă.

Jamie nu-şi ascunse neîncrederea.

— Cinci sau şase sute? O, Alec, tare-ţi mai place să faci haz pe seama mea.

— Asta-i adevărul, Jamie. Clanul Kincaid numără mulţi oameni.

Totuşi, Alec nu se putu stăpâni să nu-i mai împungă puţin îngâmfarea.

— Totuşi, Alec, nu e ciudat că nu văd pe nimeni? S-ar putea, oare, ca toţi şase sute să aştepte în curte?

Alec râse, apoi scoase un şuierat ascuţit.

I se răspunse imediat la semnal. Apărură din case, din grajduri, de pe creasta zidului, din copaci şi din pădurea care înconjura totul – oamenii aceia fioroşi, până acoperiră tot locul.

Nu exagerase. Ba chiar părea să se fi împuţinat numărul, în timp ce Jamie se holba la ostaşi. Alec dădu din cap aprobator, apoi ridică pumnul spre cer, făcând să răsune un val de urale care cutremurară tăriile bolţii.

Zarva o zgudui atât de tare pe Jamie, încât se agăţă de cealaltă mână a lui Alec, cu care acesta o ţinea de mijloc. Venise în ţara uriaşilor, îşi spuse ea, de vreme ce cei mai mulţi păreau înalţi ca brazii despre care auzise că le plăcea să-i arunce la depărtare.

Cholie nu vorbise în dodii. Scoţienii purtau într-adevăr fuste femeieşti. Jamie clătină din cap; nu, nu erau fuste, ci kilturi – cuvântul gaelic pentru pleduri.

Unii dintre bărbaţi aveau cămăşi galbene ca şofranul, alţii umblau cu pieptul gol. Cei mai mulţi erau desculţi.

— Ai vrea să-i numeri? întrebă Alec.

Îşi mână calul înainte, apoi adăugă:

— Cred că acum sunt vreo două sute aici, nevastă. Dar dacă voieşti să…

— Aş zice cinci sute, şopti Jamie.

— Hai, că acum tu întreci măsura.

Jamie ridică privirea spre Alec, încercând să-şi regăsească graiul. Pe lângă cărarea pe care o urcau se înşirase un perete de ostaşi, aşa că vorbi încet când îi spuse:

— Ai propria ta legiune, Alec, fie şi dacă acum e aici doar jumătate din numărul oamenilor tăi.

— Ba, o legiune are trei mii, uneori putând ajunge chiar şi până la şase mii de oameni. Eu nu am chiar atât de mulţi, Jamie, decât dacă îmi chem. Şi aliaţii, desigur.

— Desigur.

— N-ai de ce să te temi.

— Nu mă tem. De ce crezi că mă tem?

— Tremuri.

— Ba nu tremur. Toţi se uită la noi.

— Sunt curioşi..

— I-am luat pe nepregătite, nu-i aşa, Alec?

Vocea ei suna cumplit de abătută.

— Ce vrei să spui?

Îi privea bărbia. Alec îi ridică faţa, văzu că iar se înroşise în obraji, şi se miră cu atât mai mult.

— Războinicii mei sunt tot timpul pregătiţi.

— Nu par pregătiţi.

Dintr-o dată, înţelese de ce părea atât de jenată.

— Noi nu le numim fuste.

Ochii ei se măriră de uimire.

— Beak ţi-a spus...?

— Am fost acolo.

— Unde?

— În grajd.

— Nu se poate!

— Ba da.

— O, Doamne!

Înnebunită, Jamie încercă să-şi aducă aminte ce vorbise cu grăjdarul.

— Şi ce-ai mai auzit?

— Că scoţienii au minte de oaie, că aruncă unii-n alţii cu brazi, că...

— Glumeam doar cu sora mea, când i-am spus... şi am crezut că Cholie vorbea în dodii... Alec, întotdeauna se îmbracă aşa de necuviincios? Cu genunchii la vedere?

Râsul lui părea de-a dreptul păcătos.

— O să te deprinzi cu obiceiurile noastre, după ce te acomodezi, îi promise el.

— Nu te îmbraci şi tu la fel ca ostaşii tăi, aşa-i?

O privi indignat.

— Ba da.

— Ba nu…!

Jamie oftă, când îşi dădu seama că iar îl contrazisese. Părea să se simtă ofensat ori de câte ori îl corecta.

— Voiam să spun, acum porţi nădragi cuviincioşi, şi de aceea am crezut…

— Am fost în Anglia, Jamie. E singura pricină pentru care m-am îmbrăcat aşa de incomod.

Jamie se uită din nou în jur, apoi reveni cu privirea spre soţul ei.

— Îşi poartă izmenele suflecate până mai sus de poala pledului? îl întrebă..

— Nu.

— Atunci, cum de…

După lucirea drăcească din ochii lui, Jamie conchise că nu voia să ştie.

— Lasă, bolborosi ea. M-am răzgândit. Nu vreau să ştiu ce poartă pe dedesubt.

— A, dar eu vreau să-ţi spun.

Zâmbea ca un tâlhar. Dumnezeule, de la o clipă la alta devenea tot mai chipeş. Inima ei palpita în piept ca aripile unui fluture.

— Atunci, o să-mi spui mai târziu, şopti ea. Noaptea, Alec, când va fi întuneric şi n-ai să poţi vedea cum roşesc. Dar când se duc la luptă, poartă zale? adăugă ea, ca să-i mute gândul de la lipsa de rufărie a ostaşilor.

— Noi nu purtăm niciodată armuri, îi explică el. Cei mai mulţi luptă având pe ei doar kiltul. Totuşi, veteranii preferă obiceiul vechi.

— Şi care e obiceiul vechi? întrebă ea.

— Nu poartă nimic.

Acum era convinsă că făcea haz pe seama ei. Gândul la nişte războinici goi care plecau călare la bătălie o făcu să râdă cu poftă…

— Va să zică, vrei să zici că-şi aruncă pledurile şi…

— Într-adevăr.

— Alec, pesemne mă crezi foarte copilăroasă, ca să mă duci de nas cu poveşti de-astea. Te rog, lasă gluma. E foarte urât să nu-ţi bagi în seamă oamenii atâta vreme.

— Trebuie să înveţi să nu-mi mai dai porunci, nevastă.

În timp ce-i şoptea acest ordin, îşi rezemă bărbia de creştetul capului ei. Era o mustrare blândă. Un fior de plăcere o străbătu prin abdomen.

— Aş vrea să fac ce se cuvine, bărbate, şi tu la fel. Iar grosolănia nu e acceptabilă după măsura nimănui, nici chiar după a unui scoţian.

Un strigăt răsună dintre copaci, când ajunseră în a doua poiană. Alec smuci de frâul lui Wildfire, care începuse să se agite, apoi descălecă. O lăsă pe Jamie în şaua armăsarului şi duse amândoi caii de dârlogi spre ostaşii care-l aşteptau.

Un bărbat blond, cam la fel de mare ca Alec, se despărţi de ceilalţi şi veni înainte, să-şi salute seniorul. Jamie bănui că era aghiotantul lui, şi bun prieten, căci îşi îmbrăţişa conducătorul, bătându-l cu putere pe spate.

Wildfire, care încă nu se liniştise, se cabră, cu un fornăit nervos, încercând să dea cu copitele în oamenii care căutau s-o prindă de căpăstru.

Ca o mamă al cărei copil face o boroboaţă, Jamie se grăbi imediat s-o potolească. Fără să ia în seamă mulţimea din jur, ocoli armăsarul şi pe soţul ei, înghionti în lături doi oşteni mătăhăloşi şi alergă să-şi calmeze iapa.

Când ajunse la câţiva paşi de ea, se opri. Nu fu nevoie să scoată niciun sunet. Nu făcu decât să ridice mâna, şi rămase în aşteptare.

Numaidecât, Wildfire se calmă. Spaima i se şterse din

ochi. Sub privirile uimite ale războinicilor, mândra frumuseţe albă veni spre stăpâna ei să primească o mângâiere.

Dintr-o dată, Alec apăru lângă Jamie. O cuprinse cu braţul de umeri şi o trase lângă el.

— De obicei, e foarte cuminte, îi spuse ea. Dar e obosită, Alec, şi-i e şi foame. Poate ar fi bine s-o duc la…

— O să se ocupe Donald de asta.

Nu voia să-l contrazică în faţa oamenilor. Alec luă frâul lui Wildfire şi-i dădu câteva instrucţiuni grăbite, în gaelică, tânărului care se apropiase în fugă.

După părerea lui Jamie, Donald era cam tânăr pentru un grăjdar şef, dar avea un glas blând, ce contrasta cu părul roşu ca flacăra şi chipul rumen, şi un zâmbet prietenos. Totuşi, Wildfire părea să nu-l poată suferi. Încercă să se înghesuie între Jamie şi Alec, dar tânărul se arătă totuşi mai hotărât. Când Alec dădu şi el o comandă aspră, grăjdarul reuşi să şi-o supună, şi o duse de dârlogi prin curte, spre grajduri. Jamie se uita după ei, ca o mamă neliniştită că se desparte de copilul ei.

— O să se împerecheze.

Remarca lui Alec o iritä. Va să zică, în ochii lui, şi ea şi iapa însemnau acelaşi lucru, nu? La fel îi spusese şi ei. Calul şi nevasta.

— Poate, spuse ea, apăsat.

Porniră spre treptele care duceau la uşile castelului. Când ajunseră în capul scării, Alec se opri, în sfârşit. Se întoarse spre ceilalţi, continuând s-o ţină de umeri.

Apoi îi dădu drumul, primi un pled de la un soldat şi-l petrecu peste umărul drept al lui Jamie. De îndată ce termină, în curte se lăsă tăcerea. Ostaşii îşi duseră mâna dreaptă la inimă, plecând capetele.

Sosise momentul. Jamie stătea dreaptă ca o lance, cu mâinile pe lângă trup, aşteptând să audă minunata cuvântare pe care Alec urma s-o ţină în faţa oamenilor lui.

Acum trebuia s-o laude, îşi spuse ea, indiferent dacă voia sau nu.

Îşi impuse să ţină minte, fiecare vorbă, ca să poată recita discursul din memorie, pentru a-l savura, ori de câte ori Alec avea s-o irite.

Totuşi, fu un discurs neaşteptat de scurt – care se sfârşi chiar înainte ca ea să-şi fi dat seama. Glasul lui Alec răsună peste mulţime, strigând:

— Soţia mea!

Soţia mea? Asta era tot? Altceva nu mai avea de spus?

La semnalul lui, oamenii îşi scoaseră spadele. Un alt strigăt puternic făcu să se zguduie curtea.

Jamie se retrase mai aproape de Alec, apoi îşi lăsă capul în piept şi făcu o reverenţă în faţa ostaşilor.

Uralele lor o surprinseră. Lui Alec i se păru că era cam intimidată. Părea copleşită de toată atenţia care i se acorda.

— Ce le-ai spus, Alec? îl întrebă, deşi ştia prea bine ce le spusese.

— Că eşti englezoaică, minţi el.

— Şi de-asta chiuie? Fiindcă sunt englezoaică?

— Ba, nevastă. De-asta huiduie.

Era incorijibil. Jamie clătină din cap.

— Ce crezi despre oamenii mei? o întrebă el, redevenind serios.

Nu-l privi în timp ce-i dădea răspunsul.

— Cred că toţi au spade, Kincaid, iar tu nu ai. Asta-i tot ce cred, acum.

Era o femeie bărbată, ba bine că nu. Drept răspuns la împunsătura ei, Alec zâmbi.

La un semn al său, aghiotantul lui urcă în grabă treptele şi se opri în faţa lui Jamie, aşteptând să se facă prezentările.

— El e Gavin, nevastă. Ori de câte ori eu lipsesc de-

acasă, el porunceşte.

Jamie îl salută zâmbind – dar surâsul începu să-i şovăie, văzând că Gavin nu-şi mai la ochii de la ea. Se întrebă dacă mai era de oficiat vreo formalitate.

Era un bărbat foarte atrăgător. Şi-i amintea de Daniel, noul soţ al lui Mary, căci când îi zâmbi în sfârşit, ochii lui verzi sclipiră veseli.

— Sunt onorat să te cunosc, Lady Kincaid.

Apoi, fără s-o scape din privire, îi spuse stăpânului său:

— Ai ales bine, Alec. Mă întreb cum l-ai convins pe Daniel…

— Am aruncat cu bârna, ca să hotărâm cine alege primul, îl întrerupse Alec. Nevastă-mea a fost prada cea mai aleasă.

— Prada cea mai aleasă? se întoarse Jamie spre el, încruntată. Glumeşti cu mine în faţa prietenului tău, Alec, sau chiar crezi ce spui?

— Glumesc, răspunse el.

— Mereu îi arde de glume, îl informă Jamie pe Gavin, ca pentru a scuza vorbele scandaloase ale soţului ei.

Gavin era uimit. De când îl cunoştea pe Alec, niciodată nu-l auzise glumind. Totuşi, prefera să n-o contrazică pe Lady Kincaid.

— Se întoarse tocmai la timp pentru a-l vedea pe Alec făcându-i cu ochiul soţiei sale.

— E obosită, Gavin, spuse el, atrăgându-i din nou atenţia. Are nevoie doar de o cină bună şi o noapte de somn.

— Ba mai întâi are nevoie să vadă casa, interveni Jamie, exasperată. Căci e cum nu se poate mai curioasă. Şi pot să fac şi o baie, Alec?

— Mă voi ocupa de cele trebuitoare numaidecât, *my lady,* anunţă Gavin, înainte ca Alec să poată răspunde.

Şi se luă după noua lui stăpână, că un căţeluş. Alec

observase cum se zgâia Gavin la soţia lui, iar felul în care încerca să-şi ascundă reacţiile faţă de Jamie îl amuza.

— Îţi mulţumesc, Gavin, răspunse ea. Nu e nevoie, totuşi, să vorbeşti aşa de formal cu mine. Te rog să mă numeşti Jamie. Ăsta-i numele meu de botez.

Când prietenul lui Alec nu-i răspunse, Jamie se întoarse să-l privească. Gavin rămăsese nedumerit.

— Nu se cade? întrebă ea.

— Ai spus că numele dumitale e Jane?

— Nu, e Jamie.

Şi dădu din cap, văzând că Gavin era tot nedumerit. Întorcându-se spre Alec, ostaşul izbucni:

— Da’ ăsta-i nume de bărbat!

Capitolul 9

— Tu l-ai pus, nu-i aşa, Alec?

Nu se osteni să-i răspundă la această întrebare absurdă. Jamie avea într-adevăr un nume de bărbat, iar pe Alec îl preocupau treburi mult mai importante decât să stea în uşă, discutând cu ea această problemă.

Lăsând-o cu privirea încruntată după el, plecă împreună cu Gavin, coborând cele trei trepte spre sala cea mare. De fapt, fu nevoit să-i dea un brânci lui Gavin pentru a-l face s-o ia din loc.

Jamie privi în jur, curioasă. La dreapta ei se afla un zid de piatră înalt cât o turlă de biserică. Pietrele erau reci la atingere, netede ca nişte nestemate şlefuite, fără niciun fir de praf care să le păteze luciul maro-auriu. O scară de lemn ducea la etaj, unde un balcon se întindea pe toată lungimea unei laturi a clădirii. Jamie numără trei uşi şi presupuse că erau odăile de culcare pentru Alec şi rudele lui.

Fără îndoială, construcţia nu oferea prea multă

discreţie. Oricine se afla în sala mare sau în hol putea să vadă cine intra sau ieşea din încăperile de sus.

Sala cea mare era destul de încăpătoare pentru o familie de uriaşi. Avea o înfăţişare golaşă, dar imaculată. Drept în faţa lui Jamie se afla un cămin mare de piatră, în care ardea un foc învăpăiat.

O masă cu cel puţin douăzeci de taburete ocupa o mică parte din latura stângă. O altă masă, la fel de lungă, se afla în dreapta. La câţiva paşi dincolo de ea era pus un paravan înalt de lemn, probabil delimitând drumul spre bucătărie.

Alec şi Gavin stăteau aşezaţi la masa din faţa paravanului. De vreme ce niciunul dintre ei nu-i dădea vreo atenţie, Jamie se duse până la paravan, privi dincolo de el şi avu surpriza de a găsi un pat, pus pe o platformă înaltă. Pe peretele din spatele lui atârnau în cuie diverse veşminte, iar Jamie îşi spuse că se putea ca acolo să doarmă Alec. Se rugă să se înşele.

Un soldat trecu pe lângă ea şi-i puse traista pe marginea platformei. Cu acest prilej, Jamie îşi dădu seama că, din păcate, ghicise bine. Ostaşul o privi mirat, răspunzându-i apoi morocănos, când ea îi mulţumi că-i adusese bagajul, apoi îi făcu semn să se dea la o parte când un alt uriaş aduse un ciubăr rotund de lemn, punându-l în colţul de după paravan.

Jamie simţi că roşea, la gândul de a face baie în condiţiile acelea. Paravanul avea să-i ascundă goliciunea, într-adevăr, însă oricine se întâmplă să intre în sală ar fi auzit zgomotele, ghicind negreşit ce făcea.

Jamie se întoarse la soţul ei, hotărâtă să afle unde se afla bucătăria, ca să ceară să se servească cina. Ajunse lângă el şi stătu acolo câteva minute, dar Alec nici n-o băgă în seamă; îl asculta cu atenţie pe Gavin, care-i dădea raportul. Jamie se aşeză pe taburetul alăturat, cu mâinile împreunate în poală, aşteptându-l cu răbdare să termine.

Curând, i se făcu prea somn ca să se mai gândească la mâncare. Tocmai se pregătea să se ridice de la masă, când în sală intrară grăbite două femei.

Aveau rochiile ţesute cu culorile clanului Kincaid, iar după ţinuta lor Jamie îşi dădu seama că nu erau nişte slujnice. Amândouă aveau părul blond închis, ochi căprui şi zâmbete deschise – până dădură cu privirea de ea.

Zâmbetele le pieriră numaidecât de pe buze. Cea mai înaltă dintre ele chiar se încruntă la Jamie.

Jamie se încruntă şi ea. Era prea frântă de oboseală ca să mai înghită asemenea nimicuri. Avea timp destul a doua zi pentru a încerca să se împrietenească. Deocamdată, nu-i ardea decât să plătească cu aceeaşi monedă.

Apoi, în sală intră un ostaş, care semăna vădit la faţă cu ambele femei. Se opri chiar în spatele lor, le puse mâinile pe umeri şi se uită la Jamie. Avea părul negru, aproape la fel de întunecat ca privirea.

Alec nu observă nimic, până când Jamie îl atinse uşor cu piciorul. Atunci o privi mustrător, pentru că-l întrerupsese, dar imediat îi văzu pe cei trei care aşteptau lângă intrare. Numaidecât, pe chip îi apăru un zâmbet larg. Cele două femei îi surâseră la rândul lor. Cea mai înaltă dintre ele se repezi înainte.

— Veniţi şi staţi şi voi cu noi, îi pofti Alec. Marcus, ţie am să-ţi primesc raportul după cină. Ai adus-o pe Elizabeth înapoi cu tine?

— Da, răspunse scurt Marcus.

— Unde e?

— A vrut să aştepte în casa ei o veste de la Angus.

Alec dădu din cap. Îţi aminti de soţia lui abia când Marcus întoarse privirea spre ea.

— Ea e nevastă-mea, le-o prezentă el. Se numeşte Jamie.

După care, întorcându-se spre soţia lui, îi spuse:

— El e Marcus, iar ea, Edith. Marcus şi Edith sunt frate şi soră, şi veri primari ai Helenei.

Jamie ar fi putut ghici că erau frate şi soră – se încruntau aidoma. Dar era prea ocupată cu încercările de a urmări explicaţiile lui Alec, pentru a se mai preocupa de ostilitatea lor. Cine era Helena, şi cine acea Elizabeth, pe care Marcus tocmai o pomenise?

Alec îi întrerupse şirul gândurilor, făcând un semn către ultima dintre cei trei:

— Ultima, dar în niciun caz cea de pe urmă, este Annie a mea, anunţă el, pe un ton plin de afecţiune. Vino mai aproape, copilă. Trebuie să-ţi cunoşti noua stăpână.

Când Annie se apropie şi ea grăbită, Jamie văzu că părea să fie doar cu un an sau doi mai tânără decât ea, deşi pe faţa frumoasă avea o expresie copilărească şi inocentă.

Annie făcu o reverenţă stângace în faţa ei, apoi zâmbi dulce şi, cu o voce ca de fetiţă foarte mică, întrebă:

— Trebuie să-mi placă de ea, Alec?

— Da, răspunse el.

— De ce?

— Fiindcă atunci am să mă bucur.

— Dacă-i pe-aşa, o să-mi placă, se învoi Annie. Cu toate că e englezoaică.

Zâmbetul i se lăţi şi mai mult, când adăugă:

— Mi-a fost dor de domnia ta, *my lord.*

Înainte ca Alec să fi avut timp de a-i răspunde la aceste cuvinte, Annie porni grăbită spre capătul opus al mesei, unde se aşeză între Marcus şi Edith.

Jamie o mai privi un moment pe Annie. Înţelegea limpede că era una dintre acele persoane deosebite care rămân copii toată viaţa. I se frânse inima pentru ea, şi pentru Alec, fiindcă-i arătase o asemenea bunătate.

— Annie este sora lui Marcus? întrebă ea.

— Nu, e sora Helenei.

— Şi cine e Helena?

— A fost soţia mea.

Alec întoarse iar capul spre Gavin, înainte ca Jamie să-i mai poată pune vreo altă întrebare. Câţiva servitori năvăliră în sală, atrăgându-le atenţia. Lui Jamie începu imediat să-i ghiorăie maţele, când zări tăvile cu mâncare pe care le aduceau câteva femei voinice.

Masa fu acoperită cu căuşuri făcute din jimble uscate din care fusese scos miezul. Chiar în faţa lui Jamie fu pusă o porţie mare de carne de oaie. Jamie nu putea suferi oaia, după ce se îmbolnăvise, în copilărie, de la o friptură din carne stricată, şi de-atunci nu se mai atinsese de aşa ceva, astfel că simţi cum i se întoarce stomacul pe dos.

Pe masă mai fură aduse felii de brânză, unele galbene, altele portocalii vârstate cu roşu, tarte mari pline cu mure coapte şi pâini negre cu coaja aspră. De băut aveau căni de bere şi ulcioare cu apă.

Alec nu lua în seamă agitaţia din jur, iar când intră şi un grup de ostaşi, îi salută dând scurt din cap, în timp ce continua să-l chestioneze pe Gavin.

Aghiotantul lui începea să-l irite. Deşi îi răspundea clar şi precis la toate întrebările, era atent mai mult la Jamie, care stătea aşezată în faţa lor, de cealaltă parte a mesei.

Ca reacţie la această ofensă săvârşită fără voie, glasul lui Alec deveni mai sever. Jamie îşi privi soţul şi, când îi putu capta atenţia, îl întrebă:

— Ai primit vreo veste care te nemulţumeşte?

— Angus a dispărut.

— Angus?

— Un oştean aflat sub comanda mea, îi explică Alec. E egal în rang cu Gavin, deşi datoriile lui sunt de altă natură.

— Şi el ţi-e prieten?

Alec rupse în două o bucată de pâine şi-i oferi una dintre jumătăţi, înainte de a răspunde:

— Da, mi-e prieten bun şi el.

— Cine e Elizabeth? întrebă Jamie. Te-am auzit întrebându-l pe Marcus dacă…

— Este nevasta lui Angus.

— O, biata femeie, răspunse ea, pe un ton plin de compasiune. Cred că e îngrozitor de îngrijorată. Nu s-ar putea ca Angus doar să fi întârziat la întoarcerea acasă?

Alec clătină din cap.

— Nu, nevastă – aşa ceva ar fi o insultă la adresa mea. Trebuie că i s-a întâmplat ceva.

— E mort, altfel ar fi fost acum aici, interveni şi Gavin, ridicând din umeri.

— De bună seama, fu Alec de acord.

Ceilalţi oşteni îi ascultaseră atenţi, iar acum îi dădură dreptate lui Gavin.

— N-ai de unde să ştii dacă a murit sau nu, insistă Jamie, revoltată de răceală lor de-a dreptul barbară. Nu se cade să vorbiţi aşa despre prietenul vostru.

— De ce? întrebă Gavin, încruntându-se.

Fără să-i răspundă la întrebare, Jamie puse o alta:

— De ce nu plecaţi în căutarea lui?

— Au fost trimişi nişte oameni, caută chiar acum pe coline, răspunse Alec.

— Probabil îi vor găsi trupul neînsufleţit până dimineaţă, prezise şi Gavin.

— Gavin, nu pot să cred că vrei să pari aşa de nesimţitor, nu-i aşa? îl întrebă Jamie. Ar trebui să crezi că prietenul tău e în siguranţă.

— Ar trebui?

— Toţi ar trebui s-o credeţi, stărui Jamie, privind în lungul mesei, ca să se adreseze tuturor. Nu e bine să ne pierdem niciodată speranţa.

Alec îşi ascunse zâmbetul. Soţia lui se afla în casă de nicio oră, şi deja dădea porunci!

— Ar fi o nădejde falsă, replică el. Şi nu e nevoie să fii aşa de ofuscată, nevastă.

Apoi îşi instrui soldaţii să ia parte şi ei la conversaţie. Toţi începură să vorbească în acelaşi timp, fiecare spunându-şi părerea despre ceea ce i se putuse întâmpla lui Angus, deşi toţi împărtăşeau aceeaşi concluzie: fără doar şi poate, bietul Angus era mort.

Jamie tăcu pe tot parcursul mesei, ascultându-i. Înţelese curând că dispărutul era un om foarte important pentru ei – şi totuşi, nu mai nutreau nicio speranţă.

Edith şi Annie nu scoteau o vorbă, mâncând cu privirea asupra bucatelor.

Alec o atinse pe Jamie pe braţ. Când îl privi, el îi oferi o porţie de oaie.

— Nu, mulţumesc.

— Ba ai s-o mănânci.

— Ba nu.

Nevenindu-i să creadă, Alec înălţă o sprânceană. Îl contrazisese de faţă cu oamenii lui. Era de neconceput.

Jamie îi observă uimirea, şi presupuse că nu-i plăcea să fie contrazis.

— Nu vreau să mănânc carne de oaie, dar îţi mulţumesc foarte mult că mi-ai oferit-o.

— Ai s-o mănânci, îi ordonă el. Eşti slăbită. Ai nevoie să-ţi refaci puterile.

— Sunt destul de întremată, şopti Jamie. Alec, nu pot să mănânc oaie. N-am s-o pot ţine în stomac. Până şi mirosul îmi face rău. Totuşi, restul mesei e foarte bun. Nici n-aş putea să mai iau o îmbucătură.

— Atunci, du-te şi fă-ţi baia, o instrui el.

Observându-i iar oboseala din ochi, se încruntă.

— În curând o să se-ntunece şi se va lăsa frigul. O să te pătrundă până-n măduva oaselor, dacă nu vei fi în pat.

— Şi-o să te pătrundă şi pe tine până la oase? îl întrebă ea.

— Nu, răspunse el, zâmbind. Noi, scoţienii, suntem croiţi dintr-o stofă mai aspră.

Jamie râse. Hohotele ei melodioase atraseră atenţia tuturor.

— Îmi întorci vorbele pe care ţi le-am spus eu, remarcă ea.

Alec nu-i răspunse.

— Eu unde dorm, Alec?

— Cu mine.

Tonul lui nu îngăduia nicio contrazicere.

— Dar unde? insistă ea. Ne culcăm după paravan, sau într-una dintre camerele de sus?

Se întoarse să arate spre balcon, şi dintr-o dată încremeni. Pe toţi sfinţii, nu-i venea să-şi creadă ochilor. Se holbă într-acolo, plină de uimire.

Peste tot erau arme. Acopereau pereţii de sus şi până jos, de ambele laturi ale intrării. Dar ceea ce o uluia astfel nu era faptul că soţul ei avea drept locuinţă o panoplie uriaşă, nu – ci spada agăţată în mijlocul peretelui opus.

Era magnifică, acea spadă herculeană, cu prăselele bătute în nestemate roşii şi verzi. Arătau ca nişte ciorchini de struguri copţi. Jamie privi lung spada, înainte de a se uita şi la alte arme. Apoi, începu să le numere. Existau cinci spade cu totul, agăţate printre ciomege, ghioage, lănci şi alte arme cărora nu le ştia numele.

Da, erau cinci spade; numără din nou, doar ca să fie sigură.

Şi toate îi aparţineau lui. Oh, cât trebuia să mai fi râs de ea când se oferise să-şi cheltuiască şilingii strânşi cu atâta caznă pentru a-i plăti o spadă! Se făcuse de ruşine, într-adevăr, dar şi mai mare era ruşinea lui Alec – pentru că o lăsase să se facă de râs.

Era prea stingherită de propria ei naivitate pentru a-şi privi soţul, aşa că se uită în continuare spre perete, în timp ce întreba:

— Gavin? Toate armele acelea îi aparţin soţului meu, nu-i aşa?

— Într-adevăr, răspunse Gavin.

Îl privi pe Alec, pentru a-i judeca reacţia faţă de schimbarea de comportament a lui Lady Kincaid. Cu siguranţă, observase şi el că vocea îi tremura, şi nu se putea să nu-i fi văzut roşeaţa din obraji. Lui Gavin i se părea într-adevăr foarte ciudat. Stăpâna lui fusese atât de cuminte, aproape sfioasă, în timpul cinei. Abia dacă suflase vreo vorbă.

— Gavin? În Anglia, ceea ce-i aparţine unui bărbat îi aparţine şi soţiei lui. La fel e şi aici?

Îi vorbise fără să-şi ia privirea de la soţul ei.

— Este la fel, răspunse Gavin. De ce întrebi, *milady?* Doreşti ceva anume?

— Da.

— Şi ce să fie, dar?

— Spada.

— O spadă, *milady?* se miră Gavin.

— Nu, Gavin, nu *„o spadă”.* Doresc *spada.* Cea din mijlocul peretelui de acolo. Spada aceea o vreau.

Din sală se înălţă un murmur general. Gavin rămase cu gura căscată de uimire.

— Dar e însăşi spada seniorului, se bâlbâi el. Cu siguranţă, *milady…*

Râsul lui Alec îl întrerupse.

— O nevastă n-ar putea nici măcar să ridice spada aceea, spuse el. Nu, o biată femeie nu poate avea în veci destulă putere – şi mai ales una care nici măcar oaie nu-i în stare să mănânce.

Câteva clipe. Jamie nu-i răspunse la această provocare.

— Prin urmare, există pumnale pe care ar putea să le ridice cu slaba ei putere? întrebă ea într-un târziu, zâmbindu-i dulce bărbatului său.

— Desigur.

— Va să zică, poate că…

— Un jungher ar putea fi smuls cu uşurinţă din nişte mâini atât de nevolnice, Jamie.

Jamie dădu din cap a încuviinţare. Alec era cam dezamăgit, fiindcă îi fusese atât de uşor să câştige duelul de vorbe. Cu o plecăciune spre el, porni spre paravan.

Alec se uită după ea, privind cum i se unduiau uşor şoldurile, până văzu că şi oamenii lui observaseră. Atunci îşi drese glasul ca să le atragă atenţia, fără să-şi ascundă neplăcerea.

Jamie ajunsese aproape de paravan, când mai adăugă spre el, peste umăr:

— Doar dacă nu cumva, desigur, ai dormi, Alec. Atunci, mâinile mele nevolnice ar fi destul de puternice, nu crezi? Noapte bună, bărbate. Mă rog să ai vise plăcute.

Râsul lui Alec o urmă până după paravan.

— Am înţeles cumva greşit, se interesă Gavin, sau nevastă-ta tocmai te-a ameninţat cu moartea?

— Nu. N-ai înţeles greşit.

— Şi totuşi, râzi?

— Nu te mai încrunta, îl muştrului Alec. Sunt în siguranţă. Nevastă-mea n-ar încerca să-mi facă nici cel mai mic rău. Nu-i stă în fire.

— Nu-i stă în fire? E englezoaică, Alec.

— Vei înţelege asta când ai s-o cunoşti mai bine.

— Este foarte frumoasă, consimţi Gavin, zâmbind. N-am avut cum să nu observ.

— Am văzut c-ai observat, mormăi Alec.

— Da… mă rog, va trece multă vreme până să mă obişnuiesc cu ea, recunoscu Gavin, stânjenit că boierul său îl surprinsese privindu-i lung soţia. Oamenii ar fi în stare să-şi dea şi viaţa ca s-o apere. Alec, dar sincer, nu ştiu dacă-i vor acorda vreodată loialitatea lor. Şi numai fiindcă e englezoaică, desigur.

— N-am uitat asta, răspunse Alec. De fiecare dată când deschide gura, accentul ei mi-o aminteşte. Totuşi,

poate că va reuşi să le câştige încrederea pe merit, cu timpul. Eu n-am să silesc pe nimeni.

— Credeam că era cam sfioasă, dar acum nu mai sunt chiar atât de sigur.

— E tot atât de sfioasă ca mine, preciză Alec. Femeia asta cunoaşte foarte puţine temeri. Îi place să spună ce-are-n cap – ăsta-i altul dintre numeroasele ei cusururi. Dar e prea blândă ca să-i fie bine, Gavin.

— Înţeleg..

— Şi de ce naiba zâmbeşti? se răsti Alec.

— De nimic, m*y lord.*

— Ascultă la mine. Vreau s-o păzeşti pe Jamie ori de câte ori sunt plecat de-acasă. O clipă să n-o scapi din privire, Gavin.

— Te temi de vreun necaz?

— Nu, răspunse Alec. Dar tu fă numai cum îţi poruncesc, fără să-mi mai pui întrebări.

— Desigur.

— Vreau să se acomodeze cât mai lin cu putinţă. Nu-i deloc chiar atât de voinică pe cât pare.

— Ai mai spus asta, remarcă Gavin, pe negândite.

Alec îl privi crunt, ca să-i arate că nu-i plăcea defel comentariul lui.

— E de ajuns doar să vadă sânge, ca să se şi tulbure.

— La fel se tulbură şi când vede oaie.

Râseră amândoi – dar nu pentru multă vreme. De îndată ce privi în lungul mesei, Alec amuţi.

Toţi ostaşii se uitau ţintă la paravanul de lemn. N-or fi avut ei încredere în nevasta boierului lor, dar erau captivaţi de ea, cu siguranţă.

Jamie habar n-avea ce agitaţie stârnise. Aşteptă cu răbdare până când servitoarele terminară de umplut ciubărul cu apă fierbinte, timp în care stătu de vorbă cu o femeie căruntă şi blândă la fire, pe nume Frieda.

Aceasta tocmai se pregătea să plece, când Jamie o

întrebă unde era bucătăria.

— La dracu-n praznic… şopti Frieda. O, Doamne, nu vrusei să zic asta, stăpână.

Jamie abia îşi stăpâni râsul. Biata femeie arăta copleşită, şi nu voia să-i mai sporească şi ea stânjeneala.

— N-am să spun nimănui, îi promise ea. Aşadar, bucătăria e în altă clădire?

Frieda dădu din cap atât de tare, încât cocul din creştet i se bâţâi mai-mai să se desfacă.

— În unele ierni, trebuie să mergem prin zăpada până-la genunchi, ca s-ajungem acolo.

— Mâine ai să-mi arăţi şi mie unde e?

— De ce vrei s-o vezi, fătucă?

— Acum, c-am ajuns să fiu stăpâna casei, s-ar putea să fac câteva schimbări! Pe ici, pe colo, îi explică Jamie. Şi se pare, că ar trebui să aducem bucătăria puţin mai aproape de casa asta mare, nu-i aşa?

— Vorbeşti serios, fătucă? întrebă Frieda, fără să-şi ascundă entuziasmul.

Apoi se încruntă, şoptind:

— Totuşi, eu nu m-aş lăuda cu făcutul schimbărilor, cel puţin în faţa lui Edith. Îi place să se socoată stăpână aici. Cam umblă cu nasul pe sus, muierea asta.

Jamie zâmbi.

— Va trebui să schimbăm şi asta, nu-i aşa?

După zâmbetul radios al bătrânei, îşi dădu seama că-şi făcuse o aliată pe viaţă.

— Mai bine vezi de baie până nu ţi se răceşte apa, o sfătui Frieda, înainte de a pleca.

Jamie se gândi la spusele Friedei, în timp ce se dezbrăca de haine. Intră în ciubăr fără să scoată un sunet. Nu voia să le atragă atenţia celorlalţi – dar, când termină cu spălatul, era prea obosită ca să-i mai pese, dac-o auzeau sau nu. Luă pe ea o cămaşă de noapte curată, legând-o de jos şi până sus cu panglicile trandafirii, şi se bulcă în patul

cel uriaş.

Ultimul ei gând, înainte, de a adormi, fu că-şi dorea ca Alec să vină mai repede la culcare. Aşa să-i ajute Dumnezeu, începea să se îndrăgostească de scoţianul acela barbar!

* * *

Văd cum se tot uită Alec spre paravan. Căţeaua englezoaică l-a şi făcut s-o vrea. Oare aşa de puţin a iubit-o pe Helena, încât o poate înlocui cât ai bate din palme?

Nu mai ţine minte lecţia. Poate că i-a şi dăruit miresei inima lui. Dumnezeule, nădăjduiesc să fie aşa. Atunci, moartea ei va fi cu atât mai dureroasă.

Abia aştept s-o ucid.

Capitolul 10

Pe Jamie o treziră şoaptele. La început, rămase dezorientată. Flăcările lumânărilor aruncau umbre în mişcare pe paravan. Jamie privi un timp jocul de lumini şi umbre, înainte de a-şi aminti unde se afla.

Şoaptele se auziră din nou. Acum înţelegea şi cuvintele. Asculta sfânta taină a ultimei împărtăşanii, ritualul sacru pentru un suflet care urmează să se înalţe la ceruri.

Pesemne îl găsiseră pe Angus. Jamie îşi făcu în grabă semnul crucii, luă pe ea halatul şi se duse să se roage. Ştia că era considerată o străină, dar în acelaşi timp era şi soţia lui Alec. Nu avea datoria de a sta lângă soţul ei când acesta îşi lua rămas bun pentru totdeauna de la un prieten?

— Alec n-o auzi apropiindu-se. Jamie rămase la spatele lui, privind spre preotul care citea slujba.

Trupul fusese întins pe masa din partea opusă paravanului. Bătrânul preot, îmbrăcat în odăjdii de înmormântare, negre cu tiv violet, stătea într-un capăt al mesei. Avea părul cărunt şi vorbea cu un glas îngreunat de tristeţe

Alec stătea în capătul opus al mesei lungi, iar între ei se înşirau ostaşi de diverse ranguri. Anna, Edith şi altă femeie, se aflau în apropierea vetrei.

Inima lui Jamie se frânse pentru îndurerata femeie. Vedea cum îi şiroiau lacrimile pe faţă, dar nu scotea un sunet, lucru pentru care Jamie o admira cu atât mai mult. În împrejurări asemănătoare, ea probabil că s-ar fi pierdut cu firea.

Se uită pe lângă soţul ei, ca să-l vadă mai bine pe omul pe care-l jeleau.

În primul moment, crezu că era mort. Jamie se deprinsese să vadă răni de tot felul, aşa că abia dacă păli puţin la vederea îngrozitoarei privelişti din faţa ei. Bietul Angus era plin de sânge, de la o rană mare şi arcuită ce-i sfâşia pieptul. Avea antebraţul stâng rupt lângă încheietură, dar fără ca oasele să iasă în afară.

Era un om brăzdat în lupte, cu trăsături aspre şi păr castaniu închis. Fruntea-i era umflată de la o lovitură, făcându-l să arate monstruos. Jamie îi privi mult timp chipul, întrebându-se care dintre toate acele vătămări îi cauzase moartea.

Deodată, omul se strâmbă. Era o mişcare aşa de măruntă, încât i-ar fi scăpat, dacă nu se uita la el cu atâta atenţie.

În suflet îi licări o scânteie de speranţă. Începu să urmărească respiraţia rănitului. Era puţin cam subţiată, dar mai avea vigoare – semn bun, căci când moartea venea să dea târcoale prăzii, se auzea un fâşâit uscat prin aer.

Şi cu toate acestea, adevărul o luă prin surprindere. Angus nu murea… încă.

Rugăciunile preotului nu se mai sfârşeau odată. Jamie nu voia să mai aştepte. Omul pe care-l jeluiau risca să răcească şi să moară înainte de crăpatul zorilor, dacă nu se ocupa de rănile lui.

Ajunse lângă Alec şi-l bătu pe umăr. Acesta se întoarse imediat, apoi trecu în faţa ei, ca să nu-l vadă pe ostaşul rănit. Nu părea prea bucuros s-o ştie acolo.

— Angus e? şopti ea.

Alec dădu din cap.

— Culcă-te la loc, Jamie.

— N-a murit.

— E pe moarte.

— Nu, Alec, nu cred că moare.

— Du-te la culcare.

— Dar, Alec…

— Numaidecât.

Asprimea din porunca lui o îngrijora. Încet, Jamie se întoarse şi porni înapoi spre pat. Înşira deja în minte lucrurile de care avea nevoie ca să-l ajute pe Angus.

Când reveni lângă soţul ei, avea braţele încărcate cu nepreţuitele ei ulcele şi săculeţe de leacuri. În buzunarul mantalei îşi vârâse un ac lung, cu fir rezistent. Din celălalt buzunar îi atârnau trei ciorapi albi. Jamie era hotărâtă să facă tot ce putea pentru a-l salva pe războinic, cu sau fără cooperarea soţului ei. Spera doar ca Alec să nu facă prea mult tărăboi înainte de a se îndupleca.

Totuşi, trebuia să cedeze, şi cu asta, gata.

Preotul dădu binecuvântarea din urmă şi îngenunche. Alec făcu un semn spre oamenii lui, se întoarse şi fu cât pe ce s-o doboare pe Jamie la podea. Instinctiv, întinse mâinile s-o ţină.

Pe faţă i se citi imediat furia – ca şi în puterea cu care-i strânse umerii în mâini. Jamie trase adânc aer în piept, apoi izbucni:

— Noi, în Anglia, avem un obicei cam ciudat, Alec. Nu

jelim un om până nu moare, şi nici nu chemăm preotul înainte de a fi convinşi că va muri.

Cu aceste vorbe, reuşi să-i atragă atenţia, aşa că se grăbi să continue:

— Alec, încă nu poţi şti sigur că Angus e pe moarte. Lasă-mă să văd de rănile lui. Dacă Dumnezeu vrea să-l cheme la El acum, oricum nu voi schimba nimic cu ceea ce fac.

Răspunsul întârzie mult timp. Alec o privea ca şi cum tocmai şi-ar fi pierdut minţile. Jamie încercă să treacă pe lângă el, dar îi tăie calea din nou.

— E plin de sânge.

— Am văzut.

— Sângele îţi face rău.

— Alec, de unde-ţi vin toate ideile astea?

Soţul ei nu-i răspunse la provocare, aşa că Jamie încercă să-l asigure:

— N-o să mi se facă rău.

— Dacă ţi se face, voi fi foarte nemulţumit de tine.

Iar dacă glasul îi devenea şi mai aspru, probabil ar fi făcut să cadă o lovitură de trăsnet, îşi spuse Jamie.

— Voi avea grijă de el, bărbate, cu sau fără permisiunea ta. Şi acum, dă-te la o parte din drum.

Alec nu se clinti, dar porunca ei tăioasă îl făcu să mărească ochii. Părea gata s-o strângă de gât. Prin urmare, Jamie îşi spuse că ordinele nu erau calea cea mai potrivită.

— Alec, te-am învăţat eu cumva cum să te lupţi cu bandiţii aceia care ne-au atacat pe drum încoace?

Întrebarea era prea ridicolă ca să-i răspundă, aşa că tăcu, iar Jamie continuă tot ea:

— Nu, sigur că n-am făcut-o. Eu nu mă pricep la lupte, bărbate, dar ştiu multe despre tămăduiri. Îl voi ajuta pe Angus cât pot, şi gata. Iar acum, te rog să-mi faci loc. Prietenul tău are nişte dureri îngrozitoare.

Abia aceste din urmă vorbe îl făcură pe Alec să devină

mai îngăduitor.

— De unde ştii că are dureri?

— L-am văzut cum s-a strâmbat.

— Eşti sigură?

— Cât se poate de sigură.

Severitatea din tonul ei îl uimea. Sub ochii lui, se prefăcea într-o lupoaică.

— Fă tot ce poţi.

Cu un oftat obosit, Jamie se grăbi spre masă. Îşi puse leacurile într-un colţ, după care se aplecă peste Angus să-i cerceteze vătămările.

Toţi războinicii reveniseră din nou lângă masă. Păreau indignaţi, iar Alec se gândi că s-ar fi putut să izbucnească o răscoală. Îşi încrucişă braţele pe piept şi cercetă încet chipurile oamenilor, care se întoarseră să-l privească, aşteptând să vadă ce avea să facă în legătură cu acea intervenţie nerespectuoasă.

Jamie nu le dădea nicio atenţie ostaşilor. Cu blândeţe, apăsă marginile umflăturii de pe fruntea lui Angus. Apoi îi studie rana de la piept.

— E întocmai cum bănuiam, spuse ea.

— Moare? Întrebă Alec.

Jamie clătină din cap. Cu un uşor zâmbet, spuse:

— E mai mult amăgire.

— Amăgire?

— Adică arată mai rău decât este de fapt.

— Nu va muri?

Preotul pusese această întrebare. Bătrânul se chinuia să se ridice iar în picioare, gâfâind de efort. O privea pe Jamie cu o expresie încruntată cum în viaţa ei nu mai văzuse.

— Are mari şanse să scape, părinte, îi spuse ea.

Auzi ţipătul unei femei şi bănui că era Elizabeth.

— Aş dori să te ajut, anunţă preotul.

— Ţi-aş fi recunoscătoare.

În spatele ei, ostaşii bombăneau printre dinţi. Nu-i luă în seamă, întorcându-se iar spre Alec.

— Am observat că tocmai plecai cu oamenii tăi, dar dacă nu aveţi o treabă importantă, mi-ar prinde bine o mână de ajutor şi din partea ta.

— Ne duceam să meşterim o ladă, îi explică el.

— O ladă?

— Da, o ladă de îngropăciune, preciză şi preotul.

Jamie îl privi nevenindu-i să creadă. Îi venea să acopere cu palmele urechile lui Angus, ca să nu audă vorbele acelea descurajatoare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, l-aţi fi băgat pe Angus în pământ până mai respira?

— Nu, am fi aşteptat, răspunse Alec. Chiar crezi că-l poţi salva, nu?

— Eu cu ce pot să ajut? se interesă Gavin, înainte ca Jamie să-i poată răspunde soţului ei.

— Am nevoie de mai multă lumină, de fâşii de pânză, o cupă cu apă caldă, străchini cu şi mai multă apă, şi două şipci de lemn, Gavin, cam atât de lungi şi de late, îi arătă ea cu mâinile dimensiunile dorite.

Dacă-şi ziceau cumva că cererile ei n-aveau niciun sens, nu i-o spuseră.

— Are braţul rupt, fătucă. Te gândeşti să i-l tai? o întrebă preotul.

Un oştean din spatele ei mormăi:

— Angus ar primi mai degrabă să moară, decât să rămână fără un braţ…

— N-o să i-l tăiem! răspunse ea, exasperată. O să i-l îndreptăm la loc.

— Poţi face asta? vru să ştie preotul.

— Da, pot.

Oamenii se strânseră în jurul mesei. Gavin îşi croi drum până lângă stăpâna lui.

— Uite cupa cu apă pe care o voiai. Străchinile sunt în

spatele tău.

Jamie deschise una dintre ulcelele cu medicamente, luă între degete puţin praf castaniu şi-l puse în apa din cupă, amestecând bine. Când lichidul deveni tulbure, îi dădu pocalul lui Gavin.

— Ţine-l un moment, te rog.

— Ce este, stăpână? întrebă Gavin, mirosind poţi unea.

— O licoare de dormit pentru Angus. Îi va uşura şi durerea.

— Doarme deja.

Nerecunoscând glasul, Jamie îşi dădu seama că vorbise un alt oştean, pe un ton plin de furie.

— Doarme, într-adevăr, murmură încă unul. Poa' să vază orişicine.

— Nu doarme, îi contrazise Jamie, abia păstrându-şi răbdarea. Ştia că trebuia să le câştige încrederea, dacă voia să poată conta pe ajutorul lor.

— Şi-atuncea, de ce nici nu se uită la noi, nici nu ne grăieşte nimica?

— Are dureri prea mari, răspunse ea. Alec, vrei să-i ţii capul sus, ca să bea mai uşor?

Alec fu singurul care n-o contrazise. Se apropie de masă şi săltă capul rănitului. Jamie se aplecă peste prietenul lui, îi cuprinse obrajii între palme şi-i vorbi:

— Angus, deschide ochii şi uită-te la mine.

Fu nevoită să repete cererea de trei ori, ultima dată, aproape răcnind, pentru ca războinicul să se supună în sfârşit.

Un murmur surprins se auzi din jurul mesei. Toţi Toma necredincioşii fuseseră convinşi.

— Angus, trebuie să bei asta, continuă Jamie. Îţi va alunga durerea.

Nu se lăsă până când războinicul înghiţi o porţiune mare din licoare. Atunci, oftă mulţumită.

— Într-un minut, două, încep să-şi facă efectul.

După ce rosti aceste cuvinte, ridică privirea.

Alec îi zâmbea.

— Încă s-ar mai putea să facă febră şi să moară, şopti ea, temându-se să nu le fi dat prea mari speranţe.

— N-ar îndrăzni.

— Nu?

— După cum ai strigat la el…

Jamie simţi că roşea.

— A trebuit să vorbesc mai tare, explică ea. Altfel nu-l puteam face să răspundă.

— Cred că acum doarme, presupuse Gavin.

— Vom vedea.

Aplecându-se din nou peste Angus, Jamie îi cuprinse iar faţa în mâini.

— Ţi-a mai trecut durerea? îl întrebă.

Încet, războinicul deschise ochii. Jamie văzu că medicamentul începea să-şi facă efectul, căci ochii căprui ai scoţianului deveniseră sticloşi.

Şi pe chip i se aşternuse o expresie mult mai liniştită.

— Am ajuns în cer? întrebă el, cu vocea ca o şoaptă scrâşnită. Tu eşti îngerul meu?

Jamie zâmbi.

— Nu, Angus. Eşti tot în Highlands.

Privirea lui Angus deveni îngrozită.

— Dumnezeule Atotputernice, nu-s în paradis. Am ajuns în iad. Ce farsă crudă îmi joacă necuratul! Arăţi ca un înger, dar vorbeşti ca… englezii!

Ultimul cuvânt îl spusese aproape urlând, şi numaidecât începu să se zbată. Jamie se aplecă la urechea lui dreaptă şi-i şopti în gaelică:

— Odihneşte-te liniştit, prietene. Te afli în mâini scoţiene, în siguranţă. Gândeşte-te la următoarea ta luptă cu englezii, dacă te face să te simţi mai bine, dar acuma taci şi lasă licoarea să te adoarmă.

Accentul scoţian cu care încercase să-i vorbească suna îngrozitor de fals, dar Angus era prea ameţit ca să mai observe. Încetă să se mai zbată şi închise iar ochii.

Adormi cu zâmbetul pe buze.

— Şi eu aş dori să te ajut…

Vocea înecată de lacrimi era a lui Elizabeth. Femeia cea blondă venise de cealaltă parte a mesei, în faţa lui Jamie. Arăta speriată încă, dar şi hotărâtă, iar când Jamie îi zâmbi, răspunse şi ea cu un surâs mai şovăitor.

— Angus e soţul meu. Voi face tot ce-mi spui să fac.

— Îţi sunt recunoscătoare pentru ajutor, răspunse Jamie. Umezeşte pânza asta şi apasă-i-o pe frunte, o îndrumă ea.

Apoi scoase cei trei ciorapi din buzunar, iar pe unul dintre ei îl petrecu peste o şipcă de lemn adusă de Gavin. Între timp, unul dintre ostaşi acoperi şi stinghia cealaltă.

Acum mâinile îi tremurau, căci treaba de care se temuse cel mai mult nu mai putea fi amânată. Era vremea să îndrepte braţul lui Angus.

— În Anglia, se obişnuieşte ca beteagul să fie adormit cu un burete, dar mie nu-mi place deloc tratamentul ăsta, îndrugă ea, cam fără şir. Mă rog ca Angus să nu se deştepte până mântuiesc treaba.

— N-ar dormi mai bine dacă ai folosi buretele? întrebă un războinic.

— A, ba da. Dar s-ar putea să nu se mai trezească. Adesea se întâmplă aşa, din nefericire. E mai mare pericolul decât câştigul, nu credeţi?

Fără întârziere, ostaşii se repeziră toţi să-i dea dreptate.

— Alec? Va trebui să faci tu asta pentru mine, îi ceru ea. E n-am putere. Gavin, voi avea nevoie de nişte fâşii lungi de pânză gata pregătite, ca să-i leg stinghiile de braţ.

Petrecu al treilea ciorap peste mâna umflată a lui Angus, îi făcu cinci găuri şi-i scoase prin ele degetele.

— Alec, ia-l de mână. Gavin, tu ţine-l de braţ. Trageţi amândoi, dar cât se poate de încet, vă rog, până reuşesc să-i îndrept oasele. Elizabeth, acum tu trebuie să te întorci cu spatele. Mai bine să nu vezi.

Jamie trase adânc aer în piept, ca să se calmeze, după care murmură:

— Dumnezeule, nu pot să sufăr partea asta… Haideţi, acum!

Fu nevoie de trei încercări, până se convinse că într-adevăr capetele rupte ale oaselor se aflau din nou în poziţia corectă. Strecură prima şipcă pe sub braţ, iar pe a doua o puse deasupra. Mâinile îi tremurau. Alec ţinu stinghiile nemişcate, în timp ce Jamie le înfăşură cu faşa. Când termină, braţul lui Angus era ţinut strâns locului.

— Gata, ce-a fost mai greu a trecut, spuse ea, cu un oftat adânc de uşurare.

— Dar pieptul, *milady,* îi reaminti preotul.

Tuşi prelung, chinuit, apoi adăugă:

— Are o ditamai gaura.

— Arată mai rău decât e cu adevărat, răspunse ea.

Corul de oftaturi din jur o făcu să surâdă. Când ceru să i se mai aducă lumină, fu aproape orbită de nenumărate lumânări cu care veniră luptătorii.

Jamie mai ceru o cupă cu apă caldă. Desfăcu alt ulcioraş, turnă în apă nişte pudră portocalie, apoi îi dădu cupa preotului.

— Bea asta. O să-ţi vindece tuşea, îi spuse ea. Îmi dau seama că te chinuieşte.

Preotul amuţi. Consideraţia ei îl uimea. Bău o duşcă zdravănă, apoi se strâmbă.

— Bea-o până la fund, părinte, îi ordonă Jamie.

Ca un copil, preotul se mai codi un minut, după care făcu ce i se spusese.

Apoi, Jamie îşi îndreptă atenţia spre rana din pieptul lui Angus. Era plină de pământ şi sânge închegat, aşa că

avu mult de furcă până să i-o cureţe bine. Lucra meticulos, căci ştia din proprie experienţă, şi din instrucţiunile primite de la mama ei, ce mult rău putea să facă un singur grăunte de ţărână rămas într-o rană bandajată. De vreme ce avea marginile zdrenţuite, le cusu laolaltă cu acul şi atu.

Alec poruncise ca în sala cea mare să mai fie adus un pat. Ştia că Jamie voia să-şi aibă pacientul în apropiere, iar casa lui Angus era destul de departe.

Soţia lui Angus nu mai scosese o vorbă, toată noaptea. Jamie abia dacă-i dădea vreo atenţie. Stătuse atât de mult timp aplecată peste rănit, încât când în sfârşit se îndreptă, un junghi de durere îi străbătu spinarea, făcând-o să se împleticească. Cel puţin o duzină de mâini se repeziră s-o sprijine.

— Elizabeth, te rog, ajută-mă să bandajez pieptul soţului tău, îi ceru ea, gândindu-se în sfârşit să n-o nesocotească pe biata femeie îngrijorată.

Elizabeth se grăbi s-o ajute. De cum terminară, Alec îşi duse prietenul în braţe până la pat. Jamie şi Elizabeth îl urmară.

— O să fiarbă de furie, când s-o trezi, cu durerile pe care le va avea atunci, prezise Jamie. Vei avea de-a face cu un urs turbat, Elizabeth.

— Dar se va trezi.

În vocea lui Elizabeth se simţea mulţumirea.

— Se va trezi, într-adevăr, confirmă şi Jamie.

O lăsă pe Elizabeth să potrivească pătura în jurul umerilor soţului ei, înainte de a o întreba:

— Edith şi Annie unde s-au dus?

— Înapoi la casa lor, să se culce, răspunse Elizabeth. Mi-au cerut să le trezesc când Angus… dacă o să moară.

Jamie îl privi pe Alec uimită, dar Elizabeth zâmbi.

— Acum nu mai trebuie să le trezesc.

Dădu să pornească spre uşă, după care îşi aminti că mai avea ceva de spus.

— Fiul meu va purta numele tatălui său, când va veni pe lume.

— Şi când va avea loc acest eveniment binecuvântat? se interesă Jamie.

— Peste şase luni. Iar dacă e fată…

— Da?

— Atunci, o voi boteza după domnia ta, *milady.*

Jamie ar fi râs, dacă ar mai fi ţinut-o puterile. Era atât de frântă, însă, încât abia putu să zâmbească..

— Ai auzit, Alec? Elizabeth nu găseşte că Jamie e nume de bărbat. Ce zici de asta?

Elizabeth îi zâmbi lui Alec, care dădu din cap, apoi spuse:

— Jamie? Credeam că te numeşti Jane, *milady.*

Alec râse şi pentru soţia lui. Elizabeth strânse mâna lui Jamie la piept, ca să-i dea de înţeles că glumea, apoi ieşi din sală, împreună cu Marcus.

— Omul ăla zâmbeşte vreodată? îl întrebă Jamie pe Alec, când rămaseră din nou singuri.

— Cine?

— Marcus.

— Ba, Jamie, nu zâmbeşte niciodată.

— Mă urăşte de moarte.

— Aşa se pare, dară.

Cu cât o privea mai mult, cu atât Jamie se simţea tot mai stânjenită. Îi puse în mâini cupa cu licoare, spunându-i cu o voce sfioasă:

— Uite, să-i dai asta lui Angus s-o bea.

— Vreme de câteva ceasuri, ai împărţit la porunci, ca un comandat pe câmpul de luptă, Jamie. Iar acum, faci pe sfioasa cu mine. De ce această schimbare?

— Din cauza ta, răspunse ea. Mă intimidezi când te uiţi aşa la mine.

— Bine că ştiu.

— Ba nu e bine deloc că ştii, bombăni ea.

Îi smulse iar cupa din mâini, se duse grăbită până lângă Angus şi-l făcu să bea toată poţiunea.

— Vreau să-mi porţi pledul, spuse Alec.

— Poftim?

— Vreau, să-mi porţi culorile, nevastă.

— De ce?

— Fiindcă acum eşti a mea, îi explică el cu răbdare.

— Am să-ţi port pledul când inima mea se va hotărî să-ţi aparţină, Kincaid, nicio clipă mai devreme. Ce zici de asta?

— Ţi-aş putea porunci să…

— Dar n-ai s-o faci.

Alec zâmbi. Va să zică, blânda lui soţioară începea să-l înţeleagă la urma urmei.

— Îţi dau două săptămâni ca să te hotărăşti, Jamie – dar până la urmă tot îmi vei purta pledul.

— Eşti foarte arogant, bărbate.

— Mă bucur c-ai observat.

Alec ieşi din sală înainte ca Jamie să-şi poată stăpâni râsul îndeajuns ca să-l zădărască din nou. Soldaţii îl aşteptau în curte, dornici să afle cum se mai simţea camaradul lor.

— M-am lăudat că va avea nevoie de mult timp ca să le câştige încrederea, îi spuse Gavin lui Alec. Am greşit. I-a luat mai puţin de o zi.

Marcus, împreună cu sora lui, Edith, aşteptară lângă Gavin până când ajunseră alături şi Elizabeth cu Annie.

— Vezi, Annie? Ţi-am spus eu că Alec o se simtă mai bine! îi şopti fericită Elizabeth.

— Lady Kincaid l-a salvat pe Angus, îi spuse Gavin lui Marcus. E un prilej de bucurie, prietene, nu de mânie. De ce te încrunţi aşa?

— Angus s-ar fi lecuit şi fără ajutorul lui Lady Kincaid. A fost voia lui Dumnezeu, nu a ei.

Asprimea din tonul lui îl făcu pe Alec să-l privească

mai atent.

— N-o accepţi pe soţia mea, Marcus? întrebă el, cu o blândeţe înşelătoare în glas.

Numaidecât, războinicul clătină din cap.

— O accept fiindcă ţi-e nevastă, Alec, şi aş apăra-o cu preţul vieţii mele, adăugă el. Dar loialitatea n-o să mi-o câştige aşa uşor.

Anna şi Edith stăteau lângă Marcus, la fel de încruntate. Alec le privi pe rând, apoi vorbi din nou.

— Cu toţii o veţi face să se simtă binevenită aici. Aţi înţeles ce v-am spus?

Femeile încuviinţară neîntârziat. Marcus aşteptă un timp până să vorbească.

— Ai uitat-o atât de repede pe Helena noastră, Alec?

— Sunt aproape trei ani de-atunci, interveni Gavin. N-am uitat-o.

— Atunci, de ce…

— M-am însurat ca să-mi mulţumesc regele, Marcus, cum ştii şi tu al dracului de bine. Înainte de a-i întoarce spatele soţiei mele, aminteşte-ţi – şi aminţiţi-vă cu toţii – că şi Jamie s-a măritat tot la porunca regelui ei. Nu şi-a dorit această cununie cu nimic mai mult decât mi-am dorit-o eu. Onoraţi-o pentru că şi-a făcut datoria.

— Chiar n-a vrut să se mărite cu tine? întrebă Annie, peste poate de surprinsă.

Alec clătină din cap.

— Singurul motiv pentru care discut asemenea lucruri cu tine, Annie, e că Helena a fost sora ta. Jamie îi era juruită unui alt bărbat. De ce-ar fi vrut să se mărite cu mine?

— Englezii ne urăsc la fel de mult pe cât îi urâm şi noi pe ei, adăugă Gavin.

— Soţia ta nici nu ştie ce noroc are, interveni Annie cu sfială.

Sinceritatea din vocea ei îl făcu pe Alec să zâmbească. Îi lăsă pe cei trei cu privirile după el şi plecă,

urmat de Gavin.

— Mă întreb, Alec, de cât timp va avea nevoie soţia ta ca să ne accepte pe noi, murmură acesta.

— De foarte puţin, prezise Alec. O să se acomodeze, Gavin. Ai să vezi.

Capitolul 11

Părintele Murdock stătea aşezat lângă patul lui Angus, moţăind, şi aproape adormise, când îi atrase atenţia un scrâşnet de metal pe piatră. Se întoarse în direcţia aceea şi o văzu pe Lady Jamie chinuindu-se să târască un cufăr cât toate zilele. Îl scotea din prima cameră de la etaj, aflată chiar lângă capul scării.

Preotul se grăbi să traverseze sala cea mare şi să urce treptele.

— Ce încerci să faci, Jamie? o întrebă.

— Mă gândeam să folosesc dormitorul din faţă, părinte, răspunse ea. Are o fereastră mare, cu vedere frumoasă.

— Dar ce ce muţi cufărul acesta?

— Ocupă prea mult loc. Nu te obosi, părinte, am destulă putere ca să-l duc singură.

Preotul n-o luă în seamă şi îi dădu o mână de ajutor pentru a împinge cufărul în camera din faţă.

— Ar fi trebuit să-l goleşti înainte de a-l duce, spuse el.

Jamie clătină din cap..

— Nu se cuvenea să mă uit înăuntru. Nu-i al meu, şi oricine are dreptul la viaţa sa personală.

— Cufărul a fost al Helenei, o înştiinţă părintele Murdock. Cred că acum îl poţi considera al tău, Jamie.

Înainte ca Jamie să răspundă, preotul se întoarse şi

pomi spre uşă.

— Mai bine să mă duc jos la Angus. Trebuie să-l veghez pân-o aduce Gavin pe Elizabeth înapoi.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor, strigă Jamie în urma lui.

* * *

Fătuca o lungea la nesfârşit, îşi spuse părintele Murdock, după aproape un ceas. Se tot uita în sus, spre uşa dormitorului, întrebându-se ce făcea. Când Elizabeth intră în sala cea mare, preotul se hotărî să vadă ce anume o ţinea pe Jamie atât de ocupată.

Era tot în al doilea dormitor. Aprinsese două lumânări, care scăldau odaia într-o lumină blândă, şi stătea îngenuncheată lângă cufăr. Tocmai închidea capacul, când părintele Murdock intră pe uşă.

— Ai găsit ceva de folos? o întrebă el.

Nu observă că Jamie plângea, decât când ridică faţa să-l privească.

— Ce este, fătuco? Ce te-a necăjit?

— Sunt o proastă, şopti ea. Acum ea e moartă, iar eu nici măcar n-am cunoscut-o, părinte, şi totuşi plâng de parcă ar fi fost propria mea soră, de-o mamă şi de-un tată. Nu vrei să-mi povesteşti despre Helena, rogu-te?

— Alec ar trebui să-ţi povestească de ea, nu eu, se codi părintele Murdock.

— Te rog, părinte, îl imploră Jamie. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat. Sunt convinsă că nu Alec a ucis-o.

— Dumnezeule mare, sigur că nu! exclamă preotul. Unde-ai auzit o asemenea grozăvie?

— În Anglia.

— Helena şi-a luat singură zilele, Jamie. A sărit de pe creasta de deasupra păşunii.

— Nu s-ar fi putut să fie o întâmplare? N-o fi căzut

fără voie?

— Nu, n-a fost întâmplare. A văzut-o cineva.

Jamie clătină din cap.

— Nu înţeleg, părinte. Era chiar aşa de nefericită aici?

Preotul lăsă privirea în jos.

— Trebuie să fi fost peste poate de nefericită, Jamie, dar îşi ascundea foarte bine simţămintele. N-am văzut de ea aşa cum ar fi trebuit, acuma-mi dau seama, abia. Annie şi Edith socotesc că punea la cale să-şi scurteze viaţa încă din clipa când s-a cununat cu Alec.

— Iar Alec crede şi el asta?

— Aş zice că da.

— Moartea ei trebuie să-l fi durut îngrozitor.

Părintele Murdock nu răspunse, deşi îi împărtăşea părerea. Faptul că Alec refuza cu străşnicie să vorbească despre Helena dovedea că jalea încă nu-i trecuse.

— Părinte, de ce o femeie care se gândea să-şi ia viaţa ar fi adus în casa soţului ei toate lucrurile care-i erau dragi? Până şi scutece pentru bebeluşi împachetase, continuă ea. Şi nişte aşternuturi aşa de frumoase… Nu ţi se pare că ar fi cam ciudat pentru cineva care…

— Nu gândea limpede, replică părintele Murdock.

Jamie clătină din cap.

— Nu, părinte, eu nu cred că s-a omorât. Sunt sigură că a fost un accident.

— Ai o inimă gingaşă, fătucă, şi dacă te simţi mai bine gândind că aşa a murit Helena, atunci îţi dau şi eu dreptate.

O ajută să se ridice în picioare. Jamie stinse lumânările şi coborî scara împreună cu el.

— Mă voi ruga în fiecare seară pentru sufletul ei, părinte, făgădui ea.

Un servitor dădu năvală în sala cea mare, o zări pe Jamie şi-i striga:

— E aici sora domniei tale, *milady!*

Jamie apucă strâns mâna părintelui Murdock.

— Trebuie să fie Mary, venită să-mi facă o vizită. Mă scuzi puţin, te rog?

Tocmai ieşea pe uşă, deja, când preotul dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Am s-o aduc înăuntru, să te cunoască! îl mai anunţă ea, peste umăr.

Ieşi grăbită, cu un zâmbet de bun-venit pe faţă. Dar, în clipa când îşi zări sora, surâsul îi pieri de pe buze. Mary avea ochii plini de lacrimi. Jamie aruncă o privire în jur, să vadă unde era Daniel, apoi îşi dădu seama că sora ei era singură.

— Cum ai reuşit să găseşti drumul încoace, Mary? o întrebă ea, după ce o îmbrăţişă.

— Tu eşti aia care se rătăceşte tot timpul, Jamie, nu eu, îi răspunse Mary.

— Ba eu nu mă rătăcesc niciodată, replică Jamie. Acum termină cu plânsul.

Observase că vreo câţiva ostaşi ai clanului Kincaid se uitau la ele, aşa că-i şopti:

— Hai, vom face o plimbare, ca să putem vorbi între patru ochi. Trebuie să-mi spui ce te-a tulburat aşa.

Şi o trase de mână după ea pe cărare, către curtea de jos a cetăţii.

— Trei dintre oamenii lui Daniel mi-au arătat drumul încoace, îi explică Mary, după ce-şi mai regăsi calmul. I-am minţit, Jamie. Le-am spus că aveam permisiunea lui Daniel de a veni să-ţi fac o vizită.

— O, Mary, nu trebuia să faci asta! o dojeni Jamie. De ce nu i-ai spus lui Daniel că voiai să mă vezi?

— Omului ăluia nu-i poţi spune nimic! bodogăni Mary, ştergându-se la colţurile ochilor cu poala laibărului galben. Îl urăsc, Jamie. Am fugit.

— Nu, nu se poate să vorbeşti serios!

— Nu mai fi aşa de înfricoşată, surioară. Îl urăsc, îţi spun eu! E un om rău şi crud. Când îţi voi povesti ce mi s-a

întâmplat, jur c-ai să-l urăşti şi tu.

Ajunseră la deschizătura din zidul cetăţii. Jamie şi sora ei se aşezară pe pragul de piatră.

— În regulă, Mary, spune-mi ce-ai păţit, îi ceru Jamie. Aici suntem singure.

— Mi-e aşa de ruşine, se plânse Mary. Dar eşti singura căreia îndrăznesc să-i vorbesc despre asta, surioară.

— Aşa…? o îndemnă Jamie.

— Daniel nu mi-a cerut să mă dăruiesc lui.

Fraza se prăbuşi între ele. Jamie o aşteptă pe Mary să spună mai mult, iar sora ei îi aştepta reacţia.

— Ţi-a dat şi vreun motiv?

— Da. Şi la început am crezut că o făcea din consideraţie. A spus că-mi va lăsa timp să ajung să-l cunosc.

— Foarte frumos din partea lui, recunoscu Jamie, întrebându-se de ce nu-i arătase şi Alec o asemenea compasiune.

Mary izbucni iar în lacrimi.

— Şi eu am crezut la fel, cum ţi-am spus. Pe urmă, mi-a zis că era foarte nemulţumit de mine, fiindcă te-am pus să mă aperi când ne-au atacat tâlharii aceia. Chiar găsea că *eu* ar fi trebuit să te apăr *pe tine.*

— De ce?

— Fiindcă tu eşti sora cea mai mică.

— Şi nu i-ai explicat că eu eram mult mai bine antrenată în îndeletnicirile de…

— Am încercat să-i explic, dar n-a vrut să mă asculte. Iar pe urmă, m-a insultat din nou. Recunosc că şi eu i-am spus unele vorbe destul de urâte. Da’ totuşi…

— Ce-a spus?

— A spus că precis sunt rece ca un peşte, Jamie, că toate englezoaicele sunt la fel.

— Vai, Mary, ce mod neplăcut de a vorbi cu o tânără mireasă…!

— Şi să ştii că lucrul ăsta nici nu-i cel mai rău, Jamie, mormăi Mary. Când am ajuns la el acasă, acolo era o femeie grasă şi urâtă care-l aştepta. S-a aruncat în braţele lui de îndată. Şi el nici nu s-a ferit de ea. S-au sărutat de faţă cu mine. Ei, de asta ce mai zici?

— Ai dreptate, surioară.

— Am dreptate?

— M-ai făcut să-l urăsc.

— Ţi-am spus eu! se repezi Mary. Ei, şi acum? Ce-am să fac, te întreb? În veci n-am să mai găsesc drumul ca să mă înapoiez la tata, şi sunt sigură că oamenii lui Daniel nu mă vor crede dacă am să le spun că am permisiunea seniorului lor ca să mă duc îndărăt în Anglia.

— Da, şi eu mă îndoiesc că vor crede o asemenea minciună, fu Jamie de acord.

— Vreau la tata!

— Ştiu că asta vrei, Mary. Şi mie mi-e dor de el. Uneori, şi eu aş vrea să mă întorc acasă.

— Alec te găseşte şi el rece ca un peşte?

Jamie ridică din umeri.

— N-a zis una ca asta.

— Are şi el o ţiitoare?

— O ce?

— O ibovnică. Are şi el una? repetă Mary.

— Nu ştiu, răspunse Jamie. Dar s-ar putea să aibă altă femeie, şopti ea. O, Doamne, Mary, la posibilitatea asta încă nu m-am gândit.

— N-aş putea să locuiesc şi eu aici, cu tine, Jamie?

— Eşti sigură că vrei să faci asta?

Sora ei dădu din cap.

— Mary, ştii, când i-am întâlnit prima oară pe bărbaţii noştri, mie mi s-a părut că Daniel era cel mai blând dintre ei. Tot zâmbea, şi părea să aibă o fire atât de veselă…

— Şi eu am observat, confirmă Mary. Jamie, dar dacă are dreptate? Dacă *sunt,* într-adevăr, rece ca un peşte?

Există femei pe care atingerea unui bărbat nu le poate încălzi cu niciun chip, şi pace. Cred că aşa era şi mătuşa Ruth. Mai ţii minte ce rea era mereu cu soţul ei?

— Mătuşa Ruth era rea cu toată lumea, preciză Jamie.

— Ştiu că e stânjenitor pentru tine, dar mă întrebam dacă nu cumva…

— Da, Mary?

— Dacă toţi bărbaţii or fi la fel ca Daniel, sau poate Alec e mai… Of, nici nu ştiu ce vreau să te întreb. Mi-e groază să-l las pe Daniel să mă atingă, de-acum, şi totul s-a întâmplat numai din vina lui.

Jamie nu ştia cum s-o ajute pe Mary, dar era hotărâtă să încerce.

— Mary, trebuie să-l prind pe Alec înainte de a pleca la vânătoare, se repezi ea.

— Ai nevoie de permisiunea lui ca să mă primeşti să stau aici? întrebă sora ei, cu o spaimă vădită. Dacă zice că nu?

— N-am nevoie de nicio permisiune! se lăudă Jamie, încercând să pară sinceră. Despre altceva trebuie să vorbesc cu el. Du-te şi aşteaptă-mă în sala cea mare, Mary. Prezintă-i-te preotului nostru. Se numeşte părintele Murdock. Hai, surioară, nu te mai încrunta aşa. O să-ţi placă. Nu seamănă deloc cu părintele Charles al nostru. Voi veni şi eu, de îndată ce vorbesc cu Alec. Şi atunci, o să terminăm şi cu discuţia asta, îţi promit.

Îşi privi sora cum pornea spre casa cea mare, înainte de a o lua şi ea în josul pantei. Se gândea să arunce o privire pe drumul de jos, ca să vadă dacă Alec şi oamenii lui plecaseră deja.

De cum trecu de zid, câţiva soldaţi îi tăiară drumul. Stăteau înşiraţi pe scândurile podeţului de peste şanţ. Jamie avu impresia că picaseră din cer. Fără îndoială, formau o stavilă mai redutabilă decât zidul – şi a dracului să fi fost dacă nu trebuia să ridice capul pentru a se uita la

oricare dintre ei.

— De ce-mi tăiaţi calea? îl întrebă ea pe un om cu barbă roşie care stătea chiar în faţa ei.

— Ordin, stăpână, răspunse ostaşul.

— Al cui ordin?

— Al nobilului Kincaid.

— Înţeleg, răspunse Jamie, încercând să-şi ascundă iritarea. Iar soţul meu a ieşit din fortăreaţă, au ba?

— Ba, răspunse războinicul.

Un zâmbet îi încreţi colţurile ochilor.

— Stă taman în spatele domniei tale.

Întorcându-se, Jamie se pomeni piept în piept cu Alec.

— Te mişti ca o umbră, mormăi ea, după ce-şi regăsi stăpânirea de sine.

— Unde voiai să pleci?

— Te căutam. De ce le-ai poruncit oamenilor să mă oprească?

— Pentru paza ta, desigur.

— Prin urmare, cât timp eşti tu plecat, eu voi fi prizonieră?

— Dacă preferi s-o vezi aşa…

— Alec, aş dori ca după-amiază să călăresc. Dacă-ţi promit că n-am să fug… cu siguranţă…

— Jamie, nicio clipă nu m-am gândit că ai putea fugi, replică el, exasperat.

— Atunci, de ce?

— Ca să nu te rătăceşti.

— Eu nu mă rătăcesc niciodată.

— Ba te rătăceşti.

— Şi dacă-ţi promit că nu mă rătăcesc?

O lăsă să înţeleagă singură cât de prostească era o asemenea întrebare.

Gavin se apropie de boierul lui, aducându-i de dârlogi armăsarul. Înainte ca Jamie să mai scoată o vorbă, Alec sărise deja în şaua calului.

Fu nevoită să-i aţină drumul.

— A venit Mary.

— Am văzut-o.

— Trebuie să vorbesc cu tine despre sora mea înainte să pleci, şi înainte de a o ajuta să se instaleze în casă. E o chestiune foarte importantă, Alec, altfel nu te-aş deranja cu aşa ceva.

— Te ascult, nevastă. Întreabă-mă tot ce vrei.

— A, nu, trebuie să vorbim între patru ochi, se grăbi ea să-i explice.

— De ce?

Jamie se încruntă. Îndărătnicul ei bărbat nu-i uşura cu nimic sarcina. Veni până lângă el, îl atinse pe coapsă cu degetul, apoi spuse:.

— Kincaid, îţi cer să stăm de vorbă fără martori.

Rămase cu privirea în pământ, aşteptându-l să se hotărască. Îşi dădu seama că-l convinsese când îi auzi oftatul – dar în clipa următoare scoase un mic ţipăt de surpriză, căci Alec se aplecă şi o ridică pe cal, fără niciun efort. Abia avu timp să se agaţe de mijlocul lui, înainte ca armăsarul să pornească la galop. Alec nu se opri până nu ajunseră la mare distanţă de zid şi de restul oamenilor.

Jamie începu să-şi netezească poalele. Erau înconjuraţi de copaci. Se uită cu atenţie prin jur, ca să se asigure că erau într-adevăr singuri. Apoi îşi privi mâinile.

Alec tocmai ajunsese la capătul răbdării, când soţia lui izbucni pe neaşteptate:

— De ce n-ai aşteptat ca să te culci cu mine?

Nu fusese pregătit pentru o asemenea întrebare.

— Alec, Daniel aşteaptă din consideraţie pentru sentimentele lui Mary. Vrea s-o lase să-l cunoască mai bine. Ce părere ai despre asta?

— Am părerea că nu ţine morţiş să se culce cu ea, altfel ar fi făcut-o până acum; asta-i părerea mea.

După un moment, continuă:

— Şi te-am avut, fiindcă te-am dorit. Şi tu m-ai dorit pe mine, nu-i aşa?

— Da, recunoscu Jamie. Adică, nu... la început nu, cel puţin. Ascultă, Alec, despre problema lui Mary avem de discutat nu despre a mea.

Alec nu-i luă în seamă stânjeneala.

— Şi ţi-a plăcut.

— Într-adevăr, mărturisi ea, ştiind prea bine că iar avea să se umfle în pene.

— Uită-te la mine:

— Mai bine nu.

— Mai bine da.

Încet, Alec îi ridică bărbia, silind-o să-l privească în faţă. Văzu cum roşise, şi nu se putu abţine să-i sărute fruntea încreţită de preocupare.

— Şi acum, spune-mi, ce te îngrijorează?

— Ţie ţi-a plăcut?

— Nu ţi-ai dat seama?

— Daniel spune că toate englezoaicele sunt reci ca nişte peşti, spuse ea, dând din cap, ca nu cumva Alec să creadă că-i ardea de glumă.

Soţul ei râse.

— Nu-i de râs! îl dojeni Jamie. Şi încă nu mi-ai răspuns la întrebare.

— La care întrebare? o tachină el.

— Sunt rece ca un peşte?

— Nu.

Oftă uşurată.

— O nevastă are nevoie să audă asemenea lucruri de la bărbatul ei, Alec.

— Vrei să mă culc acum cu tine?

— Ziua-n amiaza mare? Dumnezeule Atotputernice, nu!

— Dacă nu-ţi iei mâinile de unde le ţii, jur c-am să fac dragoste cu tine chiar acum, mârâi el răguşit.

Jamie îşi dădu seama că-i strângea în mâini coapsa goală şi numaidecât dădu drumul.

— Atunci, n-ar conta dacă aş purta sau nu pledul tău, cum mi-ai sugerat?

— Nu ţi-am „sugerat”, ţi-am *spus:* ai să-mi porţi pledul, înainte să mă mai ating de tine. Şi-acum, ai terminat cu întrebările?

— Te-ai înfuriat?

— Nu.

— Pari furios.

— Nu mă mai tot provoca.

— Ai altă femeie?

Alec îşi spuse că în veci n-avea să înţeleagă cum mergea mintea ei. O îngrijorau cele mai absurde idei.

— Ar conta pentru tine dacă aş avea?

Jamie dădu din cap.

— Pentru tine ar conta dacă mi-aş lua alt bărbat?

— Dacă ţi-ai lua?

— Înţelegi ce vreau să-ţi spun.

— N-aş îngădui, Jamie.

— Ei bine, nici eu n-aş îngădui.

— Vorbeşti de parcă am fi egali, nevastă.

Ştia că-l înfuriase, şi ar fi vrut să-i însenineze iar chipul.

— Încă nu mi-ai răspuns la întrebare, Alec.

— Nu, nu am altă femeie.

Jamie zâmbi.

— Şi nici tu nu eşti rece, continuă el. Şi mă insulţi punându-mi asemenea întrebări.

— De ce te insult?

— Fiindcă e de datoria mea să te încing. Şi erai încinsă, Jamie, nu-i aşa?

Aroganţa lui reuşea chiar s-o mai liniştească, deşi Jamie nu avea nici cea mai vagă idee de ce.

— Poate, şopti ea, privindu-i gura. Dar, la o adică,

poate că nu, bărbate. Se pare că am uitat.

Se hotărî să-i amintească. Îi captură faţa cu mâinile şi-şi lăsă gura peste a ei.

* * *

Mult mai târziu, când Gavin îl ajunse din urmă, Alec îşi aminti cuvintele lui Jamie, de când îi spusese că voia să-şi ajute sora să se instaleze.

El crezuse că era vorba de o vizită lungă de-o zi.

Era limpede că ea se gândise la o şedere permanentă.

Da, înţelese totul prea bine, când Gavin îl anunţă că Lady Kincaid îi oferise sanctuar surorii sale.

Fergusonii declaraseră război.

Alec ştia că Daniel trebuia să fiarbă de furie. Îl trimise pe Gavin acasă, să stea cu ochii pe nevastă-sa, însărcină un alt oştean de încredere că supravegheze continuarea vânătorii, şi porni spre moşia Fergusonilor.

Reuşi să-i iasă în cale lui Daniel în apropierea hotarului dintre pământurile lor. Alec era singur, dar Daniel îşi luase cu el o mică oştire. Toţi oamenii erau înarmaţi pentru luptă.

Alec îşi opri armăsarul şi-l aşteptă pe Daniel să facă prima mişcare.

Aceasta nu întârzie. Daniel îşi scoase spada şi o aruncă prin aer, astfel încât să se înfigă în pământ chiar în faţa armăsarului lui Alec.

Gestul său semnifica declararea războiului. Acum, Daniel îl aştepta pe Alec să repete ritualul. Avea o expresie nepăsătoare, care însă deveni cu repeziciune uimită, când Alec clătină din cap, refuzând să-şi înfigă spada în pământ.

— Cutezi să refuzi lupta? mugi Daniel, atât de furios, încât venele de pe gât îi ieşeau în relief.

— Ba bine că nu! răcni şi Alec.

— Nu se poate!

— Tocmai s-a putut!

Fu rândul lui Daniel să clatine din cap.

— De ce jocuri de ţii, Alec, vru el să ştie, deşi nu părea să mai arunce flăcări pe gură.

— Nu primesc o luptă pe care nu vreau s-o câştig.

— Nu vrei să câştigi?

— Nu.

— Şi de ce naiba nu vrei?

— Daniel, tu chiar crezi că am chef de două englezoaice în casa mea?

Această întrebare risipi o parte din furia lui Daniel.

— Dar…

— Dacă aş învinge, ar trebui s-o ţin pe Mary alături de Jamie câte zile oi avea. Ceri prea mult de la mine, prietene.

— N-ai fost de acord să-i oferi sanctuar soţiei mele? întrebă Daniel, cu o undă de zâmbet îmblânzindu-i chipul.

— Nu! răspunse exasperat Alec.

— Nevastă-ta a îndrăznit s-o protejeze pe Mary de mine, Alec. De *mine.* Iar nevastă-mea a lăsat-o. S-a ascuns în spatele ei ca un copil.

— Sunt englezoaice, Daniel. Greşeala ta a fost să uiţi acest lucru.

— Ăsta-i adevărul, recunoscu Daniel, cu un oftat. Am uitat, într-adevăr. Nu vreau ca nevastă-mea să se poarte ca o laşă, totuşi. Mai mare ruşinea, cum a făcut-o pe sora ei mai mică să…

— Nu e laşă, Daniel, îl întrerupse Alec. A fost învăţată să se poarte aşa. Jamie le-a lăsat pe toate surorile ei să creadă că le va apăra în vecii vecilor.

Daniel zâmbi.

— Amândouă sunt nătânge.

— Sunt, dară, fu Alec de acord. Noi doi suntem prieteni de prea multă vreme ca să lăsăm o femeie să bage zâzanie, între noi. Am venit la tine de bună credinţă, Daniel, ca să te rog… ba nu, să-ţi cer să te întorci la moşia mea şi

să-ţi iei nevasta acasă.

— Mi-ai dat cumva o poruncă? întrebă Daniel, zâmbind.

— Precum ai auzit.

— Şi dacă încă mă mai mănâncă a încăierare?

— Atunci am să-ţi fac hatârul, se învoi tărăgănat Alec. Dar va trebui să schimbăm regulile.

Veselia din glasul lui îl intriga pe Daniel?

— Cum?

— Învingătorul ia amândouă miresele.

Aruncându-şi capul pe spate, Daniel izbucni într-un râs cu hohote. Alec îl ajutase să-şi salveze onoarea în faţa oamenilor săi. Acum se putea retrage fără să pară încins.

— N-ai renunţa tu la comoara ta, Alec, dar îmi creşte inima să aflu că nici ţie nu ţi-e aşa de uşor cu ea.

— O să se acomodeze.

— În ce-o priveşte pe Mary, mă cam îndoiesc.

— De-o mână fermă are nevoie, atâta tot, Daniel.

Daniel îşi trimise soldaţii înapoi, înainte de a-i da răspunsul lui Alec:

— De-o mână fermă şi de-un căluş, Alec. De când am ajuns la mine acasă, femeia asta nu mai conteneşte să se plângă. Ştii că s-a supărat până şi că am o ţiitoare?

Alec zâmbi.

— Au ele ciudăţenii din-astea, de-ale lor… remarcă el.

— Poate că dacă o las să stea cu Jamie…

— Atunci o să se lase cu războiu, Daniel. Locul lui Mary e lângă tine.

— Să le fi văzut, Alec!

Îşi scoase spada din pământ şi o vârî la loc în teacă, înainte de a adăuga:

— Soţia ta o apăra pe Mary, aruncând tot timpul cu măscări spre mine. Până şi porc m-a făcut!

— Ţi s-a spus şi în feluri mai rele.

— Da, da’ numai de către bărbaţi, şi n-au mai trăit

destul ca să se laude cu asta.

— Nevastă-mea are un temperament focos, recunoscu Alec, cu un zâmbet.

— Aş vrea să i se ia şi lui Mary puţin. Femeia asta parc-ar fi un iepure speriat.

— Tocmai pornisem pe urmele atacatorilor lui Angus, când am fost informat despre problema asta, spuse Alec, schimbând din nou subiectul.

— Am auzit ce s-a întâmplat. Ce-ai zice să vin şi eu cu tine? Înţeleg că baronii de la munte au fost de vină, nu? întrebă Daniel, vorbind despre banda oamenilor care fuseseră izgoniţi din clanurile lor şi formaseră o adunare proprie. Li se spunea baroni pentru că englezii preţuiau acest titlu şi, prin urmare, cei din highlands îl considerau cel mai înjositor. Şi li se şi potrivea – căci, asemenea englezilor, aceşti munteni erau nişte bandiţi care luptau fără onoare sau conştiinţă.

— Eşti binevenit la noi, Daniel, dar mai întâi trebuie s-o duci pe Mary acasă. Ne poţi ajunge din urmă lângă Pisc.

Niciunul dintre ei nu mai scoase o vorbă, până ajunseră acasă la Alec. Jamie şi sora ei stăteau în mijlocul curţii. Jamie zâmbi la vederea soţului ei, până când îi văzu chipul – iar atunci, zâmbetul îi pieri de pe buze.

— O, Doamne, Daniel arată de parc-ar dori să mă omoare, şopti Mary, apropiindu-se de sora sa.

— Zâmbeşte, Mary, ca să-l amăgeşti, o instrui Jamie.

Alec descălecă şi porni încet spre soţia lui. Avea o expresie care-ar fi putut acri laptele. Jamie trase adânc aer în piept.

— Ţi-ai terminat vânătoarea, Alec?

Soţul ei nu-i răspunse la întrebare.

— I-ai oferit adăpost lui Lady Ferguson?

— Adăpost? Eu în sinea mea nu l-am numit tocmai aşa, bărbate.

— Răspunde-mi.

Furia din tonul lui o ardea ca un fier înroşit în foc. Temperamentul lui Jamie se înfierbântă la rândul său. Cum îndrăznea s-o certe de faţă cu musafirii?

— Mary m-a întrebat dacă poate sta aici, şi i-am dat permisiunea, răspunse ea. Dacă vrei să-l numeşti adăpost, n-am nimic împotrivă. E ca s-o apere.

— S-o apere de propriul ei soţ? întrebă Alec, cu o privire neîncrezătoare,

— Când soţul se întâmplă să fie un mojic nesimţitor, da, răspunse Jamie.

Se opri să-l măsoare pe Daniel cu o privire încruntată, apoi adăugă:

— Şi-a bătut joc de cele mai gingaşe simţăminte ale ei, Alec. Ce-ai fi vrut să fac?

— Să-ţi vezi de treburile tale, asta aş fi vrut să faci! se răsti Daniel.

— A fost crud cu ea.

— Da, aşa a fost! strigă şi Mary, aprinzându-se de la sora ei. Dacă nu pot sta aici, am să mă duc înapoi în Anglia, singură. Găsesc eu drumul!

— S-ar putea s-o iau eu înainte, bombăni Jamie.

— Aţi ajunge în Normandia, prezise Alec.

Şi, înainte ca Jamie să-i răspundă, o cuprinse cu braţele, într-o strânsoare ca un cerc de oţel.

Jamie nu se opuse, ştiind că ar fi fost zadarnic.

— Nu mă duc cu tine acasă, Daniel! strigă Mary.

Daniel acţionă cu o iuţeală uluitoare pentru un asemenea uriaş. Mary nici nu apucă să ţipe, că se şi pomeni săltată pe calul lui, de-a curmezişul, cu faţa în jos.

Jamie încercă disperată să-şi păstreze demnitatea, în toată situaţia aceea atât de umilitoare.

— Nu pot să stau cu mâinile-n sân, când o face aşa de ruşine, şopti ea.

— Ba poţi, se răsti Alec.

— Alec, fă ceva.

— N-am să mă amestec, şi nici tu n-ai s-o faci. Mary scapă uşor, Jamie. Daniel are un temperament aproape la fel de cumplit ca al meu. Sora ta l-a făcut de râs.

Jamie se uită după cei doi până dispărură dincolo de şanţul cetăţii.

— Dacă eu aş fugi, ai veni să mă iei înapoi? îl întrebă ea.

Alec nu-i răspunse.

— Ei, sigur că n-ai veni. Sunt prea neînsemnată ca să-ţi pierzi vremea pentru mine.

— Aş trimite pe cineva după tine.

În sfârşit, Alec se întoarse spre ea şi o cuprinse în braţe.

— Dar de vreme ce nu pleci nicăieri, întrebarea asta n-are nicio importanţă, nu-i aşa?

— Încep să te antipatizez enorm, Alec Kincaid.

— Chiar ar trebui să faci ceva cu temperamentul ăsta al tău, englezoaico, îi spuse el, mângâindu-i obrazul cu dosul mâinii. Încearcă să nu mai intri în niciun bucluc, cât timp sunt eu plecat.

Era singurul salut de rămas-bun pe care avea să-l primească, înţelese Jamie, când Alec încălecă şi porni, lăsând-o cu privirea pe urmele lui.

Îşi atinse uşor obrazul cu degetele, în locul în care o mângâiase Alec.

Apoi îşi îndreptă umerii şi-şi coborî smucit mâna la loc, pe lângă trup.

Aproape că-l ura. Aproape.

Capitolul 12

Vestea despre remarcabila iscusinţă de vindecătoare a lui Lady Kincaid se răspândi prin Highlands rapid ca un

vânt de furtună. Dar povestea lecuirii lui Angus nu era exagerată, adevărul fiind destul de impresionant ca să nu aibă nevoie de înfloriturі.

Membrii clanurilor care veniseră la festivalul anual de pe moşia Gillebrid auziră vestea la doar o jumătate de zi după ce aflaseră că Angus murise. Lydia Louise, sora mai mică şi singura rudă a lui Angus, în afară de soţia lui, Elizabeth, era într-un hal fără de hal, astfel că a trebuit să i se dea o porţie mare de vin greu şi să fie dusă cu forţa la culcare.

Niciunul dintre McPherson nu venise la festival. Singurul copil al căpeteniei, un fiu de numai trei luni, se simţea atât de rău, încât tot clanul era convins că trăgea să moară. Moştenitorul nu mai suporta laptele de mamă, iar vărsăturile violente de după fiecare alăptat îl secătuiau de puteri atât de tare, încât nici nu mai putea să sugă.

Se ştia că McPhersonii erau uniţi cu Fergusonii împotriva McCoyilor, pescarii pe care-i ura toată lumea. Kincaizii, pe de altă parte, erau aliaţi cu McCoyii, de pe vremea de când un războinic al clanului McCoy pescuise o fată Kincaid gata să se înece în râu. Aşa că onoarea îi obliga pe Kincaizi să le stea alături McCoyilor împotriva

McPhersonilor.

Şi totuşi, când primi vestea despre priceperile tămăduitoare ale lui Lady Kincaid, Lady Cecily McPherson trecu peste toate legile din Highlands.

Cecily McPherson s-ar fi târguit până şi cu dracul, ca să-şi salveze copilul. Fără a spune nimănui despre planul ei, se duse cu pruncul la moşia Ferguson şi ceru ajutorul stăpânei de-acolo. Lady Ferguson fu foarte înţelegătoare cu biata femeie. De vreme ce Daniel era încă plecat pe urmele celor ce-l atacaseră pe Angus, nu era nevoie să-şi mai piardă vremea cerându-i permisiunea. Neîntârziat, Mary duse bebeluşul la Jamie.

Toţi ostaşii de pe moşia Kincaid ştiau al cui era

copilul, desigur, căci prin munţii aceia fiecare avea cunoştinţă de treburile tuturor celorlalţi. Totuşi, nimeni nu-i spuse stăpânei că-l îngrijea pe fiul vrăjmaşului lor. Bănuiau că pentru ea n-ar fi avut nicio însemnătate. Lady Kincaid era englezoaică, la urma urmei, şi prin urmare n-avea de unde să ştie despre râcile din ţinuturile lor.

Totuşi, Gavin ştia ce s-ar fi întâmplat dacă moştenitorul murea pe pământurile clanului Kincaid. După ce-i aruncă o singură privire bietului prunc, fu convins că războiul era inevitabil. Dădu poruncă trupelor să se pregătească pentru bătălie, trimise doi mesageri pe urmele lui Alec, apoi aşteptă cu răbdare primul atac al McPhersonilor.

Patru zile mai târziu, când toată armata în păr a McPhersonilor veni să ceară trupul ca să-l înmormânteze, bebeluşul era gras şi gălăgios.

Gavin nu-l lăsă să intre decât pe boier, împreună cu doi însoţitori. Cu Marcus alături, rămase în aşteptare pe treptele castelului.,

Jamie tocmai culcase copilul pe patul lui Alec, când auzi strigătele din curte, şi se repezi afară să vadă ce era cu toată zarva.

— Nu plec fără mortul meu! răcnea namila din mijloc. Şi când mă-ntorc aici, toate zidurile voastre vor fi mânjite cu sânge! Sânge de Kincaid!

— A murit cineva, Gavin? întrebă Jamie.

Aghiotantul îi răspunse fără a întoarce capul:

— Boierul McPherson a venit să-şi ia fiul înapoi.

Furia din glasul lui Gavin o surprinse pe Jamie. Aceasta simţi tensiunea din aer, apoi îşi dădu seama că cei trei străini se uitau la ea, încruntaţi. Îşi îndreptă umerii, ca reacţie la atitudinea lor insolentă.

— Asta-i nevasta lui Kincaid? mugi cel din mijloc.

— Ea e, răspunse Gavin.

— Înseamnă că ea-i aia care mi-a răpit fiul.

Oare boierul ăla trebuia neapărat să strige fiece vorbă? Lui Jamie nu-i venea să creadă că putea fi tatăl unui copilaş atât de cuminte. Căpetenia era un om bătrân, cu sprâncene stufoase care-i ascundeau aproape complet ochii întunecoşi. Jamie bănuia că mirosea la fel de rânced pe cât arăta.

Marcus întoarse capul spre Jamie. Pe chip nu i se ghicea nimic din ce gândea.

— Du-te şi adu copilul, ordonă el.

— Şi mai repede, femeie!

Jamie, care tocmai pornise înapoi, se opri la auzul ordinului strigat de boier şi se întoarse încet cu faţa spre el.

— Nu e nicio grabă, spuse ea.

— Îmi vreau mortul!

În veci n-avea să mai audă la fel de bine. Omul acela bătăios urla ca un, urs rănit. Jamie abia reuşea să-şi ţină cumpătul. Îşi spuse că, la urma urmei, McPhersonul credea că fiul lui murise, aşa că avea o scuză.

Nimeni nu mai scoase o vorbă până când Jamie reveni afară, cu copilul adormit în braţe. Acesta era acoperit complet cu o păturică de lână groasă, ca să-l apere de vânt.

Pe chipul bătrânului boier nu se citea nimic. Jamie veni până lângă el şi ridică acoperitoarea de pe faţa copilului.

— Dă-mi-l!

— Termină cu strigătele în clipa asta! îi porunci ea, încet. Dacă-l trezeşti după cât m-am chinuit să-l adorm, ai să plăteşti scump. Am vorbit limpede?

— Să-l trezesc…?!

— Ţi-am spus să nu mai strigi! îi reaminti Jamie, aproape strigând la rândul ei.

Îşi regretă numaidecât nesăbuinţă, căci copilul deschise ochii şi începu să se foiască în braţele ei. Se opri să-i zâmbească, după care îl privi încruntat pe tatăl lui.

Nu observă expresia uimită de pe mutra boierului,

când micuţul făcuse prima mişcare.

— Acum vezi ce-ai făcut? Strigătele domniei tale au tulburat copilul, bombăni ea.

Îl ridică pe umăr şi începu să-l bată uşurel pe spate. Imediat, bebeluşul scoase un râgâit sonor.

— Cuminte, băiatu', gânguri ea, după ce-i dădu un sărut pe creştetul pleşuv.

Fără tragere de inimă, i-l întinse tatălui său. Observă că mâinile bătrânului tremurau, când îşi luă copilul în braţe.

— Am să-ţi dau nişte instrucţiuni, înainte să pleci, îi spuse ea.

Multă vreme, bătrânul războinic nu mai scoase o vorbă, îşi privea fiul cu ochii mijiţi, în timp ce încerca să-şi revină. Nu putea da niciun semn de bucurie, căci asta ar fi însemnat să-şi arate slăbiciunea în faţa Kincaizilor, aşa că nu făcea decât să se încordeze de începură să-i iasă ochii din cap. Moştenitorul scoase încă un râgâit zgomotos, apoi zâmbi dulce, ca şi cum ar fi ştiut cât se canonea tatăl lui şi ar fi vrut să-i pună puterea la încercare.

— Nu-i mort.

— O să moară de spaimă, dacă nu conteneşti cu zbieretele, anunţă Jamie. Şi acum, seniorule, fii atent la mine, rogu-te. Îi vei spune soţiei domniei tale să-i dea copilului numai lapte de capră.

— Nici vorbă.

Jamie reacţionă de parcă ar fi lovit-o un trăsnet. Înainte ca scoţianul, să poată schiţa vreo mişcare, îi smulse copilul din braţe, îl strânse la piept şi începu să se plimbe nervoasă pe lângă calul boierului.

— Atunci, n-ai decât să te duci acasă fără fiul domniei tale, McPherson. N-am să te las să-l ucizi din neştiinţă. Vino să-l iei când va fi destul de mare ca să-şi poată purta singur de grijă.

Ochii boierului se căscară de uimire. Aruncă o privire spre Gavin, apoi din nou la Lady Kincaid.

— Dă-mi-l.

— Mai întâi îmi vei făgădui că-i veţi da numai lapte de capră.

— O să sugă laptele maică-sii, femeie.

— Laptele mamei lui nu-i place.

— Cutezi să-mi insulţi nevasta?

Lui Jamie îi venea să-l ia la pumni, doar-doar îi băga minţile-n cap.

— Cutez să-ţi spun ce trebuie să faci dacă vrei să-ţi trăiască fiul! strigă ea. N-ar mai suporta să se îmbolnăvească din nou.

Veni iar aproape de nobil, până ajunse doar la un deget distanţă, şi spuse:

— Promite-mi.

Spre mulţumirea ei, McPherson dădu scurt din cap. Îi înapoie bebeluşul, apoi porni spre Gavin şi Marcus.

— Eşti cel mai nerecunoscător om pe care l-am văzut vreodată, mormăi ea.

— Nerecunoscător?!

Iar începuse cu răgetele. Jamie se răsuci în loc, cu mâinile în şolduri, şi-i aruncă o privire menită să-l pârjolească de viu.

— Da, nerecunoscător! strigă şi ea. Ar trebui să-mi mulţumeşti, McPherson, nu să ţipi la mine.

Ochii boierului se strânseră iar ca două fante. Jamie ştia că se simţea lezat cumva în amorul propriu, dar nu avea nici cea mai vagă idee de ce.

— Îţi vei cere iertare că mi-ai luat fiul de-acasă! mugi omul. De nu, o să se lase cu război!

— O să se lase c-un şut în dos, ţap bătrân ce eşti! răcni şi Jamie. Şi-ai să-l capeţi, dacă nu te porţi respectuos cu mine!

— Mi-ai luat moştenitorul!

Nu-i venea să creadă că putea fi atât de prost. Iar calul era şi el la fel de nesuferit ca şi stăpânu-său. De

îndată ce bătrânul îi dădu drumul de dârlogi, încercă s-o muşte pe Jamie de umăr.

— O să-ţi ceri iertare! mugi el.

Jamie arse o palmă calului, dându-l la o parte, înainte de a-i răspunde:

— Cum îndrăzneşti să-mi pretinzi scuze? Nu ţi-am luat fiul, şi-o ştii foarte bine. Poţi să stai aici pân-oi putrezi, dar de la mine n-ai să primeşti nicio scuză!

Copilul începu să orăcăie, stricându-i concentrarea.

— Of, du-ţi fiul înapoi, acasă, la mama lui! ordonă ea. Şi să nu cutezi să mai pui piciorul pe pământul clanului Kincaid, până nu-nveţi să te porţi!

Căpetenia arăta de parcă l-ar fi mâncat palmele s-o lovească. Numai ca să-i facă în ciudă, dădu iar drumul căpăstrului. Calul încercă din nou să ia o îmbucătură din umărul ei, iar Jamie îl plesni şi mai tare.

Drept răspuns, McPherson scoase un urlet:

— Mi-a lovit calul! Aţi văzut cu ochii voştri, ostaşi! Femeia lui Kincaid a dat în calul meu! Una-i să insulţi nevasta unui om, da' să-i loveşti calul…

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, îl întrerupse Jamie, dacă n-o ştergi în clipa asta, am să-ţi dau şi *ţie* vreo două!

Când ostaşul din stânga boierului îşi duse mâna la spadă, Jamie scoase pumnalul din teaca de la cingătoare. Se întoarse spre oştean, ochii şi spuse:

— Ai să-ţi iei mâna de la armă, altfel te vei trezi cu jungherul meu în gât înainte de a-ţi trage respiraţia. Iar eu când betegesc pe cineva cu mâna mea, nu-l mai oblojesc!

Luptătorul ezită o fracţiune de secundă, apoi se supuse. Jamie dădu din cap.

— Şi acum, plecaţi de pe pământurile mele, le ordonă ea, punând cuţitul la loc.

Dintr-o dată, se simţea secătuită de puteri. De mult nu-şi mai pierduse aşa de rău cumpătul. Nu-i mai rămânea

decât să se retragă.

Se răsuci pe călcâie, cu gând să intre în castel fără o singură privire peste umăr. Era hotărâtă să nu-i învrednicească pe McPherson cu nicio forma de salut

Se opri, aproape împleticindu-se, când văzu şirul de ostaşi ai clanului Kincaid din spatele ei. Toţi erau înarmaţi şi gata de luptă – iar în mijlocul lor stătea Alec.

La naiba, probabil că văzuse totul.

Jamie era copleşită. Dintr-o dată, îşi dori să se fi putut întoarce în loc ca să pornească la drum pe jos şi să nu se mai oprească până în Anglia.

Acum nici nu mai ştia care era pericolul cel mai mare. Expresia de pe faţa lui fi putut face s-o ia la sănătoasa chiar şi lâna de pe oi. Pe lângă el, boierul McPherson arăta ca un sfânt.

Nu-i adresă o vorbă, când Jamie veni lângă el. O împinse doar la spatele lui, apoi făcu un pas înainte. Zidul de oameni formă imediat un cerc în jurul ei.

Războinicii îi blocau vederea, aşa că nu putu distinge nimic, nici chiar când se înălţă pe vârfuri, încercând să se uite peste umărul lui Marcus.

Între cele două căpetenii începură să zboare cuvinte furioase, aruncate ca nişte săgeţi. Uluită, Jamie îşi dădu seama că de fapt Alec o apăra. Era profund ofensat că un McPherson îndrăznise să-şi atingă spada în prezenţa lui Lady Kincaid. O, Alec era furios, ba bine că nu! Era furios foc!

Nu peste mult, se auzi iar cuvântul „război”. McPherson cerea o bătălie, iar Alec nici n-ar fi ştiut cum să încuviinţeze mai repede.

Dumnezeule mare, ce făcuse?

Alec n-avea să creadă în veci că nu fusese ea de vină. Poate că, dacă şi-ar fi păstrat calmul, ar fi putut evita acest război.

Oştenii nu se îndepărtară de ea decât după ce

McPhersonii porniră pe cărare. Jamie hotărî că ar fi fost cel mai bine să plece înainte ca soţul ei s-o ia în seamă. Porni în sus pe scară şi tocmai credea că scăpase, când mâna lui Alec o apucă de braţ. Nu era deloc blând, când o întoarse cu faţa spre el. De vreme ce Marcus şi Gavin se uitau şi ei, Jamie încercă să zâmbească – dar expresia încruntată a lui Alec îi mută gândul.

— Binevoieşti să-mi explici? o întrebă el, blând ca un leu care cască.

— Ba, răspunse Jamie. Mai bine nu.

Nu-i plăcu defel răspunsul ei. Mâna cu care o ţinea de braţ o strânse şi mai tare, până când pistruii începură să se înroşească.

— Copilul era bolnav, îi spuse ea.

— Şi?

— Şi l-am îngrijit.

— Cum a ajuns aici un moştenitor al lui McPherson?

— Şi eu mă întrebam acelaşi lucru.

— Răspunde-mi.

Nu ridicase tonul, dar Jamie ştia că era furios. Se hotărî să-l împace, fără a-i da un răspuns direct.

— Alec, n-am încercat decât să fac ceea ce era normal. Chiar şi dacă aş fi ştiut că scumpul de copilaş era al unui bătrân atât de nesuferit, tot l-aş fi tratat. Îi era atât de rău… Ai fi vrut să-i întorc spatele?

— Aş vrea să-mi răspunzi la întrebare, îi reaminti el.

— Ai s-o acuzi pe Mary.

— Mary a fost amestecată?

Clătină din cap, apoi spuse:

— Nici n-ar trebui să mă mir.

— Mary mi-a adus copilul. Nevasta lui McPherson i l-a adus ei, ca să-mi ceară ajutorul.

În sfârşit, Alec îi dădu drumul. Jamie îşi stăpâni pornirea de a-şi freca braţul care o ustura.

— Iar acum, eşti supărat pe Mary fiindcă s-a

amestecat, nu-i aşa, Alec?

Nu se osteni să-i răspundă. Gavin îi aruncă o privire înţelegătoare, apoi îl întrebă pe Alec:

— Daniel ştie despre toate astea?

— N-avea cum, răspunse Alec. Era plecat în urmărire, cu mine. Dacă s-a dus direct acasă, probabil că tocmai acum află. Cu voia lui Dumnezeu, de azi încolo are s-o ţină sub zăvor şi cheie.

— Mary are inimă bună, interveni Jamie. Cu siguranţă, Daniel n-o să se supere pe ea pentru că a ajutat un copil bolnav.

— Acum poţi să te duci în casă, o anunţă Alec, fără să-i ia în seamă cuvintele rostite în apărarea surorii ei.

Răceala lui o nemulţumea. Numai Dumnezeu ştia că de-acum ar fi fost timpul să se fi obişnuit cu toate acele apucături. Alec fusese plecat de-acasă patru zile şi nopţi, dar în niciun caz nu-i dusese dorul.

— Nu sunt gata să intru în casă, replică ea, spre surprinderea lui Gavin şi a lui Marcus.

Numai Alec nu părea surprins. În schimb, arăta mai degrabă resemnat.

— Mai întâi, aş avea să-ţi pun o întrebare, continuă Jamie.

Soţul ei scoase un oftat nervos.

— Marcus, trimite nişte oameni să-i urmeze pe McPhersoni până la hotar, ordonă el, înainte de a întoarce din nou capul spre Jamie? Şi ce întrebare doreşti să-mi pui?

— Mă întrebam cum a mers urmărirea.

— A mers bine.

— Va să zică, i-aţi găsit pe oamenii care l-au rănit pe Angus?

— Da.

— Şi?

— Şi ce?

— A trebuit să ucideţi pe cineva?

Lui Alec i se păru cea mai ridicolă întrebare pe care i-o pusese cineva vreodată. Nu ştia ce să mai creadă despre soţia lui. Era pur şi simplu prea ilogică.

— Vreo şase-şapte, răspunse el dur. Vrei să ştii şi cum i-am omorât?

Jamie făcu un pas înapoi, uitând că era pe scară. Alec o prinse de umeri ca să nu cadă.

— Nu, nu vreau să ştiu, nesuferitule, dar vreau să-mi spui numărul precis: au fost, şase, sau şapte?

— De unde Dumnezeu vrei să ştiu eu? se răsti el, vizibil exasperat. Eram în grosul bătăliei, Jamie. N-am stat să-i număr…

— Ei bine, ar fi trebuit, mormăi ea. Pe viitor, te-aş ruga să le ţii socoteala. Măcar atâta lucru ai putea să faci pentru mine.

— De ce?

— Fiindcă nu mi-au mai rămas decât opt şilingi, de-aia.

Alec nu ştia despre ce vorbea, dar acest lucru nu-l surprinse. În cea mai mare parte a timpului, oricum n-o înţelegea deloc. Probabil ar fi preferat ca el să nu omoare pe nimeni. Era un gând atât de amuzant, încât nu-şi putu stăpâni zâmbetul. Probabil omorâse de două ori mai mulţi, fusese o luptă crâncenă – dar pe-asta n-avea să i-o spună.

— Zâmbeşti, Alec. Asta-nseamnă că ai glumit cu mine?

— Într-adevăr, minţi el, ca s-o mai liniştească.

Jamie îi aruncă o privire în care se citea limpede că nu-l credea. Apoi îşi ridică poalele şi intră grăbită în casă.

— Alec, îl întrebă Gavin, ce credea c-o să se-ntâmple când îi prindeai din urmă pe vrăjmaşii noştri?

— N-am nici cea mai vagă idee.

Aghiotantul îşi stăpâni zâmbetul.

— Să nu uit, continuă el, schimbând vorba. A venit încoace Franklin, ca să spună despre clanul lor că se

întoarce acasă de pe moşia lui Gillebrid. Ar trebui să ajungă aici mâine după-amiază, cel mai târziu. Vin cu ei şi unii din clanul lui Harold. Vor să-şi aducă omagiile.

— Vor pe dracu', lătră Alec. Să caşte gura la nevastă-mea, asta vor.

— Chiar aşa, chicoti Gavin. Frumuseţea ei a început deja să devină o legendă. Mai e şi faptul că l-a salvat pe Angus. Ne vom trezi în prag cu oricine din împrejurimi care are câte o durere sau un junghi.

— Angus cum o duce?

— S-a mai cuminţit.

— Cum adică?

— Voia să se întoarcă la îndatoririle lui. Nevastă-ta l-a prins tocmai când ieşea din casă. Elizabeth se dusese să dea o mână de ajutor.

Gavin râse cu poftă, înainte de a continua.

— S-a pus Angus al nostru pe nişte urlete, de se-auzea tocmai pân-la uşile castelului. Când am ajuns acolo...

— A ridicat glasul la Jamie?

— Avea şi de ce, explică Gavin, când văzu că Alec începuse deja să se înfurie. I-a luat spada.

Drept răspuns, Alec înălţă o sprânceană.

— Într-adevăr, avea toate motivele, recunoscu el, zâmbind. Şi pe urmă?

— Jamie n-a ridicat o dată tonul la el, dar în câteva minute Angus era înapoi în pat.

Alec porni spre grajduri, cu mâinile la spate.

— N-am încredere în nimeni dintre oamenii lui Harold, şi mai cu seamă în ticăloşii ăia de fii ai lui, mormăi el, revenind la subiectul apropiatei vizite.

— Gemenii.

— Cu Justin o s-avem probleme, declară Alec. E obişnuit să capete orice i se năzare.

— Crezi c-ar fi în stare chiar şi să se dea la nevasta altui bărbat?

— Ar fi. Individul ăsta a adus pe lume mai mulţi copii din flori decât regele Angliei.

— Mda, chipeş cum arată, îi cam cad femeile la picioare… Ce ciudat că Philip, deşi-i seamănă leit la înfăţişare, are o cu totul altă fire… E prea sfios ca să încerce ceva.

— Nici în Philip n-am încredere, bombăni Alec.

Gavin zâmbi.

— Vorbeşti ca un om care ţine la nevastă-sa, Alec.

— E proprietatea mea, replică boierul. Nimeni n-o s-o insulte.

— Nici pe moşie nu-i e prea uşor, remarcă Gavin. Toate îmbunătăţirile pe care le face merg bine, desigur, dar Edith îi bagă mereu beţe-n roate. Opreşte orice ordin dat de Jamie. Şi nici Annie nu-i cu mult mai grozavă. N-o învredniceşte pe Jamie nici măcar cu-o vorbă.

La asta, Alec nu răspunse, căci tocmai o observase pe Jamie coborând în, goană treptele.

— Unde alergi aşa? strigă el.

— Până la fierar! răspunse Jamie.

Şi dădu colţul, făcându-se nevăzută.

Alec clătină din cap.

— Bătuta asta a luat-o pe-un drum greşit.

Gavin chicoti.

— Alec, se tot roagă de mine să-i mai dau şi alte, şi alte, şi alte treburi. N-o pot lăsa să facă muncile grele, să mute pietroaiele, dar aş vrea să-i dau…

— Ce tot vorbeşti acolo? îl întrerupse Alec. Care pietroaie să le mute?

Harold îl privi nedumerit…

— Bucătăriile… îi aminti el.

Când Alec rămase încruntat în continuare, aghiotantul său începu să-i explice:

— I-ai dat permisiunea să mute bucătăriile, nu?

Alec ridică din umeri.

— I-oi fi dat-o, recunoscu el. În vreun moment de slăbiciune. Totuşi, n-avea cum să-i ia mai mult de-un ceas să schimbe locurile lucrurilor de pe-acolo.

— Să schimbe locurile lucrurilor, repetă Gavin, uimit – şi izbucni în râs.

— Ce naiba e aşa de distractiv, Gavin? se răsti Alec. Ţi-a spus nevastă-mea…

— Ba, cred că face întocmai ce i-ai dat tu permisiunea să facă, răspunse Gavin, gata-gata să se înece. Ai să vezi destul de curând, Alec. Şi s-ar putea să fie o surpriză plăcută, se grăbi el să adauge, când Alec păru să-şi piardă răbdarea. N-aş vrea să ţi-o stric.

Părintele Murdock se apropie grăbit, cu sutana neagră fâlfâindu-i în vânt.

— Alec? Dacă se poate, aş dori să vorbesc ceva cu tine.

Numaidecât, Alec şi Gavin încercară să treacă în partea din care bătea vântul. Mirosul spurcat pe care-l răspândea bătrânul le făcea ochii să lăcrimeze. Din respect, Alec nu spuse nimic – însă Gavin nu era la fel de diplomat.

— Dumnezeule mare, părinte Murdock, ce-ai făcut? Miroşi ca o cocină de porci.

Preotul nu păru insultat. Izbucni în râs, şi dădu din cap.

— Miros într-adevăr urât, băiete, dar mă simt mai bine cum de ani de zile n-am reuşit. Jamie mi-a dat o pastă specială, să mi-o pun pe piept. Şi mi-a mai preparat şi încă o poţiune. Tusea mi-a trecut aproape de tot.

Făcu un pas înainte. Alec rămase pe loc, dar Gavin se grăbi să se retragă.

— Şi acum, destul cu sănătatea mea, şi să trecem la lucruri mai importante. Soţia ta mi-a dat toţi şilingii ei, declară preotul, arătând monedele pe care le ţinea în mâini. Vrea să cumpere indulgenţe. Nu m-a lăsat inima să-i spun că aici nu folosim gologani.

Alec clătină din cap.

— Se teme prea mult pentru sufletul ei. Asta-i o apucătură englezească, dacă nu mă-nşel.

Preotul zâmbi.

— Sufletul ei n-o preocupă deloc, Alec.

— Atunci, de ce?

— Pentru sufletul tău îşi face griji.

Gavin tuşi zgomotos, ca să-şi acopere tusea.

— Număr acolo şapte şilingi, îi spuse el lui Alec.

— Sunt opt, îl corectă părintele Murdock. Unul, a zis, doar ca măsură de prevedere în caz că te-a lăsat memoria. N-am înţeles ce voia să spună cu asta.

— E bătută-n cap.

— E bună la suflet, îl contrazise părintele Murdock. Şi acum, spune-mi ce să fac cu paralele astea.

— Pune-le în caseta de pe consolă, îi propuse Alec, ridicând din umeri.

— Cum doreşti, se învoi preotul. Şi acum, dacă tot e vorba de scumpa ta soţioară… mă întrebam dacă i-ai da cumva permisiunea să folosească una dintre camerele goale de deasupra scării. Mi-a cerut să te întreb asta, Alec.

— Nu văd ce rău ar fi în asta, răspunse Alec. Pentru ce are nevoie de cameră?

— Ca dormitor.

— Pe dracu’!

— Ei, fiule, nu e cazul să te burzuluieşti, îl linişti părintele Murdock – şi, ca să-l liniştească, se repezi să-i pună şi următoarea întrebare. Poate merge să călărească pe colină – fără să iasă de pe moşia Kincaid, desigur? Aşa, va avea o ocupaţie. Se vede limpede că-i e un dor de tine, ceva de speriat, când eşti plecat de-acasă.

Ultimele cuvinte făcură ca expresia lui Alec să se mai îmblânzească.

— Sigur că-i e dor de mine, se lăudă el. În regulă, părinte Murdock. Spune-i că poate pleca la călărie, dar

numai cu escortă.

— Doar nu te-oi fi gândind că s-ar putea să fugă, Alec? Ştiu că-i e dor de casă, dar…

— Părinte, femeia asta nu ştie să găsească nici măcar drumul de ieşire dintr-o odaie cu o singură uşă. Nu, n-aş crede c-ar încerca să se înapoieze în Anglia, dar sigur o să se rătăcească. N-are deloc simţul direcţiei.

— Într-adevăr, îi dădu dreptate preotul, cu o lucire în ochi. Are tot atâtea cusururi, ca un cer albastru de vară.

— Te contrazici, interveni Gavin. Cerul albastru n-are niciun cusur.

— Ba, pentru cine-i orb, are, replică Murdock, uitându-se ţintă la Alec. Dacă soţia ta e aşa de jalnică, voi fi bucuros să mă ocup de obţinerea unei anulări a căsătoriei.

— Nici să nu te gândeşti!

Alec nu voise să-l contrazică atât de vehement, şi ştiu că tocmai căzuse în capcana bătrânului, recunoscând cât de mult ţinea la Jamie…

— Încep să mă satur de palavrele femeilor, mormăi el. Gavin? Crezi c-o poţi împiedica pe nevastă-mea să înceapă încă un război, până văd eu de alte treburi?

— A întrebat de Helena.

Afirmaţia calmă a preotului căzu între ei ca o piatră. Încet, Alec se întoarse din nou cu faţa spre părintele Murdock.

— Şi…? întrebă el, cu glasul lipsit de orice emoţie.

— Ştiai că i s-a spus că tu ai fi ucis-o pe Helena?

Alec clătină din cap.

— Când a auzit o asemenea bârfă neruşinată? întrebă Gavin.

— Înainte ca Alec să sosească la ea acasă, răspunse părintele Murdock.

— Şi te-a întrebat dacă e adevărat? continuă aghiotantul, când îşi dădu seama că stăpânul său nu avea de gând să-l chestioneze pe preot.

— Nu, nu m-a întrebat nimic, răspunse părintele Murdock, încruntat. Ba chiar, mi-a spus că nu crezuse nicio clipă mişelia aceea. Dar nu crede nici că Helena şi-a luat zilele. Cred că a fost o întâmplare nefericită. Are o inimă tandră, Gavin, şi o încredere deplină în soţul ei.

Alec dădu din cap.

— Într-adevăr, n-ar da crezare bârfelor. Jamie e o femeie atât de blândă şi iubitoare, afirmă el, cu glasul plin de mândrie.

— Aşa e, într-adevăr, întări şi Gavin.

— Ai să-i lauzi toate eforturile cu bucătăria, nu-i aşa, Alec? continuă preotul. Ce zici de noua adăugire? Se arată că va fi de frumoasă, şi treaba merge bine, acum că oamenii au contenit cu bodogănelile.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Alec.

Murdock îi aruncă lui Gavin o privire scurtă, apoi se întoarse iar spre Alec.

— Despre bucătărie. Cu siguranţă, n-ai uitat că i-ai dat lui Jamie permisiunea să mute clădirea.

— Ce-am făcut?! răcni Alec.

Preotul se grăbi să facă un pas înapoi, cu teamă.

— A zis că are permisiunea ta ca să mute bucătăria, Alec. Fetiţa asta cuminte n-ar minţi. S-ar putea oare ca tu însuţi să fi uitat…?

Renunţă să mai continue, când Alec porni valvârtej spre uşile castelului.

— Gavin, părea foarte… surprins.

— Părea? *Era* – şi chiar mai mult decât surprins! replică Gavin. Fă bine şi ţine-te aproape de Jamie până trece furtuna. Acuş o să observe şi spărtura aia din spatele…

Urletul de revoltă al lui Alec răsună în toată curtea.

— A observat-o, şopti părintele Murdock. Doamne, ai milă de noi – uite că vine şi Jamie.

Şi, ridicându-şi poalele sutanei, preotul o luă la goană

spre stăpâna lui.

— Fătucă, aşteaptă! strigă el.

Jamie se răsuci în loc numaidecât, cu o expresie îngrijorată pe faţă.

— Părinte, n-ar trebui să alergi până nu te simţi mai bine cu pieptul! îi recomandă ea.

Părintele Murdock urcă treptele şi o prinse de braţ.

— Alec tocmai a văzut gaura din peretele din spate.

Jamie zâmbi cu blândeţe.

— Trebuia s-o vadă odată şi-odată, părinte.

Se vedea limpede că biata fată nu înţelegea primejdia în care intrase.

— Fă bine şi vino cu mine la capelă, până când Alec va auzi toate explicaţiile oştenilor. Într-o oră, două, o să se liniştească. Atunci, vei putea să…

— Aveţi mai multă încredere în boierul vostru, replică Jamie. Va vedea că schimbarea e justă, imediat ce va fi gata. Nu mă îndoiesc, părinte. Şi-n plus, n-o să strige la mine. Mi-a promis. Vă rog să nu vă faceţi griji.

Părintele Murdock făcu în grabă semnul crucii, după ce Jamie îl bătu pe dosul mâinii şi intră în casă. Avea genunchii prea slăbiţi ca s-o urmeze.

Jamie se opri brusc când văzu ce se petrecea. Alec stătea aşezat în capul mesei lungi. Un soldat, în picioare lângă el, îi dădea raportul.

Soţul ei îşi ţinea cotul rezemat pe masă şi fruntea sprijinită în pumn. Nu arăta peste măsură de tulburat – ba chiar, partea mai degrabă obosit decât furios.

Toţi soldaţii care lucraseră la demolarea bucătăriei veniseră şi ei.

Stăteau în şir, aşteptând să le vină rândul la vorbă. Jamie se încruntă, nemulţumită de lipsa lor de loialitate, apoi porni spre soţul ei.

Când în sfârşit Alec ridică privirea, Jamie îngheţă. Era furios. Ochii-i aruncau văpăi. Şi nici vântul n-o ajuta prea

mut. Şuieratul ce se auzea prin spărtura din zid îi reamintea lui Alec ce făcuse.

O privi lung, rece, câteva momente.

— Aş dori să-ţi explic, începu ea.

— Ieşi din încăperea asta numaidecât, nevastă.

Nu ridicase tonul, dar porunca lui severă o ustură totuşi.

— Alec, mi-ai promis că-ţi ţii cumpătul, îi aminti ea, speriată de expresia pe care i-o văzuse în ochi.

Abia acum, Alec răcni:

— Ieşi afară până nu…! Acum, nevastă.

Jamie dădu din cap. Se duse în grabă la consolă, luă o monedă din casetă, apoi ieşi din sală cu toată demnitatea de care era în stare.

Edith şi Annie, care stăteau lângă intrare, râseră răutăcios când trecu pe lângă ele.

Capitolul 13

O lăsase pe Wildfire să alerge cu vântul, şi nu făcea decât să se ţină de coama ei, plângând fără ascunzişuri. Nu ştia încotro se îndreptau, nici de cât timp goneau aşa, nebuneşte. Nu voia decât să plângă după pofta inimii. Când iapa se opri în sfârşit, la adăpostul unor copaci, Jamie conchise că era timpul să se mai calmeze.

Atunci îl văzu pe băiat. Nu era un Kincaid, căci pledul lui avea alte culori. Jamie nu scoase niciun sunet. Spera ca băiatul să n-o observe, căci nu voia să fie văzută în halul acela, nici chiar de un copil.

Băiatul era prea preocupat ca să se uite în spate. Privea ţintă în tufişurile din dreapta lui. Jamie se întrebă ce anume i-o fi atras aşa atenţia.

Dintr-o dată, copilul scoase un ţipăt şi începu să se

retragă, în timp ce din desiş ieşea un mistreţ uriaş care, cu un grohăit furios, se repezi spre el.

Jamie reacţionă pe negândite. Plesni flancul lui Wildfire, făcând-o s-o ia la galop, în josul povârnişului. Cu mâna stângă strânse căpăstrul şi coama iepei, şi se aplecă în dreapta.

Copilul o văzu venind, şi o luă la fugă spre ea, cu mâinile întinse. Jamie se rugă să aibă atâta putere pentru a-l ridica de la pământ.

Dumnezeu se îndură de ei. Cu ajutorul băiatului, îl putu sălta îndeajuns ca aceasta să-şi arunce un picior peste spinarea lui Wildfire.

Nu peste mult, mistreţul renunţă să-i mai fugărească, dar Wildfire încă mai tremura de frică. Dintr-o dată, pe neaşteptate, se întoarse, iar Jamie şi băiatul se rostogoliră la pământ, căzând ea pe o parte, iar el, deasupra ei.

Neîntârziat, copilul se ridică în picioare, încercând apoi s-o ajute.

— Te-ai lovit? o întrebă, cu glasul tremurându-i de frică.

— Doar puţin, răspunse Jamie, în gaelică, ridicându-se încet pe picioare, după care observă că laibărul i se rupsese la cusătura de pe umăr.

— Am scăpat ca prin urechile acului, anunţă ea. Doamne, ce frică mi-a fost! Ţie nu?

Copilul dădu din cap.

Apoi, zâmbiră amândoi.

— I-am arătat noi lui, nu-i aşa?

— Arătat, într-adevăr! confirmă Jamie, privind chipul adorabil, cu păr lung şi roşcat, şi nasul plin de pistrui, al băiatului. Eu sunt Lady Kincaid, se prezentă ea. Iar numele tău este…?

— Nu pot să spun, şopti băiatul. N-am voie să merg pe pământurile Kincaizilor.

— Te-ai rătăcit?

Copilul clătină din cap.

— Ai să mă spui.

— Ba n-am să te spun. Ce făceai aici?

— Îmi place să mă duc la vânătoare, răspunse el, ridicând din umeri. Lindsay mă cheamă.

— Şi clanul tău cum se numeşte?

— Lindsay, repetă el. Vorbeşti limba noastră, dar sună altfel. Şi nici nu porţi pledul Kincaizilor.

— Pentru că sunt englezoaică.

Băiatul făcu ochii mari.

— Sunt soţia lui Alec Kincaid, Lindsay, îi explică ea. Tu câţi ani ai?

— Fac nouă în vara asta.

— Te-o fi căutând mama ta, aş crede.

— Tata e cel cu căutatul. Şi o să se-ngrijoreze. Acum mai bine mă duc acasă.

Jamie dădu din cap. Nu zâmbi, căci expresia copilului devenise foarte serioasă.

— Mi-ai salvat viaţa, spuse el. Va trebui ca tata să te răsplătească.

— Nu e nevoie de nicio răsplată, protestă Jamie. Trebuie doar să-mi promiţi că n-ai să te mai duci de unul singur la vânătoare. Îmi dai cuvântul tău?

Când îl văzu dând din cap, îi zâmbi în sfârşit.

— Vrei să vin şi eu cu tine până acasă?

— Dacă ai veni, te-ar lua prizonieră. Suntem certaţi cu Kincaizii, îi explică el, pe cel mai firesc ton.

— Atunci, să ai grijă. Şi grăbeşte-te, cred că aud pe cineva venind.

Copilul tocmai dispăruse între copaci, când din partea opusă dădu buzna Alec, pe armăsarul lui. Fu atât de uşurat s-o vadă, încât îşi opri calul şi rămase în şa, privind-o, în timp ce aştepta să i se calmeze respiraţia.

Abia peste câteva clipe îi observă frunzele din păr şi ruptura de la umăr.

— Ce naiba s-a întâmplat? strigă el. Cine-a îndrăznit…

Sărise deja din şa, şi alerga spre ea, aşa că Jamie făcu repede un pas înapoi.

— Nu mi s-a întâmplat nimic! anunţă ea.

— Să nu mă minţi!

O prinse în braţe şi o strânse la piept.

— Şi-atunci tu de ce m-ai minţit?

— Nu te-am minţit, spuse el, începând să se calmeze.

— Ţi-ai pierdut cumpătul cu mine.

— Ai pus oamenii să dărâme peretele din spate al casei mele, replică Alec.

— Ai spus că pot să aranjez altfel bucătăriile, şopti Jamie. Pe timp de iarnă, Frieda, Hessie şi toate celelalte slugi trebuie să umble prin zăpadă ca să-ţi aducă cina. Era normal să mut clădirea chiar în spatele casei. Dar tu n-ai vrut să mă laşi să-ţi explic…

Alec închise ochii, rugându-se să nu-şi piardă răbdarea.

— Da, mi-am pierdut cumpătul, recunoscu el. Şi sunt supărat pe tine.

— Din cauza găurii din zid?

— Nu. Din cauză că ţi-a fost frică de mine. Ce credeai, că te-aş fi lovit?

— Nu, dar m-ai făcut de râs. Un soţ nu trebuie să ţipe la soţia lui.

— Pe viitor, voi încerca să ţin minte acest dictat, îi promise el. Dar să ştii, iubirea mea, că vor exista momente când iar am să-l uit.

La asta, Jamie zâmbi în sfârşit. Dumnezeule, ce bine se simţea! Puţin îi păsa dacă lui Alec îi mai sărea ţandăra, în viitor. Puţin îi păsa de toate insultele lui, căci acum ghicea că era doar modul său de a-şi proteja propriile sentimente. Nu, n-o mai deranjau deloc toate acele năravuri dificile.

Iar motivul era foarte simplu de înţeles.

Tocmai îi spusese „iubirea mea”.

* * *

Gavin şi părintele Murdock se întoarseră să-l privească pe Alec cum îşi ajuta soţia să descalece. O ţinu în braţe mult mai mult timp decât era necesar, şi după felul cum se uitau unul la altul, nici preotul şi nici aghiotantul nu vrură să se amestece. Se întoarseră şi plecară agale, zâmbind amândoi ca nişte slabi de minte.

Alec ştia că ar fi trebuit să se ocupe de treburi mai importante. Totuşi nu se putu abţine să-i atingă gura cu a lui, doar încă o dată. Şi ar mai fi sărutat-o din nou, dacă nu intervenea Donald. Alec îi dădu frâul lui Wildfire, iar Jamie se înclină şi vru să plece.

— Şi acum unde te duci? o întrebă Alec, doar ca s-o mai ţină lângă el un minut sau două.

— Să-mi schimb laibărul rupt, răspunse Jamie. Dar mai întâi trebuie să aduc nişte lumânări.

Alec se gândi s-o însoţească, dar Donald îl reţinu:

— Alec? Putem vorbi ceva?

— Ce anume? întrebă Alec, trăgându-şi armăsarul de căpăstru spre grajd.

— E vorba de iapa lui *milady,* începu Donald. Nu vreau să te încarc cu un asemenea fleac, dar nu ştiu cum s-o stăpânesc, că tare încăpăţânată mai e. Nu mănâncă, nu doarme, şi sigur o să-şi frângă piciorul, după cât tot bate cu copita ca să iasă din boxă. A şi rupt trei scânduri.

— Atunci, mut-o în altă boxă.

— Am încercat deja.

Alec o auzea pe Wildfire izbind scândurile grajdului. Îşi duse armăsarul spre boxa stricată, iar iapa se potoli de îndată ce Alec întinse mâna s-o mângâie.

— S-a liniştit, zâmbi el.

— Fiindcă l-ai adus lângă ea pe negrul domniei tale,

răspunse Donald. Când îl vede sau îi simte mirosul, se cuminţeşte. E deprinsă cu el. Mă întrebam, *my lord* dacă n-am putea încerca să-i împreunăm.

— Ar ucide-o.

— N-aş crede! se grăbi Donald să-l încredinţeze. Iar dacă nu începe să mănânce, o să se îmbolnăvească.

Alec se hotărî să pună imediat la încercare propunerea lui Donald. Dacă armăsarul încerca să-i facă lui Wildfire cel mai mic rău, putea să intervină înainte de a o vătăma serios.

De îndată ce intră în boxa lui Wildfire, uriaşul negru se duse la nutreţ şi începu să mănânce, fără să-i dea nicio atenţie iepei. Wildfire se burzului că-i fusese încălcat teritoriul, dar armăsarul îi arătă neîntârziat cine era stăpânul, scoţând un nechezat asurzitor care-l făcu pe Alec să zâmbească. Calul îşi dilată nările, după care îi dădu iepei o lovitură îndesată de copită drept în dos. Wildfire deveni sfioasă cum se cuvenea. Nu avea loc destul ca sa se cabreze, deşi încercă de câteva ori. Armăsarul o lăsă în voie, până când iapa se potoli şi veni să mănânce împreună cu el. Doar o dată încercă să-l înghiontească într-o parte.

— Şi armăsarul meu e la fel de posesiv ca mine, remarcă Alec.

— *My lord?* întrebă Donald, vizibil derutat de acest comentariu.

— Lasă, nu contează, zâmbi Alec.

În clipa următoare, îşi aminti ce-i spusese părintele Murdock – că Jamie îşi dorea un dormitor numai al ei.

— Pe dracu'! mormăi el.

Iapa avea mai multă minte decât stăpâna ei. Fără doar şi poate.

* * *

Lui Jamie nici nu-i trecea prin minte ce griji îi cauza

soţului ei. Tocmai îşi dăduse seama că o luase într-o direcţie greşită. După o conversaţie plăcută cu fierarul, se hotărî să-i cunoască pe locatarii celorlalte căsuţe cuibărite laolaltă lângă zidul din spate.

— Toţi îşi vor fi luând masa de amiază, o anunţă fierarul.

— Ce zici, Henry, aş putea să arunc câte o privire în fiecare colibă? îl întrebă ea.

— Desigur, stăpână, îi răspunse omul cel pleşuv. Vor fi onoraţi când am să le spun că te interesează atât de mult.

Jamie începu să urce încet panta colinei. Se opri să culeagă câteva flori plăcut mirositoare de lângă zid, apoi îşi continuă drumul. I se păru că auzi un sunet în spatele ei şi se întoarse să-l salute pe cel ce se apropia.

Dar nu era nimeni, şi conchise că fusese doar un şiretlic al vântului.

Aruncă o privire în casa tocilarului, apoi merse mai departe, până la ultima, tăbăcăria, şi tocmai se uita înăuntru, când simţi un brânci puternic din spate. Fu atât de surprinsă, încât căzu în genunchi. Scoase un strigăt deloc potrivit pentru o lady, în aceeaşi clipă în care uşa se trântea în urma ei, lăsând-o în beznă. Coliba nu avea ferestre.

Jamie bănui că vântul trântise uşa şi încercă să-şi găsească prin întuneric florile pe care le scăpase din mână. Încă nu-şi dăduse seama de pericol, şi nu-şi făcea nicio grijă – până când simţi mirosul de fum.

Abia acum se duse la uşă şi încercă s-o deschidă. Nu voia să se clintească.

Începu să intre în panică, şi lovi cu pumnii, strigând după Alec. Coliba mică şi pătrată devenea un infern. Nu trecuse niciun minut, şi tot acoperişul ardea.

Curând, ţipetele îi fură înlocuite de o tuse tot mai slabe.

Un lemn aprins căzu la picioarele ei. Jamie se retrase

de lângă bârna din care ţâşneau flăcări şi scântei, privind fascinată trandafirul roz, cu coadă lungă, pe care-l ţinea în mână, până când petalele începură să se zgârcească de căldură.

Flăcările se târau spre ea. Cocioaba era plină de fum, şi nu se mai putea ţine pe picioare. Se prăbuşi pe jos, gâfâind sufocată. Sub obraz, răcoarea pământului bătătorit era nespus de plăcută.

Refuza să creadă că-i sunase ceasul. Alec urma să ajungă la timp.

Avea s-o salveze. Îi promisese că avea s-o apere.

O, Doamne, numai de s-ar fi grăbit! Numai să nu fi rămas iar singur… „Are nevoie de mine. Încă mai are nevoie să-mi spună că mă iubeşte," cugetă ea.

Şi unde mama dracului era?

Dintr-o dată, pe Jamie o cuprinse frica. După ce Alec o salva, avea de gând să-i ţină o predică straşnică despre virtuţile promptitudinii.

Dumnezeule, începea să-şi piardă minţile… Izbucnirea de furie o secătuise de ultimele puteri. Jamie închise ochii şi începu să se roage.

Urletul disperat al lui Alec îi ajunse la urechi prin fumul pâclos. Abia izbuti să zâmbească, fără vlagă.

— Doamne-Ţi mulţumesc, îngăimă ea.

* * *

Alec tocmai pornise să urce povârnişul, când auzise strigătele. Apoi, văzuse flăcările de deasupra tăbăcăriei. I se tăiase respiraţia, iar în clipa următoare o luase la fugă. Când îl ajunse din urmă pe Gavin, fierbea de mânie. *Ştia* că Jamie era înăuntru. Ştia.

El şi Gavin sosiră în faţa colibei în acelaşi moment. Văzură amândoi bârna de lemn rezemată de uşă. Gavin o înlătură cu piciorul, în timp ce Alec smulgea uşa din ţâţâni

şi o azvârlea la pământ.

Teroarea îi dădea puteri sporite. Iar când o văzu pe Jamie, simţi o asemenea furie, încât mugetul lui chinuit fu cât pe ce să dărâme pereţii.

O ridică în braţe şi ieşi cu ea din colibă chiar înainte ca zidurile să se prăbuşească. Afară, îngenunche pe pământ, ocrotind-o cu braţele, speriat să respire până nu era sigur că şi ea mai respira.

Avu nevoie de câteva minute ca să-şi regăsească măcar în parte stăpânirea de sine. Gavin îngenunche lângă el.

— Alec, lasă-i mai mult aer, şopti el, abia recunoscându-şi propriul glas slăbit.

Jamie deschise ochii, pentru a vedea chipul îngrijorat al soţului ei. Încercă să-i zâmbească printre lacrimi, şi observă că şi ochii îi erau înceţoşaţi. Pesemne că fumul îi tulburase vederea, îşi zise ea.

Ridică mâna să-l atingă pe frunte, şi numai atunci îşi dădu seama că încă mai strângea între degete una dintre florile ofilite. Îi dădu drumul şi începu să-l mângâie pe frunte.

Alec îi atinse şi el fruntea, chiar în acelaşi moment.

— Ţi-am făgăduit că n-am să te părăsesc, murmură ea, cu o voce răguşită ca a unui bătrân.

— Nici eu n-am să te las vreodată.

Glasul lui suna ca frunzele veştede, călcate în picioare.

Îşi zâmbiră o clipă.

— Acum eşti bine, Jamie? N-ai păţit nimic?

Îngrijorarea şi afecţiunea din ochii lui o uluiau.

— Am ştiut că mă vei salva.

— De unde-ai ştiut?

— Fiindcă ţii la mine, Alec Kincaid.

Îi imitase de minune accentul. Alec dădu din cap, mulţumit de răspunsul ei. Apoi se ridică, ţinând-o în

continuare cu capul rezemat sub bărbia lui. Când se întoarse să coboare colina, observă mulţimea de soldaţi care se adunaseră în spatele său.

În tăcere, cu toţii îi urmară în josul pantei.

— De ce eşti atât de furios, Gavin? întrebă Jamie, privindu-l pe aghiotant peste umărul lui Alec, în timp ce intrau în casa cea mare. Doar nu poţi crede că totul s-a întâmplat din vina mea, nu-i aşa?

Înainte ca Gavin să răspundă, Jamie se întoarse iar spre Alec.

— Vântul a fost de vină, bărbate. Bătea atât de tare, încât a trântit uşa în spatele meu. Da, da, foarte tare sufla, continuă ea, văzând că o priveau ca şi cum nu le-ar fi venit a crede. Şi şuieratul vântului era ciudat, suna ca şi cum cineva ar fi râs de, mine... Alec, de ce te uiţi la mine cu atâta îndoială? Nu mă crezi?

— Ba te cred, îi spuse el.

— Ştim că n-a fost vina domniei tale, *milady,* interveni şi Gavin. Uşa era...

Lăsă explicaţia neterminată, căci zărise semnul făcut de Alec.

— Cum era uşa, Gavin?

— Înţepenită, izbucni el. Uşa se înţepenise.

— Da, sigur că se înţepenise, îi dădu ea dreptate.

— Gavin, du-te şi porunceşte o baie pentru Jamie. Apoi, întoarce-te pe colină şi ia servitorii la întrebări. Cu siguranţă, unul dintre ei va avea câteva răspunsuri importante pentru noi.

Alec o duse pe Jamie în spatele paravanului, unde o culcă pe pat.

— După baie, ai să rămâi în pat până mâine, îi ordonă el.

— De ce?

— De ce? Pentru că ai nevoie să te înzdrăveneşti, Jamie, de aceea!

— Mi-am revenit deja.

Alec clătină din cap.

— Acum ar trebui să plângi, fetiţo, nu să-mi zâmbeşti aşa de dulce. Nu ştii cât eşti de gingaşă?

— Trebuie să zac în pat fiindcă sunt… gingaşă? Alec, n-are niciun sens.

Rămase aşezată pe marginea patului, cu faţa brăzdată de fum şi praf, şi părul încâlcit, în timp ce servitoarele aduceau găleţi cu apă. Jamie începu să le salute pe rând, zâmbind. Le reţinuse nu numai numele lor, ci şi pe ale soţilor şi copiilor. Alec era impresionat. Avea într-adevăr o memorie remarcabilă. Când o întreba pe fiecare femeie despre rudele ei, îi dădea de înţeles cât de mult o preţuia.

Observă că şi femeile îi răspundeau la salutări cu tot atâta afecţiune.

Până şi bătrâna Hessie, bucătăreasa cea mereu posacă şi acră, îi zâmbea stăpânei sale.

— Vei mai fi în stare să îndrumi oamenii cu… munca de la bucătărie? o întrebă ea, după ce-i aruncă boierului o privire timidă.

Jamie rămase cu zâmbetul pe buze.

— A văzut gaura, Hessie, şopti ea. Şi nu am de gând să întrerup lucrul. Am să…

— Voi lua eu în primire munca aia, anunţă Alec.

— Serios?

Părea teribil de mulţumită de el, iar Alec se întrebă dacă nu cumva asta urmărise tot timpul.

— Angus poate dirija soldaţii, afirmă el, după ce-i explic ce vreau să facă. Gaura va fi astupată cu scânduri, până e gata coridorul.

— Coridorul? întrebă Jamie. Nu înţeleg.

— Nu vreau ca bucătăria să fie chiar lângă sală, replică Alec. Fumul de la gătit ar umple toată casa. Vom clădi un coridor de legătură. Eşti mulţumită aşa?

Ghici că nu era tocmai mulţumită, când Jamie îi aruncă o privire bănuitoare.

— Şi cât de lung va fi acest coridor?

— Nu foarte lung, îi promise el.

Abia acum dădu din cap, cu deplină satisfacţie.

— Iată, Hessie, spuse ea. Ţi-am zis eu că Alec va înţelege cât de binefăcătoare e această schimbare.

Observă expresia încruntată a soţului ei, aşa că se grăbi să adauge:

— Tot clanul e important pentru el.

Întorcându-se spre Alec, îi spuse:

— I-am spus lui Hessie că, după părerea ta, ostaşii şi servitorii merită să stea pe picior de egalitate.

Spre surprinderea ei, Alec spuse:

— Într-adevăr. Iar lui Hessie nu era nevoie să-i spui. Îşi înţelege şi ea valoarea.

Numaidecât, servitoarea îşi îndreptă umerii, cu mândrie. Apoi făcu o plecăciune în faţa boierului ei şi se grăbi să plece.

— Şi acum, fă-ţi baia, nevastă, până nu se răceşte ca gheaţa apa asta, de la curentul care trage pe-aici.

Alec continua să zâmbească, dar când trecu iar de cealaltă parte a paravanului, renunţă la orice prefăcătorie. Începu să se plimbe prin faţa vetrei, în timp ce încerca să găsească un sens acelei grozăvii. Cineva încercase într-adevăr s-o ucidă pe nepreţuita lui Jamie. Dacă n-ar fi ajuns acolo la timp… Dacă ar mai fi rămas doar câteva minute în grajd…

— Alec? Nimeni n-a văzut nimic.

Se opri din mers, la auzul vocii lui Gavin.

— Vorbeşte mai încet, îi porunci el. Nu vreau ca Jamie s-audă nimic din toate astea.

— Aude deja! anunţă ea, de după paravan.

Alec nu-şi ascunse exasperarea, apoi îi făcu semn lui Gavin să se apropie.

— Jamie, nu asculta! îi strigă el.

— N-am cum să nu ascult, răspunse Jamie. Ai observat, Alec, că aici nu e pic de discreţie? L-am întrebat pe părintele Murdock ce crede, dacă aş putea să duc lucrurile noastre într-unul dintre dormitoarele de la etaj, bărbate. Ţi-a spus despre dorinţa asta a mea?

— Trebuia să mă întrebi pe mine.

— Tu erai ocupat! strigă ea.

— Vorbeşte de parcă nici n-ar fi fost cât pe ce să ardă de vie, nu-i aşa, Gavin?

— E mult mai puternică decât o credem noi, răspunse încet aghiotantul. S-ar putea ca părintele Murdock să aibă dreptate, la urma urmei.

Degeaba încercase să n-o amestece în discuţie, căci vocea lui Jamie răsună iar de după paravan:

— Sigur că părintele Murdock are dreptate, Gavin. E un om al lui Dumnezeu, dacă mai ţii minte.

— Jamie!

— Alec, voi înceta să vă mai ascult conversaţia de îndată ce-mi răspunzi. Nu se poate să nu-ţi dai seama cât de firească e cererea mea. Am putea să ne mutăm la catul de sus înainte de…

— Să ne mutăm?

— Poftim? A, păi da, desigur! răspunse ea. Să ne mutăm, asta am spus!

Alec zâmbi. Va să zică, nu avusese de gând să se mute sus de una singură. Îşi spuse că nici nu se gândise vreodată că soţia lui ar fi putut nutri asemenea planuri necurate. Totuşi, nici nu i le explicase desluşit pe cele pe care le avea.

— Mâine o să ne mutăm sus! strigă el.

— Îţi mulţumesc, Alec.

— O soţie nu-i mulţumeşte soţului ei. Şi acum, fă-ţi baia şi nu mă mai întrerupe.

Vorbise pe cel mai sever ton de care era în stare, dar

râsul lui Jamie îi dădu de înţeles că nu era destul de aspru. Umerii i se pleoştiră a dezamăgire.

— Spune-mi ce-ai aflat, îi ceru el lui Gavin, în timp ce se rezema de consolă.

— Henry a avut o discuţie lungă cu Jamie, apoi s-a întors la treburile lui. Cum ştii, fierarul nostru e cam fudul de urechi. A spus că era aplecat peste nicovală şi n-a observat pe nimeni care să vină sau să plece. I-am luat la întrebări şi pe ceilalţi, Alec – pe toţi…

— Şi…?

Gavin clătină din cap.

— Se duseseră la masă.

— Cineva trebuie să fi văzut…

— Alec, colina era aproape pustie, îl întrerupse Gavin. De ce nu vrei să-i spui lui Jamie?

— Ca să nu-şi facă griji, recunoscu Alec.

— Trebuie să fie în gardă.

— Nu, vom fi noi în gardă, pentru ea. După ce aflăm cine-a fost, abia atunci îi vom spune. N-o să mai rămână singură nicio clipă. Când nu pot să stau eu lângă ea, va sta unul dintre voi doi – tu sau Marcus.

Gavin dădu din cap.

— Nici eu nu vreau să se sperie, şopti el. A ajuns să însemne mult pentru mine. Nu-mi vine să cred. Când mă gândesc la o asemenea trădare…

— E cineva dintre ai noştri, declară Alec. Iar când am să-l descopăr…

Chiar atunci, vocea lui Jamie le ajunse la urechi. Cânta de una singură în timp ce-şi făcea baia, o baladă englezească destul de desfrânată, care-i făcu pe cei doi bărbaţi să înalţe din sprâncene, zâmbind.

— Se poartă de parcă nu i s-ar fi întâmplat nimic neobişnuit, remarcă Alec, clătinând din cap.

— Înţeleg de ce vrea ca dormitorul vostru să fie sus, spuse Gavin. La drept vorbind, *my lord*, de-aici se-aude şi

cel mai slab sunet.

Alec dădu din cap.

— Du-te la uşă şi nu mai lăsa pe nimeni să intre, porunci el, desprinzându-se de vatră.

— Unde te duci?

— La culcare.

— La culcare? repetă Gavin, nevenindu-i să creadă. Nici măcar amiaza nu e încă.

Alec se întoarse în loc, privindu-şi exasperat aghiotantul.

— Bagă de seamă să nu fiu deranjat, îi ceru el.

În sfârşit, Gavin înţelese. Zâmbi, pornind spre uşă, gata să stea de strajă.

— Odihnă plăcută, Alec! îi ură el, cu amuzament vădit.

* * *

Acum ştie că cineva a încercat să-i ucidă nevasta. Până la căderea nopţii, toată lumea va fi auzit de păcatul ăsta. O vor păzi cu străşnicie. Va avea grijă ca să n-o mai pască nici cel mai mic pericol.

Nu înţelege că încă nu-i era hărăzit să moară. Viclenia mea e mai mare decât a lui, dar aş dori să mă pot lăuda şi eu cuiva cu iscusinţa mea. Nu cutez, fireşte, şi prin urmare trebuie să-i las pe toţi să creadă că au intervenit la timp. A, ştiam c-avea s-o scape. Focul nu putea să treacă neobservat. Sigur că ştiam asta.

Ceea ce vreau să văd acum e chinul lui, nu neliniştea. N-am să sfârşesc cu omorul până mâine... poate chiar poimâine, dacă-mi pot stăpâni lăcomia.

Încă-i mai aud şi acum zbieretul. O chema pe nume. Cred că a început s-o iubească. Lecţia asta va fi cu atât mai dulce dacă aşa e...

Vreau s-o ating în timp ce va muri.

Capitolul 14

Jamie îi făcu pe Gavin să tresară când veni în spatele lui şi-l bătu uşurel pe umăr. N-o auzise apropiindu-se. Se răsuci în loc, şi văzu că era stăpâna lui, cu o pereche de botine în mână.

— Nu te-am auzit venind.

— N-am vrut să te sperii, spuse Jamie. Şi vorbeşte mai încet, Gavin. Alec trage un pui de somn.

— Boierul?!

— Te rog, Gavin, nu striga aşa. Şi nici nu e nevoie să faci mutra asta neîncrezătoare. Alec e şi el om, Gavin. Dacă n-ar avea nevoie de odihnă, acum n-ar dormi atât de adânc, nu-i aşa?

Gavin clătină din cap. Se străduia cu disperare să nu râdă în hohote. Ultima oară când îl văzuse, nobilul Kincaid nu arătase câtuşi de puţin obosit. Desigur, se pregătea să se culce, dar Gavin ştia că nu la somn îi stătea gândul.

Dumnezeule, abia aştepta să-l stârnească puţin!

Jamie se prinse de braţul lui, ca să-şi ţină echilibrul în timp ce se încălţa.

— Cred c-am să-i cer lui Hessie să mă ajute acum să curăţ dormitorul de sus.

Îi dădu drumul şi, netezindu-şi poalele, încercă să-l ocolească. Gavin se grăbi să-i aţină calea.

— Trimit un om să ţi-o cheme, propuse el.

— Mersul pe jos o să-mi facă bine.

— Păstrează-ţi puterile pentru munca pe care o ai de făcut, o povăţui aghiotantul.

— Bine, Gavin, se învoi ea, ca să-l înduplece.

Dar, când văzu ce îngrijorat arăta, îl privi mai atentă, nedumerită.

— Te simţi bine? Te porţi foarte ciudat, zău aşa.

Gavin o lăsă să-i simtă fruntea cu dosul mâinii, înainte de a-i răspunde:.

— Mă simt foarte bine, Jamie. Şi acum, ce-ar fi să te apuci de treabă?

Jamie îl mai privi o dată lung, înainte de a se întoarce, pornind în sus pe scară. Gavin o urmă la doi paşi distanţă. Jamie nu spuse nimic despre această ciudăţenie, până când ajunseră la cea de-a treia uşă. Abia atunci se întoarce, iar spre el.

Înainte de a apuca să-i pună vreo întrebare, Gavin se şi repezi cu o explicaţie:

— Mă gândeam că, dacă ai de mutat ceva, să-ţi dau şi eu o mână de ajutor.

Jamie îi zâmbi drăgălaş.

— Ce frumos din partea ta, Gavin. Totuşi, părintele Murdock m-a ajutat deja să mut un cufăr, iar acum am loc destul pentru lucrurile mele, când vor veni.

— Lucrurile domniei tale au şi sosit, *milady,* îşi aminti dintr-o dată Gavin. Azi, în zorii zilei. Să pun oamenii să aducă bagajele din curtea de jos?

— Dacă eşti bun, Gavin. Nu cumva ai văzut… printre obiectele din căruţă era şi vreun scaun?

— Nu sunt cât să umple o căruţă, îi răspunse el. O căruţă n-ar fi putut urca pe cărarea aceea îngustă şi abruptă. Le-au adus patru cai de samar – şi da, *milady*, am observat ceva cam ciudat…

— Propriul meu scaun! îl întrerupse ea, bătând din palme. Ţi se pare ciudat din cauza picioarelor, dar se leagănă înainte şi-napoi. A fost al familiei mamei mele. Lui tata îi plăcea să se aşeze în el seară de seară, şi a fost foarte drăguţ că s-a gândit să mi-l trimită.

— Un scaun care se leagănă, *milady?*

— Ştiu, oftă ea, oamenii nu se vor deprinde nicicând cu noutatea, teamă mi-e. Totuşi, a fost al mamei mele şi, desigur, am să-l păstrez până mor. Va fi moştenit din

generaţie în generaţie.

Gavin se întrebă cine-o fi fost neghiobul care meşterise un scaun atât de smintit, dar avu înţelepciunea de a-şi păstră gândurile pentru sine.

Când coborî scara, îl văzu pe Marcus, care tocmai intra în sala cea mare.

— Marcus, am o vorbă cu tine! îi strigă el.

— Da, Gavin?

Se opriră într-un loc de unde Gavin avea sub ochi toate cele trei uşi de la catul de sus. Nimeni nu putea să intre sau să iasă, fără ştirea lui.

— Vreau ca sub fereastră să stea doi străjeri.

— Care fereastră?

— Jamie lucrează în prima odaie de deasupra. Pune doi ostaşi în faţa uşii, şi alţii doi sub fereastra ei.

— Le spun şi de ce? întrebă Marcus, încruntându-se gânditor.

— Sigur că da, se răsti Gavin. Le spui că-şi apără stăpâna.

— Gavin, ce încerci să-mi spui? întrebă Marcus, ajuns la capătul răbdării.,

— N-ai auzit?

— Ce să aud?

Gavin oftă, apoi îi povesti drama petrecută.

— Cineva a închis-o înăuntru, Marcus. Cu piciorul ăsta am dat la o parte bârna de la uşă, nu putu el să nu se laude. Şi tot nu mi-a venit să cred.

— Cine să fi făcut una ca asta?

— Nimeni n-a văzut ţipenie de om prin apropiere, îi explică el. Iar Alec vrea ca tu şi cu mine să fim tot timpul în gardă.

— A rostit anume numele meu? întrebă Marcus, nepărând să-i vină a crede.

— Da. Pune mare preţ pe loialitatea ta, Marcus. Te-ai îndoit vreodată?

Marcus clătină din cap.

— Nu i-am dat motive să-mi pună loialitatea la îndoială, spuse el, dar nici n-am ascuns că nu mă bucuram deloc de căsătoria lui, forţată sau nu.

— Îl insulţi pe boierul nostru, dacă-ţi închipui…

— Ba, replică Marcus, cu tărie. Din contră, chiar. Îmi arată că mă preţuieşte, Gavin, iar eu sunt… umilit de încrederea pe care mi-o acordă.

Gavin izbucni în râs.

— Niciodată n-ai mai vorbit cu atâta patimă, iar eu, uite că râd de tine. Nu te simţi ofensat, bunul meu prieten, dar te-ai înroşit ca focul în obraji.

Îl bătu pe umăr, iar fruntea lui Marcus se mai descreţi. Izbuti chiar şi un surâs – lucru rar din partea lui.

Cei doi ostaşi redeveniră serioşi când li se alătură şi boierul. Expresia de pe chipul lui nu promitea o convorbire prea veselă.

— Unde-i nevastă-mea?

Răcnise atât de tare, încât Gavin fu convins că-l auziseră până şi soldaţii care făceau instrucţie în curtea de jos.

— E deasupra scării, face curăţenie în ultima odaie, îi răspunse el.

— Singură?

— Am controlat camera înainte de a intra. Nimeni nu poate să vină sau să plece fără să văd eu.

Alec dădu din cap.

— Vreau să staţi amândoi cu ea până mă întorc, porunci el. Un pas să nu facă fără voi – unul în faţa ei. Celălalt în spate. Aţi înţeles?

Gavin şi Marcus dădură din capete.

— O să se-ntrebe de ce, spuse apoi Marcus. E ea englezoaică, Alec, da’ proastă nu-i.

Gavin fu mai uimit de tonul şăgalnic al lui Marcus decât păru Alec să fie.

— Da, o să se-ntrebe, fu şi el de acord.

— Atunci, n-are decât să se întrebe, se răsti Alec. Ziceţi-i doar c-aşa am dat eu poruncă, şi gata. Fir-ar să fie, femeia asta n-ar trebui să facă munci de-ale servitorilor de rând! mai adăugă el.

— A ţinut morţiş, Alec, spuse Gavin. Şi am văzut cu ochii mei că avea nevoie să lucreze, ca să-şi mai consume din energie. Poate o fi împrumutat din puterea ta – că mie-mi păreai dărâmat de tot, dacă-mi dai voie s-o spun. Nu cumva ai nevoie să mai dormi niţeluş, my *lord?*

— A dormit după-amiază? interveni Marcus, cu o expresie neîncrezătoare.

— Amuzamentul vostru îmi displace, declară Alec. Şi dacă mai zâmbiţi la mine aşa, jur pe Dumnezeu că dau cu voi de toţi pereţii. Iar când termin, vă promit c-am să dorm mult mai mult decât adineaori.

Ameninţarea îi atrase întocmai măsura de respect pe care o dorise.

— Mă duc să vorbesc cu Angus, anunţă el peste umăr. Mă întorc în câteva minute.

Era la fel de furios ca vântul care se înteţea, în timp ce mergea spre casa lui Angus. Strigătele pe care le auzi când ajunse acolo îl înştiinţară că nici credinciosul său ostaş n-o ducea mult mai bine.

Îi deschise Elizabeth, cu un zâmbet larg pe buze, semn că răcnetele soţului ei n-o tulburau câtuşi de puţin.

— N-arăţi rău deloc, Elizabeth, pentru o femeie care trăieşte cu un nebun, remarcă Alec, în timp ce intra în casă.

— Soţia ta m-a prevenit că nu-mi va fi uşor să-ncerc să-l conving pe Angus să se odihnească. Şi a avut dreptate, căci s-a transformat într-un adevărat urs! adăugă ea, ridicând vocea, ca să fie sigură că soţul ei o auzea. Dar nu mă îndoiesc că, după ce-i vor scoate firele din piept, o s-o lase mai moale cu mofturile astea necontenite.

— Încetezi odată să mai vorbeşti despre mine în felul

ăsta nerespectuos? strigă Angus, din pat. Boierul a venit să mă vadă, nevastă. Nu-l interesează s-audă smiorcăielile astea muiereşti.

Elizabeth îi mai aruncă lui Alec o privire exasperată, înainte de a se întoarce spre soţul ei.

— Pot să-i ofer puţin vin?

Angus o privi nemulţumit, apoi dădu din cap.

— Nici mie nu mi-ar strica un pocal.

Nevastă-sa nu-l luă în seamă. Îi turnă lui Alec o porţie mare de vin roşu, iar soţului ei îi dădu o cană cu apă.

— Vă las cu ale voastre, spuse ea, făcând o plecăciune spre Alec, înainte de a ieşi.

— Elizabeth? Ia vino-aici, înainte să pleci, o chemă Angus.

Alec se rezemă de pervaz şi o privi pe soţia cea scundă şi drăguţă a lui Angus întorcându-se grăbită la bărbatul ei, care o apucă de ceafă cu mâna cea nevătămată, o trase spre el şi o sărută îndelung şi cu patimă.

Înainte de a o lăsa să plece, îi mai şopti ceva la ureche şi o bătu cu palma la dos. Elizabeth aproape că zbură pe uşă afară.

— E o femeie de treabă, spuse Angus, cu un oftat prelung.

Aruncă pe pardoseala de pământ bătătorit apa din cană, apoi se dădu jos din pat să caute ulciorul cu vin.

— L-a luat cu ea, îl anunţă Alec, râzând. Te cunoaşte mai bine decât crezi.

Angus păru mulţumit de aceste cuvinte. Îi făcu semn lui Alec să-i dea şi lui o parte din vinul său, şi trase o duşcă prelungă.

— Doamne, ce bun e. Nevastă-ta i-a spus lui Elizabeth că nu pot bea vin până nu-mi scoate firele. Numai Dumnezeu ştie de ce i-o fi zis o asemenea grozăvie. Mai bine mă lăsaţi să mor, oameni buni. Ca să mă cruţaţi de…

— … îngeri?

Angus dădu din cap.

— Voiai să vorbeşti cu mine ceva anume, sau ai venit doar să mă mai vezi?

— Închide uşa, Angus, îi ceru Alec. Nu vreau s-audă nimeni. Am nevoie de nişte sfaturi, prietene.

Dintr-o lovitură de picior, Angus închise uşa.

— Îmi dau seama că e ceva serios, Alec. Eşti posomorât la faţă.

Alec îi explică ce i se întâmplase lui Jamie, după care începură să discute despre măsurile de pază sporită pe care le avea de luat până era găsit făptaşul.

Aşezându-se pe un scaun, cu picioarele rezemate pe pat, Angus se încruntă adânc, cufundat în gânduri, pe când Alec se plimba prin cameră. Trecură câteva minute, înainte ca boierul să se întoarcă iar spre ostaşul său.

— Angus, vreau să-mi spui tot ce-ţi mai aminteşti despre Helena. Ai fost aici, cu Marcus şi Gavin, în scurtul răstimp al căsniciei mele cu ea. Iar în lipsa mea…

— Da, în cea mai mare parte a timpului, făceai treburile regelui, fu Angus, de acord. Îţi dai seama, Alec, că asta-i prima dată când i-ai rostit numele, de la înmormântare încoace?

— Am vrut să las totul în urmă, anunţă Alec. Şi totuşi, eu întotdeauna…

Se întrerupe, clătinând din cap, apoi îi ceru din nou lui Angus să-i spună tot ce ştia despre Helena.

Petrecu o jumătate de ceas chestionându-şi prietenul de încredere, iar când plecă, nu era cu mult mai bine dispus. Din vârful colinei, o văzu pe Jamie în fereastra de la primul cat. Dacă se întorcea doar cu puţin mai la stânga, l-ar fi văzut şi ea pe el. Jamie, însă, era atentă la cei doi soldaţi care stăteau rezemaţi de zid, sub ea.

Zâmbea, iar lui Alec îi veni numaidecât inima la loc. Doamne, încântătoare mai era! Îşi legase părul în creştetul

capului, dar câteva şuviţe lungi îi atârnau pe lângă faţă, iar pe nas şi frunte era mânjită cu praf. Avea nevoie de încă o baie, până la căderea nopţii, conchise el, zâmbind.

Un lucru pe care unul dintre soldaţi i-l spunea celuilalt îi atrase lui Jamie atenţia.

Sub privirile lui Alec, îşi rezemă coatele pe pervaz şi se aplecă în afară. Pe faţa ei se vedea limpede că se amuza copios cu povestirea pe care unul dintre soldaţi i-o spunea prietenului său.

Alec se apropie, după care se opri brusc, când îşi dădu seama că cei doi oameni vorbeau în gaelică.

Iar ea înţelegea fiecare cuvânt.

Fu prea surprins ca să se mai înfurie pe ea. Apoi, auzi sfârşitul unei glume vechi pe care străjerul i-o spunea celuilalt, despre un războinic scoţian care găsea o femeie despuiată de haine, întinsă pe marginea drumului. Ostaşul îşi făcea de cap cu ea, până venea altul şi-l mustra pentru purtarea lui păgânească, atrăgându-i atenţia că femeia era moartă.

— Moartă? îşi încheie oşteanul anecdota. Eu credeam că e englezoaică.

Lui Jamie îi pieri zâmbetul de pe buze. Dispăru din fereastră, în timp ce străjerii de jos se prăpădeau de râs. Dar numaidecât se ivi din nou, aducând o găleată cu apă. Alec îşi stăpâni râsul, privind-o cum se chinuia să ridice greutatea. Nu se osteni să-şi prevină oamenii. Jamie ţinti cu grijă, după care, zâmbi satisfăcută, când apa plină cu clăbuc de săpun curse în capetele celor doi.

— Iertaţi-mă, rogu-vă! strigă ea, când aceştia îşi terminară litania de sudălmi, ridicând privirile spre fereastră. Nu ştiam că sunteţi aici.

— E Lady Kincaid! exclamă un ostaş, privindu-l uimit pe celălalt.

Amândoi îşi cerură iertare că ocăriseră. În timp ce treceau grăbiţi pe lângă Alec, unul dintre ei observă ce

noroc aveau că stăpâna lor nu înţelegea limba gaelică, altfel sigur ar fi fost ofensată de comentariile lor grosolane.

La asta, Alec nu-şi mai putu stăpâni râsul, atrăgându-i soţiei sale atenţia.

Din fereastră, Jamie îi zâmbi.

— Văd că eşti bine dispus, bărbate! strigă ea. Te simţi mai odihnit, aşadar?

Nu se putea să nu pomenească somnul lui de după-amiază! Alec se opri din râs.

— Ei, Alec? insistă ea, aplecându-se peste pervaz. Nu-mi spui şi mie de ce râdeai?

Doar ca să-i facă în ciudă. Alec îi povesti anecdota pe care o auzise. Jamie, însă, nu-l lăsă s-o termine.

— Am auzit de mult gluma asta veche, Alec! strigă ca. Femeia nu era moartă – era scoţiancă, şi atâta tot.

Şi plecă de la fereastră, înainte ca Alec să mai poată spune ceva.

Se întâlniră la baza scării.

— Ce-i toată îngrămădeala asta aici? bodogăni el.

Tot spaţiul dintre ei era plin de boccele. Deasupra tuturor stătea pus un scaun ciudat la înfăţişare, cu tăblia mare ca pentru doi oameni.

— Lucrurile mele, răspunse Jamie. Unele vor merg în dormitorul nostru, Alec, iar locul celorlalte e în sală.

— Nu-mi place îngrămădeala, spuse el.

Se aplecă, luă o tapiserie şi o ridică, pentru a putea vedea imaginea. Jamie ocoli grămada de bagaje şi-i smulse tapiseria din mâini.

— Nu te mai încrunta aşa, bărbate, şopti ea, căci Gavin şi Marcus observau amândoi scena. M-am gândit să punem tapiseria asta deasupra consolei.

— Ce naiba e? mârâi el. Nu desluşesc…

— Te-ai uitat pe partea cealaltă, replică Jamie.

Se duse grăbită la Gavin şi-i dădu tapiseria.

— Te rog, agaţ-o pe perete – cât mai dreaptă, dacă

eşti bun. Şi încearcă să nu te uiţi la ea până n-ai pus-o, Gavin. Vreau să fie o surpriză.

— Cu mâinile domniei tale ai lucrat-o, *milady?* întrebă Gavin, zâmbind.

— Sfinte Cerule, nu! Agnes şi Alice au cusut totul. A fost surpriza lor pentru mine, de ziua mea.

Apoi îi privi lung pe Gavin şi Marcus, şi se întoarse iar spre Alec.

— Ştii, trebuie să conspirăm pentru a aranja ca surorile mele gemene să-i cunoască pe Gavin şi Marcus. Sunt aproape sigură că s-ar…

— N-ai să pui la cale nicio cununie, Jamie, i-o reteză Alec.

— Gemenele seamănă cu tine, Jamie? se interesă Gavin.

— Nu, nu. Amândouă sunt mult mai drăguţe.

Gavin făcu ochii mari.

— Atunci, trebuie să le cunosc pe aceste domnişoare! anunţă el.

— La fire, sunt aidoma cu Mary, mormăi Alec.

— Nu contează! se repezi Gavin.

Apoi se duse grăbit spre şemineu să agaţe deasupra tapiseria, urmărit de hohotele lui Alec.

— Gavin, dacă spui cuiva că boierul tău a dormit în timpul zilei, voi avea grijă să le cunoşti pe ambele surori.

— A, puiul ăla de somn? strigă Gavin, peste umăr.

Până şi Marcus râdea. Jamie nu-l mai văzuse niciodată zâmbind. Involuntar, îi surâse şi ea.

— Ce te amuză aşa? îl întrebă.

— Lasă, Jamie, nu contează, răspunse Alec.

Jamie îi aruncă soţului ei o privire bănuitoare.

— Le-ai sugerat cumva oamenilor tăi că s-ar putea ca surorile mele să nu fie vrednice de ei? întrebă ea, proptindu-şi mâinile-n şolduri.

— Nici în seama unui ţap nu le-aş lăsa.

La auzul ţipătului ei sonor, de indignare, Alec nu se putu abţine să nu adauge alene, făcând un pas înainte:

— Nu-mi plac cruzimile faţă de animale, nevastă. Cu siguranţă, trebuie să fi observat asta, de-acum. Nu-mi lovesc calul cu vergeaua, şi nici nu…

— Îmi insulţi familia?

Nu-i mai răspunse, privind-o doar cu zâmbetul acela irezistibil care ei îi plăcea atât de mult. Jamie nu-şi mai putu stăpâni râsul. Omul n-avea nici cea mai mică speranţă.

— Ruşine să-ţi fie, Kincaid. Acum îmi dau seama că pur şi simplu nu-mi cunoşti destul de bine familia ca să-ţi faci o părere corectă. Desigur, mă voi ocupa de problema asta cât de curând posibil.

Zâmbetul lui şovăi. Al ei deveni şi mai dulce.

— Am să-i invit pe toţi să ne facă o vizită, bărbate. O vizită plăcută şi cât mai lungă.

— Şi când o să fie asta? strigă Gavin, atrăgându-i atenţia, în timp ce cobora de pe taburetul unde se cocoţase ca să agaţe tapiseria pe perete.

— Dă-te mai înapoi, şi-ai să vezi cine e, cu siguranţă! strigă Jamie.

— Este… Dumnezeule mare, Alec! Tocmai l-am agăţat pe peretele casei tale pe…

— E William, iubitul nostru Cuceritor, Gavin. Înfăţişat cum nu se poate mai fidel, din câte mi s-a spus. Era un bărbat foarte chipeş, nu găseşti?

Câteva momente, nimeni nu scoase o vorbă. Gavin şi Marcus se uitau ţintă la Alec, aşteptându-i reacţia.

Boierul îşi privea lung nevasta, parcă nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Marcus fu primul care să-şi revină.

— Era gras.

— Era solid, Marcus, nu gras, îl corectă Jamie.

— Ce Dumnezeu e chestia aia de deasupra capului? întrebă Gavin, făcând încă un pas înapoi. Drăcia aia

galbenă?

— O aureolă, explică ea.

— L-aţi sfinţit? se interesă Marcus.

— Încă nu e o canonizare oficială, dar nu peste mult şi biserica îi va recunoaşte sanctitatea.

— De ce?

Jamie era mulţumită că soţul ei şi ostaşii lui arătau un asemenea interes faţă de istoria Angliei. Le povesti pe îndelete cum schimbase William, de unul singur, modul de viaţă din Anglia. Le explică amănunţit drepturile şi îndatoririle seniorului şi ale vasalului, şi legătura dintre ei.

Când termină, nu se îndoia că avea multe întrebări să-i pună.

Nimeni, însă, nu părea dispus s-o întrebe nimic.

— Credeţi că un asemenea sistem ar merge aici?

— Merge deja, Jamie, de sute de ani, se răsti Alec.

— Tocmai ai descris clanul scoţian, fată, preciză Gavin, încercând să-şi atenueze dezamăgirea faţă de reacţia soţului ei.

— Dă-o jos.

— Alec, nu poţi vorbi serios! se plânse Jamie. Surorile mele au lucrat ore întregi la această tapiserie. A fost un dar de ziua mea. Vreau să mă pot uit la ea ori de câte ori îmi vine cheful.

Părintele Murdock tocmai intra în sală. O singură privire spre peretele de deasupra vetrei îl înştiinţă de ce se încrunta atât de fioros boierul său, aşa că se grăbi să intervină în favoarea lui Jamie.

— Ei, ei, Alec, nu vrea să te insulte, punând chipul vrăjmaşului în casa ta.

— A, da, sigur că n-am vrut să-l insult! confirmă Jamie. El, însă, la fel de sigur îmi pune răbdarea la încercare, atâta lucru pot să-ţi spun.

— Îţi pun răbdarea la încercare?

Alec abia reuşea să nu strige. Se abţinea numai

datorită firii ei gingaşe.

— Fără doar şi poate, Alec Kincaid, continuă Jamie. Asta-i şi casa mea, nu? Ar trebui să am voie să agăţ pe pereţi orice tapiserie doresc.

— Ba nu.

Jamie şi părintele Murdock se încruntată la Alec. Gavin şi Marcus zâmbeau. Jamie îi întoarse lui Alec spatele.

— Părinte, mă ajuţi să duc scaunul ăsta în sală? Sau şi aşa ceva e contra regulilor tale, Alec?

Părintele Murdock privi lung piesa de mobilier.

— Are nişte obezi de butoi prinse de picioare, remarcă el cu glas tare. E ceva în neregulă aici, fătuco.

— Scaunul trebuie să se poată legăna înainte şi-napoi, îi explică ea cu răbdare.

Drept răspuns, preotul mişcă din sprâncene a mirare.

— Ştiu, continuă Jamie, în veci n-o să se prindă, printre cei de-aici. Totuşi, e un scaun cum nu se poate mai comod. Trebuie să-l încerci şi dumneata, părinte.

— Poate altă dată, murmură preotul, retrăgându-se cu un pas de lângă acea parascovenie.

Alec nu-şi mai ascundea exasperarea. Ridică scaunul şi coborî cu el cele trei trepte, apoi traversă sala din câţiva paşi lungi şi-l puse lângă vatră. Încerca să nu se uite la mutra pocită a lui William care-i rânjea de pe perete.

— Poftim. Acum eşti fericită, nevastă?

Părea destul de posac pentru ca părintele Murdock să intervină din nou.

— Ei, dar jilţul ăsta e destul de încăpător ca să mă înghită pe de-a-ntregul!

— Surorile mele stăteau pe genunchii tatei, după cină, iar el le spunea cele mai minunate poveşti, mărturisi Jamie, cu un zâmbet duios pe faţă.

Alec rămase nedumerit, atât pentru că nu mai auzise niciodată acea nostalgie în tonul ei, cât şi fiindcă nu pomenise nimic şi de sine însăşi. O chemă spre el, cu

degetul îndoit.

Când Jamie ajunse destul de aproape pentru ca nimeni să nu le poată auzi vorbele, o întrebă:

— Şi tu unde stăteai, Jamie?

— Eleanor şi Mary stăteau de obicei pe un genunchi al tatei, iar gemenele, pe celălalt.

— Eleanor?

— Fata cea mai mare. A murit când eu aveam şapte primăveri. Dar ce e, Alec, de ce te încrunţi? Te-a supărat ceva din ceea ce ţi-am spus?

— Ca de obicei, mi-ai dat un răspuns ocolit.

Alec începea deja să înţeleagă, dar voia să se asigure că ghicise corect.

— Te-am întrebat tu unde stăteai.

— Lângă scaun, de obicei. Sau în faţa lui. De ce e aşa de important unde stăteam eu?

— Nu stăteai şi tu cu ei?

— Nu era loc destul.

Acest răspuns simplu, dat pe un ton atât de firesc, aproape că-l făcu să-şi piardă calmul. Ea fusese străina. Dintr-o dată, Alec se simţi în stare să-l stâlcească în bătaie pe acel tată vitreg şi nesimţitor.

Ştia din instinct că n-ar fi fost de ajuns să-i spună cât ţinea la ea. Trebuia să găsească o cale de a i-o arăta.

— În scaunul ăsta prost lucrat n-o să stea nimeni, nevastă, anunţă el.

— Ţi-e frică să-l încerci?

— Mă tem că ai dreptate – n-o să se prindă niciodată aici, la felul nostru de viaţă. Totuşi, îţi dau voie să-l păstrezi. Poţi să-l ţii lângă vatră.

— Şi William?

— William poate să se ducă…

— În domnitor? se repezi părintele Murdock.

— Nu-i ultima mutră pe care am chef s-o văd înainte de-a adormi, se răsti Alec. Pune-l în beciul de vinuri, dacă

tot ţii morţiş să-l agăţi undeva, Jamie, da’ nu vreau să-l mai văd la chip.

Jamie părea gata să-l contrazică din nou, aşa că părintele Murdock îi luă mâna într-ale lui amândouă.

— Puţin câte puţin, fătucă scumpă, îi şopti el.

Alec îl privi sever, apoi se duse la masă şi-şi turnă o stacană de bere. Preotul i se alătură repede, cu Jamie pe urme.

— Mie dă-mi un potir cu apă, îi ceru el.

Apoi, o idee neaşteptată îi făcu sprâncenele să danseze din nou.

— Alec, ştii cumva cu ce te alegi când amesteci berea cu apă?

Alec dădu din cap.

— Cu bere îndoită cu apă.

— Şi o dată ce le-ai amestecat pe amândouă, nu poţi să le mai desparţi, nu-i aşa?

— Sigur că nu poţi. Unde vrei să ajungi, părinte?

— Jamie are un suflet bogat, în felul ei special de a face lucrurile, începu preotul. Tradiţiile neamului ei fac parte din ea, la fel cum şi tu ai tradiţiile tale. N-aţi putea să le îmbinaţi paşnic la un loc? O tapiserie frumoasă cu Regele Edgar al nostru ar arăta foarte bine lângă cea cu William. Ce părere ai de ideea asta?

Lui Alec nu-i prea surâdea ideea, dar zâmbetul lui Jamie îl înştiinţă că ei nu-i displăcea, aşa că se învoi, deşi cam fără tragere de inimă.

— Foarte bine, spuse el. Dar va fi una mai mare decât cea cu William.

Jamie era prea încântată ca să mai stea la discuţii. Ea, una, s-ar fi gândit ca tapiseria cu Edgar să fie doar pe jumătate cât cea a lui William. Dar se părea că trebuia să le facă egale.

— Îţi mulţumesc, Alec, murmură.

Totuşi, Alec era hotărât să aibă ultimul cuvânt.

— Marcus, dă jos tapiseria aia până va fi gata şi a lui Edgar. În curând vor veni aici oamenii la masă. Le va fi aşa de rău, încât nu-şi vor mai putea face instrucţia de după-amiază, dacă se uită la *el* cât mănâncă.

În continuare, Gavin şi Marcus o ajutară să-şi ducă bagajele în dormitor, iar când terminară, Jamie le văzu pe Annie şi Edith lângă vatră. Amândouă se uitau mirate la scaunul ei, şi întoarseră capetele spre ea când le salută.

Annie zâmbea, până văzu expresia încruntată a lui Edith. Atunci, se încruntă şi ea.

Jamie nu-i dădu nicio atenţie. Biata copilă n-avea nicio vină pentru că era aşa cum era. Cu Edith, însă, lucrurile stăteau cu totul altfel.

— Ce-ai păţit? întrebă femeia, privindu-i cu dispreţ înfăţişarea răvăşită după atâta muncă. Ai căzut în hârdăul cu clăbuci?

Marcus, care stătea în spatele lui Jamie, făcu un pas înainte, strigând la sora sa:

— Să nu-ndrăzneşti să vorbeşti pe tonul ăsta cu nevasta boierului nostru!

Jamie avu senzaţia că nimerise în mijlocul unei furtuni cu tunete şi trăsnete. Îl bătu pe Marcus pe umăr şi, când acesta se întoarse, îi ceru permisiunea să se ocupe ea de sora lui.

Numaidecât, războinicul dădu din cap a încuviinţare.

Jamie trecu în mijlocul sălii.

— Annie, du-te afară, copilă. Edith, tu rămâi aici unde eşti.

Pesemne că din vocea ei lipsea orice autoritate, căci Edith nu-i luă în seamă porunca, pornind şi ea spre uşă.

Marcus interveni din nou. Ordinul lui aspru o făcu să se oprească brusc.

Jamie îi mulţumi, apoi îi ceru s-o lase câteva minute singură cu Edith.

— Niciunul din noi nu pleacă, îi răspunse Gavin, care

stătea pe treapta de jos, încruntându-se teribil la Edith.

Înţelegând că nu-i putea îndupleca, Jamie se întoarse în sfârşit spre sora lui Marcus.

— De când am ajuns aici, mă tratezi ca pe o leproasă, îi spuse ea lui Edith. M-am săturat de atitudinea ta.

Edith îi râse în faţă, cu răutate.

— Va să zică, nu vrei să încercăm să ne înţelegem? continuă Jamie, cu o voce mai aspră.

— Nu văd de ce m-aş înţelege cu de-alde tine, bodogăni Edith.

— Marcus? strigă Jamie

Nu voia să-i ceară ajutorul, dar trebuia să forţeze prin furia lui Edith.

— Da, *milady?*

— Dacă-i cer lui Alec s-o alunge pe Edith de pe moşia Kincaid până la căderea serii, se va învoi?

Edith scoase un ţipăt şocat.

— Da, *milady.*

— Şi unde-o să mă duc? întrebă femeia. Marcus, doar nu se poate să…

— Tăcere!

Nici Marcus şi nici Gavin n-o mai auziseră pe Jamie vorbind pe un asemenea ton. Aghiotantul zâmbi. Îi venea să râdă. La vederea expresiei indignate de pe faţa lui Edith.

— Eu sunt stăpâna aici, Edith, continuă Jamie, vorbind încet şi arogant. Dacă vreau să te proscriu, mi se va face pe plac.

— Marcus nu te-ar lăsa în veci.

— Ba m-ar lăsa, se lăudă Jamie – o, Doamne, cât mai ura acele minciuni îngrozitoare pe care era nevoită să le spună! E fratele tău, dar Alec este boierul lui. Marcus îi e loial soţului meu, adăugă ea – spre deosebire de tine. Tu nu-i eşti loială nimănui, nu-i aşa?

— Ba sunt! strigă Edith.

— Oi fi fost cândva, poate, replică Jamie, ridicând din

umeri. Da, probabil i-ai fost loială lui Alec când era căsătorit cu Helena. Părintele Murdock mi-a spus că erai foarte apropiată de prima soţie a lui Alec.

— Nu-i poţi lua locul. N-am să te las.

— I l-am şi luat.

Aceste ultime cuvinte provocatoare o făcură pe Edith să-şi piardă în sfârşit controlul. Fără să se mai poată abţine, se repezi la stăpâna ei. Nu voia decât să-i şteargă de pe faţă expresia aceea fudulă. Voia s-o rănească la fel de rău pe cât o rănea şi Jamie pe ea.

Jamie aşteptase atacul. Era mai scundă decât Edith. Dar mult mai puternică. O înşfăcă de încheietura mâinii, silind-o să îngenuncheze la picioarele ei înainte ca femeia să-şi fi sfârşit cel dintâi urlet.

Marcus şi Gavin, care se repeziseră spre ele să intervină, se opriră lângă Jamie.

— Să nu vă amestecaţi, le porunci ea, fără să-şi scape prada din ochi.

Acum n-o mai ţinea pe Edith de încheietură, ci-i pusese o mână pe umăr, în timp ce femeia plângea cu faţa îngropată în fustele ei.

Nimeni nu scoase o vorbă, până când Edith îşi mai regăsi cât de cât firea.

— O, Doamne, am vrut să te lovesc! Îmi pare aşa de rău! se tângui ea. Când te-am văzut că scoteai din dormitor cufărul Helenei, împreună cu părintele Murdock, n-am mai ştiut de mine. Nu voiam să-i arunci lucrurile. M-a apucat aşa o…

— Nu voiam să arunc lucrurile Helenei, îi explică Jamie. N-am făcut altceva decât să mut cufărul în odaia de alături, Edith.

— Hăinuţele pentru copilaş erau în cufăr, continuă Edith, ca şi cum nu i-ar fi auzit explicaţiile. A lucrat cu atâta sârguinţă la toate cămăşuţele…

— Va să zică, voia să aibă un copil cu Alec? întrebă

Jamie, cu vocea ca o mângâiere blândă.

— Te rog, *milady,* zi că mă ierţi, suspină Edith. N-am vrut să-ţi fac niciun rău.

— Nu mi-ai făcut nimic, Edith. Şi să ştii că şi eu regret cele întâmplate.

— Regreţi? ridică Edith faţa spre ea, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

— Îmi cer iertare pentru toate minciunile acelea înveninate pe care ţi le-am spus, Edith, dar erai atât de întărâtată împotriva mea, încât a trebuit să folosesc câteva mici vicleşuguri ca să-ţi atrag atenţia.

— N-ai să mă goneşti?

Jamie clătină din cap, apoi o ajută pe Edith să se ridice.

Eşti o membră foarte importantă a acestui clan, Edith. În veci nu te-aş fi alungat. Şi în legătură cu Helena am minţit. Nu i-am luat locul.

Edith clătină din cap.

— Dar acum eşti soţia lui Alec.

— Asta nu înseamnă că ne purtăm ca şi cum Helena nici n-ar fi existat.

— El aşa face.

— Alec?

Când Edith dădu din cap, Jamie şopti:

— Pe el îl doare cel mai rău.

— Nu ştiu, murmură şi Edith. Eram încredinţată că nu-i pasă. N-au fost cununaţi multă vreme, *milady.* Nici măcar n-a fost timp s-o aducă pe fiica ei…

— Pe cine?!

Nu voise să strige, dar cuvintele rostite de Edith pe un ton atât de firesc o surprinseseră aşa de tare, încât abia mai reuşi să se stăpânească.

— Părintele Murdock a spus că Alec şi Helena n-au apucat să fie căsătoriţi decât două luni.

Edith dădu din cap.

— Alec îi fusese juruit lui Annie, spuse ea, dar Regele Edgar s-a răzgândit.

— Annie… ei bine, nu creştea destul de repede, iar Helena tocmai îşi pierduse soţul. Se numea Kevin, şi a murit apărându-şi regele. Iar Helena era borţoasă cu copilul lui Kevin.

Jamie fu cât pe ce să cadă de pe picioare. Marcus o luă de braţ ca s-o sprijine.

— Ţi-e rău, *milady?*

— Nu mi-e rău. Fierb de furie, asta mi-e. Edith, cât timp a fost Helena căsătorită cu Kevin?

— Şase ani.

— Şi acum, vorbeşte-mi despre copilul ăsta al lor, îi porunci ea.

— A avut o fiică, începu Edith. Helena îl aştepta pe Alec să se întoarcă, pentru a se duce să i-o aducă aici. Fetiţa era îngrijită de mama lui Kevin.

O conduse pe Jamie spre masă, când stăpâna ei anunţă că trebuia să stea jos.

— Te simţi rău, se bâlbâi ea. Te-am făcut să…

— Ei, dar la dracu', mie nimeni nu-mi spune nimic! strigă Jamie. Mama mea era grea cu mine, când s-a măritat cu tatăl meu vitreg. Şi dacă-ţi închipui c-am să las asta să…

În sfârşit, reuşi să se stăpânească. Observase chipurile îngrijorate ale ostaşilor. Trase adânc aer în piept, apoi zâmbi fără vlagă.

— Edith şi cu mine am rezolvat această mică dispută. Ne pare rău că v-am silit să ne vedeţi comportamentul atât de nepotrivit pentru două doamne. Dar vreau ca niciunul dintre voi să nu-i spună lui Alec despre toate astea. N-ar face decât să se simtă ruşinat şi să se supere. Nu-i aşa, Edith?

O aşteptă să dea scurt din cap, apoi adăugă:

— Edith, vei continua să te îngrijeşti de treburile casei. Aş dori să-ţi dau şi eu câte o mână de ajutor, din

când în când. Crezi că diseară am putea să mâncăm la cină şi altceva decât oaie? Nu pot s-o suport.

Edith zâmbi. Ochii i se umpluseră iar de lacrimi.

— Cum o cheamă pe fetiţa asta? o întrebă Jamie.

— Mary Kathleen, răspunse Edith. Familia lui Kevin are şi puţin sânge irlandez.

— Mary e şi numele surorii mele, zâmbi Jamie. Şi câţi ani are acum?

— Trei. N-am mai văzut-o de la naştere. Am auzit că mama lui Kevin a murit acum trei luni. O rudă mai îndepărtată are acum grijă de Mary.

Prin mintea lui Jamie se formau deja tot felul de planuri.

— Noi două avem multe de vorbit, verişoară, dar mai târziu, după ce-ţi aranjezi pieptănătura.

Aceste cuvinte îşi atinseră ţelul. Edith sări numaidecât în picioare.

— Mi s-a desfăcut părul? strigă ea, copleşită, bătându-se cu mâinile peste laturile capului.

— Doar puţin, răspunse Jamie, încercând să nu zâmbească.

Edith făcu o reverenţă, apoi se repezi afară din încăpere.

Jamie oftă prelung.

— Grea zi ai mai avut, Jamie, remarcă Gavin. Mai întâi lupta cu focul, apoi lupta cu o femeie hotărâtă…

— De fapt. M-am luptat cu un mistreţ gras, cu Alec, cu focul, şi abia la urmă cu Edith, îl corectă ea, zâmbind.

— Cu un mistreţ? Cu ce mistreţ te-ai luptat?

De îndată ce lui Gavin i se şterse furia de pe chip, Jamie îi povesti cele întâmplate.

Când termină, nu putu să nu observe cât de neîncrezători arătau cei doi războinici.

— Deci, după cum vedeţi, nu m-am luptat într-adevăr cu mistreţul, am reuşit să scăpăm de el. ÎI cunoaşteţi pe

copilul acela? Se numeşte Lindsay.

Gavin fu nevoit să se aşeze, înainte de a-i răspunde.

— Îi ştim clanul.

— Dumnezeule, Jamie, începu Marcus, tatăl lui e un boier…

— … nemilos… interveni Gavin.

— … foarte puternic! încheie Marcus.

— Puteai să mori! strigă Gavin, sărind în picioare.

— N-o dojeni, Gavin, ripostă celălalt. Sunt sigur că Alec trebuie să fi…

— Nu prea i-am spus, îi întrerupse Jamie. Şi nu vă mai încruntaţi aşa. I-am promis copilului că n-am să-l pârăsc. Nu văd niciun motiv de a-i spune lui Alec cele întâmplate. Şi-ar face doar griji degeaba, şi nimic mai mult. Vreau să-mi dai cuvântul tău, Gavin. Şi tu, Marcus.

Amândoi războinicii se învoiră imediat. Niciunul nu avea de gând să se ţină de vorbă, desigur, dar pentru moment preferau s-o liniştească.

— S-a mai întâmplat şi altceva, ce-oi fi uitat să ne spui? întrebă Gavin, tărăgănat.

— Aveţi răbdare, replică Jamie. Încă n-a apus soarele.

Gavin zâmbi – şi, minunea minunilor, Marcus zâmbi din nou şi el.

— Ce mai dimineaţă, remarcă Jamie, cu un oftat. Marcus, ştii îi cumva unde e Mary Kathleen?

Ostaşul dădu din cap.

— Departe de-aici?

— Trei ceasuri, călare, răspunse el, ridicând din umeri.

— Atunci, am face bine să pornim de îndată.

— Poftim, *milady?*

Marcus îl privi pe Gavin nedumerit, întrebându-se dacă înţelesese bine cuvintele stăpânei sale. Jamie dispăruse deja dincolo de paravan.

— Plecăm numaidecât! repetă ea, scoţând capul de după un colţ. Nu te superi că te rog să mă conduci tu,

Marcus, nu-i aşa? Adevărul e că probabil m-aş rătăci, chiar dacă primesc toate îndrumările de trebuinţă.

— Unde ne ducem?

— S-o vizităm pe fiica mea.

Era o minciună, desigur, căci Jamie nici nu se gândea să se mulţumească doar cu o vizită. Dar nu prea le putea spune adevărul, dacă voia să le obţină ajutorul.

Şi-n plus, avea să afle destul de curând.

Mary Kathleen venea acasă, unde-i era locul.

Ce mai încoace şi-ncolo?

Capitolul 15

Alec se apropia de capătul răbdării. Dădea vina pe propria lui nervozitate pentru că instrucţia de după-amiază nu mergea deloc bine. Era o muncă grea şi frustrantă, care-l făcea să scrâşnească din dinţi, căci acum îi instruia pe luptătorii mai tineri şi lipsiţi de experienţă.

Toate oalele se spărgeau în capul tânărului David, al doilea fiu al boierului Timothy. Băiatul nu părea în stare să progreseze, oricât s-ar fi străduit. Alec îl doborî la pământ, cu spadă cu tot, pentru a treia oară, dându-i şi un dos de palmă, pentru a adăuga şi umilinţa în lecţia de apărare a vieţii. Arma lui David se duse în zbor. S-ar fi înfipt în piciorul altui soldat, mai vârstnic, dacă acesta nu se ferea la timp.

— Ar trebui să te omor acum şi să termin odată! răcni Alec la băiat. David, n-ai să rezişti nici cinci minute în luptă, dacă nu înveţi să fii atent la ce faci. Şi ţine-te de armă, pentru numele lui Dumnezeu!

Înainte ca războinicul cel blond ca grâul să-i răspundă, Alec îl săltă pe picioare, strângându-l de gât, doar-doar i-o mai veni puţin mintea la cap. Când chipul pistruiat al lui David începu să se acopere de pete roşii, Alec ştiu că

reuşise să-i capteze atenţia.

— Alec!? strigă unul dintre ostaşi.

Alec îl aruncă pe David la pământ, înainte de a se întoarce în aceeaşi clipă, remarcă tăcerea care se lăsase. Toţi soldaţii se opriseră din lucru, fără să-i ceară permisiunea, şi se uitau spre culmea colinei.

Încă înainte de a se răsuci în loc, Alec ştiu că numai Jamie putea fi cauza acelei întreruperi.

Fu nevoit să se pregătească – şi totuşi, la vederea soţiei sale coborând în goană colina, în spinarea lui Wildfire, i se tăie respiraţia. Călărea pe deşelate, cu părul fluturându-i în urmă, iar Alec se temea să se mişte, ca să n-o sperie. Cu siguranţă, ar fi căzut la pământ, rupându-şi gâtul,

Călărea ca o regină. Chiar şi de la distanţa care-i despărţea, Alec îi vedea zâmbetul discret, ademenitor.

Wildfire venea spre locul unde aşteptau Alec şi oamenii lui. În urma ei coborau călări Gavin şi Marcus.

Cu o mişcare arogantă a capului, Alec îi făcu semn să vină lângă el.

— Unde te duci?

— Să călăresc.

— Cu arcul şi săgeţile?

— Da, răspunse Jamie, întrebându-se de ce era aşa de iritat. E bine să fii pregătit întotdeauna. Şi s-ar putea să şi vânez puţin.

— Nu vorbeşti serios, nu-i aşa, nevastă?

— Ba da.

— Nici peretele grajdului n-ai putea să-l nimereşti, declară el, şi totuşi te gândeşti să loveşti o ţintă în mişcare?

— Crezi că nu pot?

— Ştiu că nu poţi.

— Ar trebui să ai mai multă încredere în soţia ta, mormăi Jamie, în timp ce-şi lua încet arcul de la umăr şi scotea o săgeată din tolbă. Mă laşi să mă duc la vânătoare,

dacă-ţi dovedesc cât de iscusită sunt?

Marcus tuşi, încercând să-şi acopere râsul. Jamie îl privi încruntată.

— Nu te las să te faci de râs în faţa oamenilor mei, anunţă Alec.

— N-am să mă fac de râs.

Alec avu îndrăzneala să-i zâmbească.

— Fii bun şi dă-te la o parte din drum, bărbate, îi ceru ea. Poţi să râzi mai târziu, se răsti, văzând cât de greu îi era să se abţină. Dacă ţii cu tot dinadinsul.

Alec dădu din cap, apoi făcu câţiva paşi înapoi.

De îndată ce Jamie îşi potrivi săgeata în arc, ostaşii o luară la fugă ca să se ascundă, semn că nici ei nu prea aveau încredere în îndemânarea ei.

Capul lui Wildfire o împiedica să ochească, aşa că oftă, se descălţă şi se ridică în picioare pe spinarea iepei, ţinându-şi echilibrul graţios ca o dansatoare. Ochi şi trase, cu o clipă înainte ca Alec să ajungă lângă ea. Apoi se aşeză la loc, bătând iapa cu palma ca s-o liniştească, şi-i zâmbi soţului ei.

— Acum de ce eşti furios? îl întrebă.

— Niciodată să nu mai rişti aşa, nevastă!

Strigătul lui o făcu pe Wildfire să se agite din nou, dar Alec o apucă de căpăstru şi o potoli la loc cât ai clipi.

Observase, totuşi, că Jamie nu-şi pierdea nicio secundă echilibrul, şi nici nu părea speriată.

— Ce tot vorbeşti? întrebă ea. Cu ce am riscat?

— Puteai să mori, mormăi el printre dinţi. Dacă tot e vorba să te ucidă cineva vreodată, eu voi fi acela. Niciodată să nu te mai ridici în picioare pe spinarea calului. Nici măcar o dată, ai priceput?

— Am obiceiul de a călări aşa oricând mi se năzare, Alec. În timp ce galopează pe pajişte, mă ridic uneori în picioare pe spinarea ei.

— O, Doamne! „

— Ăsta-i adevărul. Vrei să-ţi arăt...?

— Nu!

— Nu striga la mine, Alec. O sperii pe Wildfire.

— Pe tine vreau să te sperii, nevastă. Dă-mi cuvântul tău.

— Of, în regulă, atunci, se învoi Jamie. Îţi dau cuvântul meu. Acum eşti mulţumit?

— Da.

— Atunci, te rog să nu-mi mai strângi coapsa cu mâna. Mă doare.

— Nevastă, ştii cât de aproape te afli de un mare pericol? Această ameninţare nu păru s-o înspăimânte câtuşi de puţin.

— Alec?

— Ce?

— De cât timp ai ticul ăsta în obraz?

Nu-i răspunse.

— Săgeata ei nu-i printre celelalte! Anunţă tânărul recrut numit David.

— Sigur că nu e printre celelalte, răspunse ea.

— Ştiai că n-ai să nimereşti?

— Ba a nimerit. Îmi vei găsi săgeata chiar în mijloc. Du-te şi adu-mi-o, te rog.

Daniel coborî panta până lângă ţintă, şi scoase un chiot.

— Are dreptate! Săgeata ei e în mijlocul ţintei!

— Alec tocmai urmărea reacţia lui Alec, şi fu cam dezamăgită. Soţul ei nu făcu decât să ridice o sprânceană.

— Gavin! strigă el. Vreau să mai luaţi cu voi zece oameni.

Numaidecât, aghiotantul îşi întoarse capul şi porni înapoi spre grajduri.

— Jamie, ai uitat ceva, adăugă Alec, când soţia lui încercă să-i ia din mâini căpăstrul.

— A…

Îmbujorându-se, Jamie îi făcu semn să se apropie şi se aplecă să-l sărute.

Alec nu-şi mai putu ascunde exasperarea.

— Nu asta! Voiam să zic că ţi-ai uitat şaua.

— Nu-mi place, replică Jamie. E prea nouă. Mă face să mă simt ţeapănă, Alec.

— Marcus, adu-i nevesti-mii una dintre şeile mele vechi. De ce nu mi-ai spus că ştii să călăreşti pe deşelate? Te crezusem nepricepută. Azi, în pădure, ai căzut de pe cal.

— Nu ţi-am spus, fiindcă ai fi găsit că aşa ceva e necuviincios pentru o lady.

Afirmaţia ei naivă îl făcu să zâmbească.

— În veci n-aş fi putut crede că faci ceva necuviincios pentru o lady.

Jamie surâse.

— Mi-o reaminteşti tot timpul, adăugă el. Ar fi trebuit să-mi dau seama că eşti iscusită, recunoscu apoi. Beak mi-a spus că erai singura care putea încăleca iapa. Totuşi, a adăugat că nu călăreai prea des.

— Mă proteja, explică Jamie. Se gândea că ai să mă tratezi cu mai multă consideraţie, dacă mă credeai neinstruită.

Alec zâmbi.

— Jamie? Să nu mă mai săruţi niciodată ca adineaori.

Jamie crezu că voia să-i spună să nu-şi mai arate afecţiunea în faţa oamenilor, dar Alec o chemă spre el cu degetul şi, când ajunseră aproape nas în nas, îi şopti:

— Să mă săruţi aşa.

Nici măcar nu-i lăsă timp să zâmbească. Gura lui o acoperi pe a ei, poruncitor, flămând, iar limba i se repezi înăuntru tocmai la timp ca să-i guste oftatul.

* * *

Alec îşi tot spunea că nu era îngrijorat, dar se plimba încoace şi-ncolo prin faţa vetrei, după cină, când soţia lui încă nu se întorsese acasă. Nu, n-avea de ce să-şi facă griji. Marcus şi Gavin aveau s-o protejeze bine. Trebuia să apară din clipă-n clipă. Abia după apusul soarelui urma să-nceapă să se alarmeze, îşi spuse el pentru a zecea oră.

Folosise cu rost orele de despărţire. Imediat după plecarea lui Jamie, ceruse să-i fie adus calul şi se dusese direct la clanul Helenei. Vorbise cu verii care şi-o mai aminteau şi aflase câteva lucruri destul de interesante despre femeia care urâse atât de mult căsnicia cu el, încât îşi pusese capăt zilelor, de disperare.

La întoarcere, se sfătuise îndelung cu părintele Murdock. Preotul era în mod vizibil uimit că boierul său începuse în sfârşit să vorbească despre soţia lui moartă, iar întrebările acestuia îl nedumereau şi mai mult, dar ştia că nu avea căderea să i le pună la îndoială.

Iar acum, Alec se învârtea prin marea sală, reflectând la cele aflate.

Jamie, care tocmai revenise la castel, stătea în capul scării, aşteptându-l s-o observe. Chiar când se pregătea să-l strige, Alec se întoarse brusc spre ea.

Fu atât de uşurat s-o vadă, încât se încruntă fioros, ca la un vrăjmaş.

Drept răspuns, Jamie zâmbi.

Alec observă că poalele rochiei i se legănau, apoi văzu mutrişoara care-l privea de-acolo.

Gavin şi Marcus stăteau deoparte şi de alta, privind, amândoi fetiţa.

Jamie trase adânc aer în piept, apoi o luă pe Mary Kathleen de mână.

— Vino să-l cunoşti pe tatăl tău, îi şopti ea.

Mary Kathleen se cam codea, intimidată de uriaşul din faţa ei. Ochii săi căprui cu auriu erau mari ca două străchini.

— O să te iubească din toată inima, îi făgădui Jamie.

Şi, înainte ca fetiţa să aibă vreo reacţie, îi strânse mâna într-a ei şi coborâră scara.

Alec nu avea idee ce se petrece. Îngeraşul cel desculţ purta pledul lui, semn că aparţinea unui Kincaid, dar nu-şi amintea să-i mai fi văzut faţa vreodată.

Era o fetiţă drăgălaşă, cu o claie de bucle ca mierea, mai lungi într-o parte a feţei decât în cealaltă.

— Cine-i asta? întrebă el.

— Fiica ta.

— Cine…?!?

Jamie nu-i luă în seamă uimirea.

— Sau, mai bine zis, acum e fiica noastră. Salută-l pe tăicuţul tău, Mary Kathleen.

Fetiţa era încă speriată. Continua să se holbeze la Alec, în timp ce-şi tot răsucea o şuviţă de păr.

— E fiica Helenei, anunţă Gavin, ca să risipească tăcerea.

— Acum e fiica mea, îl corectă Jamie.

O lăsă pe Mary Kathleen să se ascundă iar în spatele ei.

— E foarte simplu de înţeles, Alec. Când te-ai însurat cu Helena, ai devenit tatăl lui Mary Kathleen. Urma s-o aduci să locuiască aici, cu tine, nu-i aşa? Iar când eu te-am luat de bărbat, ei bine, am devenit noua mamă a lui Mary. Amândoi ne-am nesocotit datoriile faţă de acest copil, bărbate.

— Kincaizii au îngrijit-o bine, interveni Marcus.

— Bunica ei a murit acum trei luni. Ştiai că Mary a fost dată în grija unei rude îndepărtate care nu voia altceva decât să pună mâna pe ajutorul de la tine pentru a o creşte? Mă doare să recunosc că era o englezoaică, Alec. Şi mai ştii că fiica ta are spatele şi coapsele pline de vânătăi? Dacă o mai lăsam acolo, într-o lună ar fi fost moartă.

Nu ştiuse, iar pe chip i se citea furia.

— Vino aici, Mary, o chemă el pe copilă.

Aceasta scutură din cap, în timp ce încerca să-şi îndese în gură o mare parte din rochia lui Jamie.

Alec izbucni în râs.

— Aşa să-mi ajute Dumnezeu, doar de câteva ceasuri e cu tine, şi deja îţi seamănă, când e vorba de încăpăţânare, îi spuse el lui Jamie.

Luă fetiţa în braţe şi o ridică, astfel încât să ajungă faţă-n faţă.

— Ai grijă cu ea, Alec. E gingaşă încă.

Alec îi şopti lui Mary Kathleen ceva, şi zâmbi când fetiţa dădu din cap.

— O poţi face să-ţi vorbească? întrebă în şoaptă Jamie. Mie nu mi-a spus o vorbă. Nu cumva o fi ceva în neregulă cu vocea ei?

— Nu-ţi mai face griji, replică Alec. Va vorbi când. O să vrea ea. Nu-i aşa, Mary?

Fetiţa dădu iar din cap.

— Purta culorile lui Kevin, îl informă Gavin. Dac-ar fi văzut ce murdar era pledul ăla, s-ar fi răsucit în mormânt.

— Cine i-a schimbat hainele? se interesă Alec.

— Eu, răspunse Jamie. Atunci i-am văzut şi vânătăile, şi am ştiut că trebuia s-o aduc aici.

— Bine ai făcut nevastă. Hotărârea asta o luaseşi de când ai pus pe ea pledul meu.

Avea o minte prea ageră pentru ea.

— Da, Alec, recunoscu Jamie.

Alec luă cu grijă fetiţa sub braţ, ca şi cum ar fi fost o trăistuţă cu ovăz pentru cai.

— Nu aşa se ţine un copil! izbucni Jamie. Are doar trei primăveri, Alec.

Dar pe Mary Kathleen nu părea s-o deranjeze. Lăsă să-i scape un chicotit.

— Ce s-a întâmplat după ce-ai văzut vânătăile? îşi întrebă Alec soţia.

— M-am înfuriat.

— Şi ce-ai făcut?

— Am azvârlit pledul la pământ, izbucni Jamie. Era un gest de insultă, şi l-am făcut anume. Totuşi, m-am stăpânit. Îmi venea să-i fac şi eu câteva vânătăi acelei femei nesuferite, ca să mă ţină minte.

— Eu am scuipat pe el, declară Marcus. De faţă cu martori, Alec.

— Bine.

Văzând că stăpânul lui nu-l dojenea, Marcus se mai înseninã la chip.

— Asta-nseamnă război, îi reaminti el lui Alec.

— Două războaie, preciză şi Gavin. Uiţi de familia Helenei. Se vor implica şi ei.

— Ba nu, îl contrazise Alec, lor n-o să le pese. De ce credeţi că Annie a venit cu Helena, când sora ei s-a măritat cu mine? Cele două fete fuseseră tratate îngrozitor de familia lor. Regele ştia asta, desigur.

— Şi tot de-asta te-ai însurat şi tu cu ea atât de curând după moartea primului ei soţ? întrebă Jamie. Ca s-o aperi?

Alec dădu din cap. Când în sfârşit îşi privi soţia, zâmbea.

— Îţi mulţumesc.

— Pentru ce, Alec?

— Pentru că ai adus-o pe fiica noastră acasă.

Ochii i se umpluseră de lacrimi, şi ar fi izbucnit în suspine, dacă tocmai atunci Alec nu se prefăcea c-o scăpa pe Mary Kathleen din braţe – aşa că, în schimb, scoase un strigăt de spaimă.

Tatăl şi fiica râseră. Alec ridică din nou fetiţa în faţa lui.

— Nevastă? Copila asta miroase mai rău ca Murdock. Îmbăiaz-o, îi ordonă el. Marcus, trimite pe cineva după Edith şi Annie, ca să-şi cunoască nepoata.

Angus şi Elizabeth intrară tocmai când Jamie pornea spre ciubărul din spatele paravanului. Mary Kathleen se intimidă din nou, ascunzându-şi faţa lângă gâtul lui Jamie. Elizabeth se oferi să ajute la scăldat, iar Jamie primi, după care îl auzi pe Angus spunând ceva despre pregătirile care se făceau pentru vizita regelui.

— Vine regele vostru să vă vadă? îl întrebă pe Alec, părând copleşită.

Reacţia ei ciudată îl făcu pe Alec să înalţe dintr-o sprânceană.

— Într-adevăr.

— Edgar?

— E singurul rege al Scoţiei pe care-l avem.

— Şi când soseşte?

— Mâine. Îţi displace vestea asta, Jamie? Pari tulburată.

— E cunoscut pentru cruzimea lui, izbucni ea.

Toţii cei din sală o priviră neîncrezători.

— Edgar? repetă Alec. Jamie, e cunoscut pentru bunătatea lui.

Mormăielile de încuviinţare ale celorlalţi o ajutară să-şi mai revină. Îi zâmbi lui Mary Kathleen, apoi spuse:

— Nu trebuia să dau crezare acelor istorii. Nu, n-ar fi putut să facă ceea ce-am auzit c-a făcut, dacă-i aşa de bun pe cât spune toată lumea.

— Ce istorii? întrebă Marcus.

— Povesteşte-ne, îi ceru şi Gavin, şi-ţi vom spune dacă e adevărat sau nu.

— Am auzit că Edgar, când s-a urcat pe tron, a trebuit să-l detroneze pe altul şi… ei bine, şi l-a orbit, ca să nu mai aibă de furcă cu el.

Nimeni nu scoase o vorbă. Toţi se uitară unii la alţii.

— Ştiu, se repezi Jamie, vă spuneţi că mă fac de râs dând crezare unor asemenea clevetiri.

— Ei, Jamie fată, întâmplător povestea asta-i

adevărată, recunoscu Gavin. Dar nu l-a ucis pe înaintaşul lui. L-a orbit doar.

— Într-adevăr, interveni şi Marcus, omul mai trăieşte şi acum.

Alec îi privi cum încercau să alunge temerile lui Jamie. Voia s-o menajeze la fel de mult ca ei.

— Cum poţi zâmbi, Alec, când regele vostru a săvârşit un asemenea păcat?

— Regele Angliei e mult mai nemilos.

— Nu trebuie să-l vorbeşti de rău pe Henry.

— Să-l vorbesc de rău? Jamie, tocmai l-am lăudat.

Părea să creadă sincer ceea ce spusese. Jamie se încruntă teribil la el, ca să-i arate ce părere avea despre un asemenea stil de „laude”.

— Ce te îngrijorează cu adevărat, nevastă?

— Dacă n-o s-o lase pe Mary să stea cu noi?

— O s-o lase.

— Eşti sigur, Alec?

Soţul ei dădu din cap.

— Şi voi îngenunchea în faţa lui, ce crezi? continuă Jamie.

— Dacă doreşti.

— Asta mă va face să-i fiu neloială lui Henry?

Alec îi zâmbi cu blândeţe. Era clar că soţia lui avea nevoie de nişte lecţii de istorie.

— Mă îndoiesc că i-ai fi neloială, Jamie. Edgar e cumnatul lui Henry.

Fu atât de uşurată de această veste, încât i se înmuiară umerii.

— Şi de ce nu mi-ai spus? M-am frământat degeaba, ca un copil, Alec.

Şi o duse pe Mary după paravan înainte ca Alec să-i spună că era bătută-n cap.

— De ce-ai lăsat-o să creadă că Edgar şi Henry se au aşa de bine? îl întrebă Gavin.

— Din acelaşi motiv pentru care şi tu i l-ai zugrăvit mai blând pe Edgar, răspunse sec Alec. Ca să nu-şi facă griji.

* * *

În timp ce Mary mânca de cină, Edith se duse la etaj, cu Annie, ca să-i pregătească dormitorul. Se hotărâse ca Mary să doarmă în odaia de lângă cea a lui Alec şi a soţiei lui, pentru ca Jamie s-o audă dacă plângea noaptea.

— Toate mamele au somnul uşor, afirmă ea. Ştim când copiii noştri au nevoie de noi. Vei înţelege ce vreau să spun, Elizabeth, după ce naşti.

Vorbea cu atâta entuziasm, încât pe Elizabeth n-o lăsă inima să-i spună că era mamă doar de o jumătate de zi, aşa că-i dădu dreptate.

— Angus arde de nerăbdare să-i scoţi firele din rana de la piept, îi reaminti ea lui Jamie. Te aşteaptă la masă.

— Să stai şi tu lângă el, răspunse Jamie. Aşa, o să strige mai puţin.

— Are să-l doară?

— Nu te agita, o linişti ea. Nu-l va durea deloc. Va striga mai mult de enervare că nu se termină mai repede.

Elizabeth se duse grăbită la masă. Alec tocmai aprinsese focul în cămin. După ce se întoarse şi o văzu pe Jamie, avu timp doar să deschidă braţele pentru a-şi lua fiica pe care i-o întindea soţia lui.

Nu avea idee ce trebuia să facă. O privi, ţinând-o stângaci, de subsuori.

— Nu ţi-e frică de mine, nu-i aşa, Mary? întrebă el, în gaelică. Acum eu sunt tăicuţul tău.

Mary Kathleen scutură din cap, apoi îi zâmbi.

Alec zâmbi şi el.

O duse la scaunul care se legăna, se aşeză cu ea pe genunchi şi-i porunci să doarmă. Când colo, Mary încercă să

se caţăre pe pieptul lui.

Jamie îi lăsă în pace, începând să se ocupe de Angus. Alec bătu cu degetele în braţul scaunului, întrebându-se ce Dumnezeu să facă în continuare, apoi se gândi să-i spună o poveste. În mai puţin de un minut, o alese pe cea care lui îi plăcea cel mai mult, şi începu să-i descrie una dintre cele mai grozave bătălii la care luase parte.

În câteva minute, o captivase. Gavin şi Marcus ascultau şi ei cu interes sângeroasa povestire, aşezaţi pe două taburete de lângă vatră.

După ce Mary Kathleen adormi, iar Jamie termină oblojirile lui Angus şi o duse în odaia de la catul întâi s-o culce în pat, ostaşul îl întrebă pe boierul său:

— Alec? Mai ai să-mi spui ceva în seara asta?

— Nu, Angus. Ia-o pe Elizabeth şi duceţi-vă acasă. O să mai discutăm mâine despre planurile noastre.

Gavin aşteptă ca Angus şi Elizabeth să iasă, înainte de a-l lua pe Alec la întrebări. Deşi era sigur că Elizabeth n-ar fi repetat nimic din ceea ce auzea, prefera să n-o tulbure.

— La ce plan te gândeşti, Alec? Ştii cumva cine a încercat s-o ucidă pe Jamie?

— Nu vrei să ne incluzi şi pe noi doi în discuţie? se interesă şi Marcus.

— Nu te mai încrunta, Marcus, îl temperă Alec. Vouă încă n-am avut timp să vă spun totul. V-aţi uitat în odăile de culcare, Gavin, nu-i aşa?

Ostaşul dădu din cap.

— Şi de-atunci, nu scăpăm uşile din ochi. Edith aşteaptă în odaia lui Mary. Vrea ca Jamie să-i dea permisiunea să doarmă alături de fată, în caz că se trezeşte la noapte.

— Străjerii sunt şi acum postaţi la locurile lor, sub fereastră, *my lord,* adăugă şi Marcus.

— Mai aduceţi doi, şi puneţi-i la picioarele scării, Marcus. Nimeni n-are voie să urce la catul de sus.

— Ştii cine e? Întrebă din nou Gavin.

— Nu mai am aproape nicio îndoială, îi răspunse Alec.

Chipul îi devenise posomorât.

— Mâine întindem cursa. M-am uitat într-o direcţie greşită. Iar dacă am dreptate, după ce toate astea se vor sfârşi, va trebui ca părintele Murdock să binecuvânteze mormântul Helenei.

— Nu înţeleg, şopti Mary.

— Dacă am desluşit totul bine, îi explică Alec, Helena nu şi-a pus singură capăt zilelor. A fost ucisă.

* * *

O păzeşte ca pe o comoară de mare preţ. Nesocotitul! Chiar îşi închipuie că poate să mă oprească?

Sunt prea vicleană pentru Kincaid. A venit vremea să-l desfid din nou. Mâine am să ucid căţeaua.

Copila va trebui să mai aştepte... Nu-mi pot face plăcerile decât rând pe rând.

Dumnezeu mi-a dat putere să-mi ascund bucuria.

Capitolul 16

Era cea mai groaznică zi din viaţa ei.

O, de început, începuse destul de bine. Jamie şi Edith făcuseră ca marea sală să arate ca un palat, în nici două ceasuri de muncă. Mesele era decorate cu flori proaspăt culese, pardoseala era acoperită cu rogojini noi, iar jilţul înalt, în formă de ladă, unde urma să se aşeze Regele Edgar era spălat lună.

Gavin şi Marcus, însă, îi puneau răbdarea la grea încercare. Ori de câte ori se întorcea încotrova, câte unul dintre ei îi tăia calea.

— Voi n-aveţi nicio treabă de făcut? îi întrebă ea, într-un târziu.

Cei doi ostaşi nu-i pricepură aluzia.

— E ziua noastră liberă, îi răspunse Gavin.

Nu părea să-l creadă. Şi nici Marcus nu arăta prea convins, la o adică.

— Şi-atunci, de ce vă ţineţi după mine peste tot? insistă ea.

Ostaşii fură scutiţi de a trebui să-i răspundă cu încă o minciună, când Mary Kathleen o apucă de rochie. Fetiţa era îmbrăcată într-o cămaşă cu culorile clanului Kincaid, primită de la familia fierarului, şi care-i venea foarte bine. Jamie o ridică în braţe, o sărută scurt, apoi îi şopti câteva cuvinte de laudă în gaelică.

— Pot s-o iau pe Mary cu mine până acasă la Frances? întrebă Edith.

— Frances?

— Nevasta fierarului. Are mai multe perechi de încălţări care s-ar putea să-i vină bine.

— Să-i mulţumeşti negreşit din partea mea pentru ajutor, insistă Jamie.

Edith clătină din cap.

— S-ar simţi jignită. Socoate că e de datoria ei să ajute. Când se întoarse iar, Jamie dădu încă o dată piept în piept cu Marcus.

— Nu mă pot abţine să nu mă întreb de ce vă ţineţi după mine peste tot, repetă ea, fără să-şi mai ascundă exasperarea. Şi ostaşii ăia doi de ce stau în capul scării? Alte îndatoriri n-au pe ziua de azi?

Marcus clătină din cap.

— Azi e şi ziua lor liberă.

Alec intră în sală tocmai la vreme pentru a auzi ridicola explicaţie a lui Marcus. Observă şi expresia neîncrezătoare a soţiei sale.

— Jamie? Clanul tocmai urcă ultimul povârniş al

colinei. Vor fi aici în câteva minute. Vin cu ei şi unii din clanul lui Harold. Vreau să…

— Primim oaspeţi acum?! strigă ea.

— Într-adevăr, răspunse scurt Alec. De ce, iar eşti îngrijorată?

Jamie clătină din cap.

— Nu, dar trebuie să-mi schimb rochia.

— De ce? Oricât de curate sau de murdare ar fi straiele tale englezeşti, totuna va fi. Le vor urî la fel de mult ca mine.

La asta, Jamie nu-i mai răspunse nimic, dar Alec îşi putu da seama că era mai mult amuzată decât iritată.

În cameră, Jamie aranjă cuvertura de pe pat, apoi îmbrăcă o cămaşă de culoare crem, lungă până la glezne. Aceste două treburi îi luară doar câteva minute, dar înfăşurarea pledului era o cu totul altă poveste.

Bucata de material avea o lungime de vreo douăsprezece picioare, după ce tăiase din ea o treime. Era îngustă, ceea ce însemna că ar fi trebuit să-i fie mai uşor s-o încreţească, dar oricât ar fi încercat, nu reuşea s-o pună bine.

În disperare de cauză, deschise uşa şi-i porunci unuia dintre soldaţi să i-l aducă pe părintele Murdock.

Alec înălţă o sprânceană, când văzu că preotul era primit în odaia de culcare. Câteva clipe, se întrebă de ce Dumnezeu avea nevoie Jamie de Murdock – dar apoi se luă cu alte treburi, şi uită.

Totuşi, continuă să supravegheze uşa. Când aceasta se deschise în sfârşit, iar preotul ieşi, Alec văzu că zâmbea cu gura până la urechi.

— Părinte Murdock?! îl strigă el. Ce treabă ai avut acolo sus, în odăile, mele?

Preotul nu-i răspunse până nu ajunse lângă el.

— Am ajutat-o pe soţia ta.

— La ce ai ajutat-o?

— Nu pot să-ţi spun.

Continuă să surâdă, chiar şi la vederea expresiei întunecate a lui Alec, apoi adăugă:

— Vrea să-ţi facă o mică surpriză. Alec. Lasă pe voia ei. De ce să-i strici plăcerea, aflând dinainte?

Chiar atunci, uşa dormitorului se deschise, atrăgându-i atenţia.

Alec nu-şi dădu seama că se ridicase în picioare. Privea vedenia care-şi croia drum pe lângă soldaţii zâmbitori, simţind o asemenea mândrie încât abia dacă mai putea să respire.

Îi purta pledul. Iar el era atât de mulţumit, că nici să sufle o vorbă nu putea. Era şi timpul, îşi tot spunea, de mult era timpul s-o facă.

— Nu ştia cum să-l încreţească. Îl pusese pe jos, îndoit, şi se culcase deasupra, ca să-i lase cutele. Ba chiar, mai încercase şi-n alte feluri, de care în viaţa mea nu mai auzisem, până când mi le-a spus ea.

— Aşa că ai ajutat-o, interveni Gavin, dând din cap.

— M-a felicitat pentru iuţeala mâinilor mele, şopti preotul, în timp ce şi el o privea pe Jamie cum cobora scara. Doamne, că frumoasă mai este fătuca asta!

Când Alec îi făcu semn să se apropie, Jamie îşi ridică uşor poalele rochiei şi veni spre el. Soţul ei întinse braţele s-o cuprindă, dar ea clătină din cap, făcând un pas înapoi.

— Nu mă atinge, Alec.

— Poftim?

— Şi nici nu ridica vocea, continuă ea, încruntându-se. Poţi să-mi spui ce mulţumit eşti, de-acolo de unde stai acum. Nu vreau să-mi strici cutele pledului înainte de a sosi regele.

Nu mai părea deloc încântat de ea.

— Te bucuri, nu-i aşa, bărbate?

— Mă bucur foarte mult.

— Şi?

— Şi ce?

La asta, Jamie râse în sfârşit. Cu siguranţă, Alec nu era omul care să împartă cu dărnicie complimentele.

— Lasă, răspunse ea, ridicând din umeri. Oaspeţii trebuie să sosească.

— Unul dintre oaspeţi a şi sosit! strigă un străin, de lângă uşă.

Jamie se întoarse să-l salute, iar Alec o luă cu un braţ de umeri, posesiv.

— Ai grijă cu pledul şi cutele, şopti ea.

Dar soţul ei nu-i mai dădea atenţie. Îl privea încruntat pe omul care se apropia.

— Ardeam de nerăbdare să-ţi cunosc nevasta, Alec, aşa c-am intrat nepoftit.

Braţul lui Alec o cuprinse şi mai strâns.

— Ăsta-i Justin, fiul lui Harold.

— Încântată de cunoştinţă, îl salută Jamie, zâmbind – deşi numai încântată nu era; blondul o măsura cu neruşinare. Numai un om căsătorit avea dreptul să se uite aşa la soţia lui.

Dacă ar fi fost un bărbat în toată firea, probabil că l-ar fi pus la punct cu asprime, dar lipsa de semne de pe braţele şi chipul lui arăta că încă nu trecuse prin nicio luptă. De asemenea, şi manierele lui lăsau mult de dorit.

— Nici pe departe atât de încântată pe cât sunt eu să te cunosc, *milady,* replică Justin.

Jamie dădu scurt din cap, apoi îi propuse pe un ton ferm să se întoarcă la ceilalţi.

— Alec şi cu mine vom veni de asemenea, curând, promise ea.

Sugestia ei fu ignorată cu grosolănie. Justin rămăsese pe loc, continuând să se zgâiască la ea.

— Mai doreşti să ne spui şi altceva?

Tânărul păru cam încurcat.

— Ba, *milady…* îmi… îmi place doar să-ţi ascult

accentul neobişnuit, se cam bâlbâi el.

— E accent englezesc, Justin. Iar celor mai mulţi dintre scoţieni le este la fel de plăcut ca zgomotul unui cui tras peste un ochi de geam.

Marcus tuşi sonor, ca să-şi ascundă amuzamentul. Gavin se întoarse cu spatele.

Justin, însă, nu voia nici aşa să se dea bătut.

— Am înţeles că te numeşti Jamie, spuse el.

— Într-adevăr.

— E un nume frumos.

— E un nume de bărbat, şi gata, se răsti Jamie, sătulă să se mai stăpânească. Justin se uita la pieptul ei. Îi venea să-i dea un picior.

Alec zâmbea, iar Jamie nu ştia ce să înţeleagă din asta. Gavin îi întrerupse, reamintindu-le că în curte fuseseră întinse mesele.

Alec dădu din cap.

— Porunceşte-le slugilor să înceapă să servească mâncarea. Jamie şi cu mine venim în câteva minute. Marcus, ia-l pe Justin cu tine. Nu pare în stare să plece fără ajutor.

De îndată ce Alec îi dădu drumul, Jamie porni spre paravan. Îşi lăsase pumnalul pe cufăr, în ajun, şi voia să şi-l pună la loc în teacă până nu uita.

Justin încercă s-o urmeze, iar când îndrăzni s-o atingă, Jamie se încruntă de-a binelea la el şi fu nevoită să-l plesnească peste mână.

— Nu cumva eşti neam cu boierul McPherson, Justin, nu-i aşa? îl întrebă ea.

— Ba, Lady Kincaid, răspunse el, nedumerit. Nu suntem rude. De ce mă întrebi una ca asta?

— Manierele tale îmi amintesc de el, replică Jamie.

Îi dădu seama că Justin nu ştia cum să ia această remarcă. Alec, însă, înţelesese prea bine, căci îi auzi hohotele de râs.

Jungherul nu era acolo unde credea că-l lăsase. Îl căută un timp, apoi se lăsă păgubaşă.

Alec o aşteptă să iasă din sală, după care le făcu semn celor doi oameni care stăteau de strajă la catul de sus.

— Să n-o pierdeţi din ochi, le ordonă el. Rămâneţi tot timpul la zece paşi de stăpâna voastră.

Cei doi oşteni se grăbiră să-i îndeplinească poruncile.

— Şi trimiteţi-l pe Colin la mine! mai strigă Alec.

— A venit şi aghiotantul lui Harold? întrebă Gavin.

Alec dădu din cap.

— Are nişte veşti pentru noi, spuse el.

Dar Colin pesemne aşteptase chiar lângă uşă, căci apăru numaidecât, coborând în goană treptele.

Alec începu să uite cum trecea timpul. Se adâncea într-o discuţie aprinsă despre o posibilă uniune între clanurile din Highlands, insistând că n-ar fi fost cu putinţă. Aghiotantul cel cărunt al lui Harold era la fel de convins că ar fi fost foarte posibil.

Jamie reveni, grăbită, şi-l bătu pe braţ, abia învrednicindu-l pe vizitator cu un zâmbet grăbit.

— Rogu-te să mă ierţi, domnule, că vă întrerup discuţia.

Alec, crezând că toată graba se datora firii ei nerăbdătoare, se repezi să răspundă:

— Trebuie să aştepţi, nevastă.

— Alec, e o problemă care nu poate aştepta.

— Şi nu eşti în stare s-o rezolvi singură?

— N-am spus că nu-s în stare…

— Atunci, rezolv-o!

Şi, întorcându-i spatele, îi ceru calm lui Colin să continue.

Gavin şi Marcus o priviră cu înţelegere. Jamie dădu din cap spre ei, în timp ce revenea spre intrare.

Alec ridică o clipă privirea, când Jamie se opri lângă

arcadă, privind diversele arme agăţate în cârlige. Alese dintre ele un ciomag cât toate zilele.

Pesemne era prea greu pentru ea, căci îl scăpă numaidecât pe pardoseală, cu un zgomot răsunător. Totuşi, părea hotărâtă. Nimeni nu scoase o vorbă, în timp ce o priveau cum târa ciomagul pe trepte şi ieşea.

Alec rămase cu privirea spre uşă multă vreme, întrebându-se pentru ce Dumnezeu avea nevoie blânda lui soţioară de un ciomag.

Răspunsul îi veni în minte ca un fulger: Justin!

Sări de pe scaun cu un răget de furie care reuşi să acopere ţipetele ce tocmai izbucniseră din curte.

Alec alergă afară, urmat de trei ostaşi. Dar scena peste care dădu îl ului atât de tare, încât se opri ca trăsnit.

Preotul stătea lângă Jamie, cu o expresie de stupoare năucă. Jamie se uita încruntată la fiul lui Harold care zăcea pe burtă, încercând fără prea mult succes să se ridice în picioare.

— O dată dacă încerci să mă mai atingi, te lovesc de două ori mai tare! strigă ea. Ai să-mi dai cuvântul tău, Justin, înainte să te las să te ridici.

— *My lady,* o întrerupse părintele Murdock, cu glas gâtuit. Nu înţelege…

Jamie nu-l lăsă să termine.

— Chiar dacă nu-mi înţelege limba, ştie prea bine de ce l-am lovit, răspunse ea, vorbind de astă dată în gaelică. Înţelege perfect.

— Dar, Jamie, fătucă… încercă încă o dată părintele Murdock să-i explice.

— Alec mi-a spus să rezolv problema, fără amestecul nimănui. I-am spus limpede lui Justin c-am să-i rup picioarele, şi asta am şi făcut.

— Nu e Justin.

Alec rostise aceste cuvinte. Stătea atât de aproape de spatele ei, încât Jamie îi simţea căldura trupului.

— Nu e momentul pentru glume, Alec, spuse ea. Băiatul ăsta neruşinat m-a prins în braţe şi a îndrăznit să mă sărute. Uite ce mi-a făcut la pled! Adăugă ea, răsucindu-se în loc ca să-i arate cutele deranjate.

— L-ai lovit pe Philip, îi spuse Alec, nu pe Justin.

— Nu-i adevărat. Este…

— … fratele lui Justin.

— Philip, ai zis?

Încet, Alec dădu din cap. Şi nu părea să glumească. Imediat, lui Jamie i se puse un nod în stomac.

— Nu înţeleg, Alec, şopti ea. Seamănă leit cu…

— Sunt gemeni.

— O, Doamne, gemeni!

Alec dădu iar din cap.

— Aidoma.

Era îngrozită. Se adunaseră mai mulţi oameni, făcând ca umilinţa ei să devină cu atât mai usturătoare.

— Ei, scuipa-m-aş! bombăni ea, destul de încet ca s-o audă numai Alec. De ce nu mi-ai spus? Am lovit un om nevinovat.

Lăsă imediat să-i cadă arma şi încercă să ajute victima să se ridice.

— Îmi pare rău că te-am lovit, Philip. Nimeni nu s-a ostenit să-mi spună că sunteţi doi fraţi gemeni, înţelegi, adăugă ea, cu o privire plină de înţeles spre soţul ei. Pentru păcatul ăsta, am să-ţi cumpăr încă o indulgenţă, Alec.

— N-ai vrut să mă loveşti…? întrebă Philip, încercând să se îndepărteze de ea.

— Dacă stai pe loc, voi încerca să-ţi explic ce s-a întâmplat. Pe dumneata nici măcar nu te cunosc, domnule. De ce-aş fi vrut să-ţi fac vreun rău?

Cuvintele ei părură să-l mai îmbuneze cât de cât, dar Philip uită cu totul că era gata s-o ierte, când Jamie adăugă pe cel mai firesc ton:

— Pe fratele domniei tale voiam să-l dobor, desigur.

— Desigur?! strigă Philip. Voiai să dai în Justin?

Jamie se hotărî să recurgă la diplomaţie.

— Da, voiam să-l lovesc pe fratele domniei tale. Philip, cu siguranţă, trebuie să-ţi fi dat seama până acum că Justin are manierele unui porc.

— Aduceţi-l pe Justin la mine! mugi Alec, făcând-o să revină cu atenţia spre el.

— Mi-ai spus să rezolv singură problema, Alec, şi aş dori…

— Lasă c-o rezolv eu, o întrerupse el.

— Dar cum? îl întrebă Jamie, îngrijorată de expresia pe care i-o vedea în ochi. N-ai să fii prea aspra cu băiatul, nu-i aşa, bărbate?

— Te-a atins, Jamie?

— Păi, da… răspunse ea, înainte să vadă cât de furios era. Dar numai puţin, Alec. O clipă doar m-a luat în braţe, şi mi-a dat un sărut scurt…

— Îl omor.

Alec nu strigase, dar tonul lui de gheaţă îi trimise fiori pe şira spinării.

Jamie începu să-şi strice şi restul cutelor pledului.

Peste câteva minute, se afla în cea mai ridicolă situaţie. Stătea în faţa lui Justin, apărându-i viaţa.

— Ei, Alec, dar e doar un băieţaş. Kincaizii nu omoară copii. Taci, Justin! îl repezi ea, când tânărul încercă să protesteze. *Eşti* un copil, altfel ai fi avut atâta minte ca să nu-l provoci pe Alec… Te rog, Alec, da? Dacă mă iubeşti! Dacă mă iubeşti la fel cum te iubesc şi eu, lasă-l să trăiască măcar atâta până învaţă ceva bune maniere…

Părea gata să izbucnească în plâns. Acest fapt îl înduplecă pe Alec, care în sfârşit dădu din cap a încuviinţare.

Jamie simţi că i se înmuiau picioarele de uşurare – dar senzaţia n-o ţinu mult în clipa când plecă din faţa lui Justin. Alec făcu un pas înainte. Tânărul zbură prin aer ca o

săgeată, căzând pe spate, într-un nor de praf.

— Alec, mi-ai promis!

— N-am să-l omor, iubito, răspunse Alec. Îl bat doar până învaţă bunele maniere.

Se auziră câteva mormăieli de aprobare – inclusiv, observă Jamie, din partea lui Colin.

— Dacă-l baţi prea rău, va trebui să stau toată ziua cu el, oblojindu-l, Alec, insistă ea. Chiar ai fi în stare să-mi strici aşa ziua?

Alec îl ridicase iar pe Justin, ţinându-l în aer, de ceafă, întoarse capul spre ea:

— Ai vorbit serios, Jamie?

— Când să vorbesc serios? întrebă ea, neştiind ce găsise soţul ei de zâmbit.

— Când ai spus că mă iubeşti.

Dintr-o dată, îşi dădu seama că amândoi vorbeau în gaelică.

— Mi-ai stricat surpriza! îi reproşă că lui Justin, fără să observe că abia mai putea să respire, necum să-şi mai prezinte şi scuzele.

— Ai strigat de faţă cu toată lumea că mă iubeşti, nevastă! îi aminti Alec. Acum degeaba mai încerci să zici că nu.

— Mai întâi lasă băiatul jos! replică ea.

— Mai întâi răspunde-mi.

— Da, te iubesc. Poftim, acum eşti fericit?

Dintr-o smucitură a mâinii, Alec îl aruncă pe Justin la pământ.

— Sunt foarte fericit, îi spuse el lui Jamie.

— Eu zic ca Justin n-a atins-o! strigă Philip, atrăgând atenţia tuturor spre el.

Jamie scoase un strigăt de uimire, apoi întinse mâna să ia din nou bâta.

Alec, însă, o trase lângă el. Praful se alesese de cutele ei. Pledul ar fi căzut la pământ, dacă Jamie nu şi-l apuca în

ultima clipă.

— A mai văzut cineva? întrebă Alec.

Cei doi ostaşi cărora le ordonase s-o urmărească pe Jamie veniră mai în faţă.

— Amândoi am văzut, spuse unul dintre ei.

— Voiam să intervenim, completă şi al doilea, dar ne spuseseşi să stăm la zece paşi depărtare, ca să nu ştie c-o urmărim, şi până am ajuns noi acolo, era prea târziu.

— Alec, de ce i-ai pus pe oamenii tăi să mă urmărească...?

Jamie se întrerupse, când simţi braţul soţului ei strângându-i umerii. Bănui că nu voia să-i dea explicaţii chiar atunci.

— L-am văzut pe Justin cum a înhăţat-o când a dat colţul, continuă primul ostaş.

— Şi?

Fălcile lui Alec se încleştaseră de furie.

— Justin şi-a proclamat admiraţia pentru soţia domniei tale. L-am auzit spunându-i că ochii ei violeţi aveau puterea de a-i înmuia genunchii. De vreme ce Harold e aliatul nostru, m-am gândit că ar fi trebuit ca unul dintre noi să se ducă să te anunţe, dar...

— *Era* aliatul vostru! zbieră Philip.

— Philip, n-ai de ce să te tulburi aşa, îl mustră Jamie. Nu voiam decât să-l chem pe Alec afară, ca să vorbească serios cu fratele tău.

Ridicând privirea spre soţul ei, adăugă:

— Dar tu erai prea ocupat.

— Aşa că în locul meu ai luat un ciomag.

— Alec, n-aveam altă cale de a-l face pe Justin să mă lase în pace decât fagăduindu-i ceva care chiar i-ar fi înmuiat genunchii. Ştii bine că glasul tău...

— M-ai făcut de râs, iar pe fratele meu l-ai umilit! declară Philip, atrăgându-le iar atenţia.

— Ba, îl contrazise Jamie, singuri v-aţi făcut-o.

Dacă faţa lui Philip se învineţea şi mai mult, sigur avea să-i ia foc.

— Tatăl meu o să afle despre aceste insulte, Kincaid! Îţi dau cuvântul meu de cinste!

Şi cei doi fraţi o luară la fugă spre grajduri, făcând mulţimea adunată să se dea la o parte din calea lor.

Colin, omul de încredere al lui Harold, nu-i urmă. Se opri lângă Alec.

— Condiţiile domniei tale, Kincaid?

— Are o săptămână.

Colin dădu din cap.

Jamie aşteptă ca aghiotantul lui Harold să se îndepărteze, apoi îl întrebă pe Alec:

— Cine are o săptămână?

— Tatăl lui Justin.

— Şi ce trebuie să facă în săptămână asta?

— Să încerce să-mi potolească furia.

— Şi dacă nu reuşeşte?

— Război.

Ştiuse că avea să audă acel cuvânt îngrozitor, dar o năuci totuşi. Pentru prima oară în viaţa ei, simţea nevoia să plângă – îndelung, pe săturate.

— Mă duc s-o caut pe Mary Kathleen, şopti ea.

— E la Elizabeth. Va sta cu Angus şi cu soţia lui până diseară, Jamie.

— De ce?

— Nu-mi pune întrebări acum.

— Nu e nevoie să te burzuluieşti la mine, Alec. De ce nu pot să mă duc la fiica noastră? Vreau s-o ţin în braţe.

Îngrijorarea din vocea ei îl înduplecă pe Alec.

— Ai să-mi strici surpriza, îi spuse el.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Şi eu aveam o surpriză frumoasă pentru tine, se tângui ea. Şi acum, praful s-a ales de ea.

Părintele Murdock o bătu pe umăr, cu un gest

stângaci.

— Gata, gata, fătucă. Încă n-a trecut ziua. Mai e şi regele…

— Şi Edith unde e? Vreau s-o rog să…

— Edith şi Annie îşi fac bagajele, o întrerupse Alec. Marcus? Mai bine pregăteşte-te şi tu.

— De ce? întrebă Jamie.

— Pleacă.

— Unde?

— Marcus le duce pe Edith şi Annie pe moşia lui Brack, la nişte rude îndepărtate de-ale lor, îi explică Gavin.

— În vizită? întrebă Jamie, ştergându-se la colţurile ochilor cu pledul.

— Nu, răspunse Alec. De-acum încolo, vor locui la familia Brack.

— Dar de ce? Nu înţeleg, Alec. Edith şi cu mine am început să ne împrietenim, iar Annie e sora Helenei. Nu le poţi întoarce spatele. N-ai vrea să te mai gândeşti la decizia asta?

— Nu.

Chipul lui părea sculptat în piatră. Jamie se întoarse spre Marcus.

— Tu ai să te întorci, nu-i aşa?

Ostaşul dădu scurt din cap, după care Jamie îl privi din nou pe Alec.

— Acum mă duc în casă. Dacă porunceşti să se mai ţină cineva după mine, am să mai rup nişte picioare cu bâta. Vreau să stau singură câteva minute.

Ştiind că nu era niciun pericol, Alec dădu din cap aprobator.

— În sală aşteaptă nişte oaspeţi! mai strigă el, în timp ce Jamie urca treptele.

Imediat ce uşa se închise în urma ei, Jamie îi observă pe cei patru ostaşi înalţi din antreu. Culorile pledurilor indicau că făceau parte dintr-un alt clan, de care încă nu

auzise. Un al cincilea stătea în sala cea mare, lângă vatră, şi le strigă s-o lase să treacă. Jamie se întoarse spre el şi făcu o plecăciune scurtă. Numaidecât, omul o chemă spre el, cu un gest al mâinii destul de arogant.

Avea părul cărunt şi părea să se simtă ca acasă. Într-o mână ţinea un potir cu vin, iar în cealaltă, o felie groasă de brânză. Jamie nu mai avea chef de conversaţii, dar bunele maniere îi cereau ca măcar să se prezinte.

Când Jamie ajunse la doi paşi în faţa lui, ostaşul se desprinse de consolă. Jamie zâmbi vag, dar când încercă o reverenţă, pledul îi căzu pe jos. Iar acesta fu ultimul necaz pe care putu să-l mai îndure. Lacrimile începură să-i şiroiască pe obraji. Ridică pledul, şi poate ar fi reuşit să se stăpânească din nou, dacă ostaşul n-ar fi avut o expresie atât de blândă şi înţelegătoare.

— Domniţă dragă, ce te-a necăjit aşa?

Ei, fir-ar să fie, avea şi glas blând! Din ochii lui părea să strălucească milostenia, iar vârsta îi amintea puţin de a tatălui ei, ceea ce nu făcea decât să înrăutăţească şi mai mult lucrurile, desigur, căci nu mai era doar nefericită, ci i se făcea şi dor de casă.

— Nu poate fi chiar atât de rău, cu siguranţă, adăugă vizitatorul.

— Dac-ai şti ce ruşine am pricinuit clanului Kincaid, probabil că şi domnia ta ai plânge, izbucni Jamie. Am cauzat atâtea războaie, că nici nu le mai ştiu numărul.

La auzul acestor cuvinte, oşteanul făcu ochii mari. Jamie dădu din cap.

— Adevăr grăiesc, şi poate ar fi mai bine să recunosc totul, căci sigur vei afla toate astea până la sfârşitul vizitei. Dacă eram laşă din fire, aş fi zăcut de-acum la pat până la sfârşitul zilelor mele.

— Poate reuşesc să te ajut, domniţă.

— Nimeni nu mă poate ajuta, decât regele, desigur, iar când va auzi de toate buclucurile astea, cred că va pune

să fiu bătută cu biciurile.

Se grăbea atât de tare să-i explice, încât cuvintele i se rostogolea unele peste altele.

— Am încercat să fac ce trebuia, înţelegi domnia ta, numai că tot ce se cuvine în Anglia, aici e taman invers. Nu poţi spune mulţumesc, că o iau ca pe o insultă. Nu poţi salva viaţa unui prunc, căci vor crede că l-ai răpit. Nu poţi să…

— Mai încet, domniţă dragă, îi ceru ostaşul. Începe cu începutul. Te vei simţi mai bine după ce-mi destăinuieşti toate grijile domniei tale, şi zău că aş dori să te ajut. Am o mare influenţă aici.

Omul părea sincer.

— Nici nu ştiu cu ce să încep mărturisirea asta jalnică, recunoscu ea.

— Începe-o cu primul război.

Jamie dădu din cap.

— Am stârnit un război cu McPhersonii, pentru că l-am îngrijit pe fiul seniorului, care trăgea să moară. Când pruncul s-a mai înzdrăvenit, seniorul a venit să şi-l ia acasă, şi m-a acuzat că i-l răpisem.

Ostaşul o privi cu înţelegere.

— Nu răpisem bebeluşul, desigur, dar îl salvasem de la o moarte sigură. Ai zice că tatăl lui ar fi trebuit să-mi fie recunoscător.

— Aşa aş zice şi eu, replică vizitatorul.

— Şi n-a fost. Aşa, că l-am făcut porc.

— Pe senior?

— Ba nu, cred că ţap i-am zis… ridică ea din umeri. Acum nu mai contează. A plecat acasă tunând şi fulgerând, iar acum Kincaizii nu se mai pot apropia de pământurile lui. Şi nici la moşia Fergusonilor nu ne mai putem duce, fiindcă i-am acordat sanctuar soţiei lui Daniel.

— Înţeleg.

— Iar Daniel s-a înfuriat, desigur.

— Desigur. A ameninţat şi el cu războiul?

— Nu, dar se gândeşte la asta. Iar dacă nu se va purta mai frumos cu sora mea, am să-i spun regelui ce temperament năzuros are Daniel.

— Şi regele ce crezi că va face?

— Va vorbi serios cu Daniel, cel mai probabil. Îl va lămuri care sunt îndatoririle lui faţă de nevastă.

— Va să zică, ai deplină încredere în Regele Edgar?

— O, da! se repezi Jamie să-l asigure. Nu l-am cunoscut, desigur, dar Alec nu i-ar fi loial decât unui rege bun.

Oşteanul zâmbi.

— Totuşi, trebuie să fi auzit povestiri minunate despre Edgar, o descusu el.

— O, cerule, nu! replică Jamie, ştergându-şi lacrimile de pe obraji în timp ce adăuga: am auzit că e un monstru.

În reacţia străinului se citi nemulţumirea, aşa că Jamie se grăbi să continue:

— Când eram în Anglia, desigur. Acum ştiu că nu erau decât nişte clevetiri neadevărate. Alec nu i-ar jura credinţă unui monstru.

— Aşa că-i eşti loială boierului Kincaid, nu-i aşa?

— Le sunt loială atât lui Alec, cât şi lui Edgar, preciză ea, întrebându-se de ce părea ostaşul atât de hotărât să discute în continuare acest subiect. Pot înţelege chiar şi de ce va dori Edgar să mă strângă de gât când va auzi de toate prolemele pe care le-am pricinuit.

— Nu mă îndoiesc că va fi cum nu se poate mai înţelegător.

— Domnule, nimeni nu poate fi chiar atât de înţelegător. Am pornit un război şi cu familia lui Mary Kathleen. Pe-asta ţi-am spus-o? Acum ei zic că le-am răpit fetiţa.

— Dar domnia ta n-ai răpit-o.

— A, ba cum să n-o răpesc? Şi le-am mai luat şi

pledul, de-am dat cu el de pământ. Iar Marcus l-a scuipat. Copila fusese bătută. Acum e a lui Alec şi a mea. Iar soţul meu e sigur că Edgar o să ne ţină partea.

— Cine-i această Mary Kathleen?

— Fiica Helenei.

— Şi a fost tratată rău?

— Mai mult decât rău, fir-ar ei să fie! Şi nu-i decât o fetiţă, nu putea să se apere. Gavin a spus că Kevin, tatăl ei bun, s-ar răsuci în mormânt.

— Regele sigur o să vă ţină partea, anunţă ostaşul. Şi acum, spune-mi despre zarva care era afară când am sosit eu, rogu-te.

— Justin m-a înhăţat cu forţa şi m-a sărutat. A trebuit să ripostez, desigur, aşa că l-am lovit peste picioare cu una dintre măciucile lui Alec.

La auzul acestei mărturisiri, soldatul făcu ochii mari.

Sunt sigură că şi soţia domniei tale ar fi făcut acelaşi lucru, continuă Jamie. Nicio lady nu doreşte să fie pipăită de oricare alt bărbat în afara soţului ei.

— Eu nu sunt însurat.

— Dar dacă ai fi?

— Sunt sigur că, dacă aş fi, şi soţia mea ar fi făcut acelaşi lucru.

— Eşti foarte bun, domnule, că-mi dai dreptate.

— Alec ştia că l-ai lovit pe Justin?

— Da, adică, nu. Înţelegi domnia ta, nu pe Justin l-am doborât, ci pe Philip. Era foarte uşor să greşesc, domnule, căci nu ştiam că fiii lui Harold sunt gemeni aidoma la înfăţişare, până când mi-a spus Alec.

— După ce l-ai lovit pe Philip?

— Domnule, nu e momentul să râdem. Ba, e o situaţie cum nu se poate mai serioasă.

— Îmi cer iertare, *milady,* răspunse ostaşul. Şi pe urmă, ce s-a mai întâmplat?

— Alec l-a luat de ceafă pe fiul nobilului şi a dat cu el

d-a azvârlita, ca şi cum ar fi fost o bârnă.

— L-a azvârlit pe Philip ca pe o bârnă?

— Nu, nu – fii atent, rogu-te. Pe Justin l-a aruncat. N-ar fi trebuit s-o facă, dar zău că nu pot să mă supăr pe el.

— Pe Justin?

— Pe Alec!

Îl privi scurt, arătându-şi nemulţumirea că era atât de neatent, apoi continuă:

— Alec n-ar fi trebuit să-l arunce pe Justin. Şi mi-a stricat toată surpriza.

Şi deodată, începu să plângă iar.

— Cum ţi-a stricat Alec…

— Alec nu mi-a stricat nimic! se văietă ea. Dacă doreşti să asculţi, te rog, încearcă să urmăreşti cu atenţie tot ce-ţi spun. Ştii care-i lucrul cel mai rău? Voiam să îngenunchez în faţa lui Edgar şi să-i jur credinţă în gaelică. Alec nu ştia că pot vorbi limba lui, înţelegi domnia ta. Dar m-a auzit strigând la Justin în gaelică, aşa că şi-a dat seama, desigur. M-am îmbrăcat cu pledul lui, dar nu pot să aranjez încreţiturile astea, ca să-mi mântuiesc sufletul. Voiam ca totul să fie perfect când îngenuncheam în faţa regelui meu. Şi mai voiam şi să-i spun că-l iubesc…

— Pe rege?

— Nu, pe Alec al meu… Pe rege îl cinstesc, domnule, dar de iubit, îmi iubesc numai soţul. Desigur, îţi dai seama că aşa se cuvine, nu?

— Alec va îndrepta toate pagubele pe care crezi că le-ai pricinuit, declară soldatul. Şi acum, ce-ar fi să-mi arăţi cum aveai de gând să-i juri regelui credinţă?

Lui Jamie i se păru că era o propunere destul de ciudată.

Dar nu voia să-l ofenseze pe acel om atât de cumsecade, care-i ascultase cu atâta răbdare toate necazurile.

— Cred că o repetiţie îmi va fi şi mie de folos,

recunoscu ea cu voce tare. S-ar putea să dorească să-mi depun jurământul de credinţă, înainte de a porunci să fiu biciuită.

Îngenunche, cu capul plecat.

— Nu sunt sigură dacă e cazul să-mi pun mâna pe inimă sau nu, mărturisi ea.

— N-ar avea nicio preferinţă anume.

Închizând ochii, Jamie recită legământul de loialitate. Apoi, ostaşul o ajută să se ridice din nou. Părea foarte mulţumit de strădaniile ei.

— Iar acum, anunţă el, te voi ajuta să-ţi aranjezi şi pledul. Jamie zâmbi cu recunoştinţă şi se întoarse, pentru a-l lăsa să-i potrivească încreţiturile.

Alec se rezemă de arcada uşii, cu un uşor zâmbet pe chip, în timp ce se uita cum pledul soţiei sale era aranjat de regele Scoţiei.

Capitolul 17

Ştia că ar fi trebuit neapărat să-i spună cine era omul căruia aproape că-i plânsese în braţe, dar nu-l lăsa inima s-o tulbure din nou.

Jamie era mult mai bine dispusă, acum, după ce pledul îi fusese aranjat. Şi părea fericită, când îşi exprimă din nou recunoştinţa. La vederea soţului ei, rezemat lângă uşă, îi zâmbi larg. Alec se bucura atât de mult că nu plângea, încât îi zâmbi şi el.

Nu, n-avea s-o tulbure tocmai acum. Mai bine să aştepte până rămâneau singuri, şi nimeni n-avea s-o poată vedea într-o asemenea situaţie stânjenitoare.

Jamie urcă scara, cu mâinile împreunate sfios în faţa pledului încreţit, atrăgând atenţia soţului ei. Se opri în faţa lui, îşi înclină capul şi şopti în gaelică:

— Te iubesc, Alec.

— Şi eu te iubesc, Jamie.

Încercă s-o ia în braţe, dar ea se retrase cu un pas, clătinând din cap:

— Avem un oaspete.

— Va să zică, trebuie să aştept până mai târziu, ca să te… mângâi?

— Ai auzit totul, nu-i aşa?

— Da, recunoscu el. Totuşi, nu pari prea supărată pe mine.

— Regele vostru e un om foarte bun.

Alec rămase cu gura căscată de uimire.

— Deci, ai ştiut tot timpul?

— Chiar crezi sincer că aş fi insistat să fie atent la ce spun, dacă ştiam tot timpul? şopti ea. Sunt eu cam înceată, Alec, dar nu-s complet neştiutoare. Mi-am dat seama cine era în timp ce îngenuncheam.

Alec izbucni în râs.

— Nu trebuie să-i spui că am aflat, şopti Jamie.

— De ce?

— S-ar simţi lezat.

— Serios?

Jamie dădu din cap.

— Crede că-mi protejează sentimentele, Alec. Nu trebuie să-l dezamăgim.

Se înclină şi ieşi din sală înainte ca Alec să poată răspunde la această remarcă ridicolă. În clipa următoare, regele îl strigă, abătându-i atenţia spre el.

— Ce crezi c-am să fac, Edgar, am să-ţi cer socoteală, sau am să-ţi mulţumesc pentru că m-ai silit s-o iau de soţie?

— Ai să-mi mulţumeşti, desigur, răspunse Edgar. Iar Henry ne va cere socoteală la amândoi, dacă-şi va da seama ce nestemată ne-a dăruit.

Râseră amândoi, încântaţi de propria lor şiretenie.

— Nu vom avea mult de aşteptat, prezise Alec. Într-o săptămână, două, nevastă-mea va începe un război cu

Anglia, probabil. Am avut unele momente în care m-am întrebat dacă nu cumva e arma secretă a lui Henry.

Jamie auzi prin uşi hohotele de râs. Se întrebă ce glumă-i spusese Alec regelui, şi bănui că era anecdota cea neruşinată cu englezoaica moartă.

În clipa când uşile se închiseseră în urma ei, nu lipsise mult să cadă în genunchi. Toate comentariile îngrozitoare pe care le făcuse de faţă cu Edgar îi urlau în cap. Dumnezeu s-o ajute, plânsese de-a binelea în faţa lui.

Iar el o tratase cu atâta înţelegere... Acest gând neaşteptat îi umplu inima de recunoştinţă. Era într-adevăr un om bun.

— Jamie, ce faci aici, singură? o întrebă Gavin.

— De ce-mi pui o asemenea întrebare, Gavin? Trebuie să am escortă tot timpul?

— Da, recunoscu ostaşul, înainte de a apuca să se stăpânească.

— Din porunca lui Alec?

În loc să-i răspundă, Gavin preferă să schimbe vorba.

— Una dintre bucătăresele noastre şi-a ars mâna, Jamie. Ar dori să-i arunci o privire.

Gândurile lui Jamie se îndreptară imediat într-acolo.

— O, biata femeie! exclamă ea. Du-mă la ea de îndată, Gavin, şi-am să văd ce pot face.

Îşi petrecu următoarele două ore îngrijind bolnava. Arsura bucătăresei nu era prea gravă, dar Jamie se simţea foarte bine în vizită la familia ei numeroasă.

Gavin rămase lângă ea tot timpul. Când porniră înapoi spre casa cea mare, Jamie spuse:

— Aş dori să pun flori proaspăt culese pe mormântul Helenei. Gavin. Vrei să vii cu mine?

— Vin, se învoi el.

Îl anunţă pe Marcus unde se duceau, când trecură prin dreptul grajdurilor şi-l văzură pregătindu-şi calul.

Păstrară o tăcere pioasă, în timp ce Jamie culegea

florile. După ce-şi umplu braţele, porniră în susul colinei, spre mormântul Helenei. Trecură pe lângă cimitirul sfinţit, înconjurat cu un gard vechi din şipci de brad, şi-şi continuară drumul.

— Gavin? Erai aici când a murit Helena?

— Aici eram, răspunse el.

— Mi s-a spus că singură s-a omorât, continuă Jamie. Părintele Murdock zicea că a sărit într-o râpă.

Gavin dădu din cap, arătând spre creasta din stânga mormântului:

— Acolo s-a întâmplat.

— A văzut-o cineva sărind?

Gavin dădu din cap.

— Da, Jamie.

— Şi tu în ce loc stăteai? Ai văzut cu ochii tăi…

— Jamie, trebuie neapărat să vorbim despre asta?

Ajungând la mormânt, Jamie îngenunche şi dădu la o parte florile vechi şi ofilite.

— Nu încerc decât să înţeleg, Gavin, şopti ea. M-ai crede slabă de minte, dacă aş recunoaşte că am impresia că Helena însăşi vrea să înţeleg?

— Probabil că aşa te-aş crede, replică el, încercând să vorbească pe un ton cât mai nepăsător. Cineva i-a pus deja flori pe mormânt, remarcă, într-o încercare de a schimba vorba.

— Eu, recunoscu Jamie. Alaltăieri i le-am pus.

Nu mai scoase o vorbă, până nu termină de acoperit mormântul cu florile multicolore.

Gavin o aşteptă să se întoarcă iar spre el, înainte de a o întreba:

— Jamie? Nu vrei să-mi explici ce-ai vrut să spui când ai zis că Helena vrea să înţelegi?

Se lăsă într-un genunchi şi începu să învârtească o floare între degete, în aşteptarea răspunsului. Abia atunci observă că Jamie bătătorea uşor cu palma mormântul.

— N-are niciun sens, izbucni ea dintr-o dată. Cum s-o pot face pe Mary Kathleen să înţeleagă, când va veni vremea să i se spună? Trebuie să înţeleg eu mai întâi.

— Ce-ar mai fi de înţeles? Pe Helena o ajunsese deznădejdea, şi a…

— Dar ai văzut-o tu, cu propriii tăi ochi, cât de deznădăjduită era, Gavin?

Gavin clătină din cap.

— N-o cunoşteam destul de bine ca să-mi fac o asemenea părere. Recunosc că am fost… cam mirat, când s-a…

— Aşadar, n-ai văzut cu ochii tăi această nenorocire cumplită. Şi părintele Murdock a fost la fel de surprins ca tine. Lui i se păruse că era mulţumită. Ardea de nerăbdare să-şi aducă aici copilul. Dacă se temea de Alec, sau dacă-l ura, n-ar fi vrut să-şi aducă fiica aici.

— Poate se gândea că nu avea încotro, remarcă Gavin.

Jamie se ridică şi pomi spre marginea de unde sărise Helena.

— S-ar fi putut să cadă. Da, putea să fie o întâmplare. De ce a fost osândită de toţi?

Când ajunse lângă margine, se opri. Un fior îi străbătu braţele. Şi le frecă, pentru a-şi alunga înfrigurarea.

— Prima oară când l-am întâlnit pe Alec, mi-a fost puţin cam frică de el. Dar n-am avut nevoie nici măcar de o zi ca să-mi dau seama ce om bun era, şi am ştiut chiar de la început că urma să aibă grijă de mine, Gavin. Şi Helena trebuie să fi simţit acelaşi lucru, nu mă îndoiesc.

Gavin dădu din cap.

— Trebuie să-ţi aduci aminte, Jamie, că Helena nu-l cunoştea bine pe Alec. A fost chemat…

— A murit repede? întrebă ea în şoaptă.

— Nu. A căzut pe pragul ăla de-acolo, îi arătă el o cornişă de piatră colţuroasă. Când Alec a ajuns acasă, o

târâseră deja înapoi, sus. N-ai fi putut-o salva. Nimeni n-ar fi putut. Îşi frânsese spinarea.

— Nu murise?

— A murit peste două zile, răspunse Gavin. N-a mai deschis niciodată ochii, şi nu cred că avea dureri, Jamie.

— A călcat greşit, insistă Jamie, încercând să creadă în această posibilitate.

— E vremea să ne întoarcem, Jamie, o anunţă Gavin, căutând să schimbe subiectul. Alec te-o fi căutând. Acum, că regele a plecat…

— A şi plecat? îl întrerupse ea. Când, Gavin? Că doar de-abia sosise.

— Şi-a luat rămas-bun în timp ce culegeai tu florile, Jamie.

— Ei, fir-ar să fie, mormăi ea. N-am apucat să-mi iau la revedere de la el.

— O să mai revină curând, îi promise Gavin. Alec îi e ca un fiu. Îl vizitează cu regularitate.

Un sunet neaşteptat îi atrase atenţia. Chiar în timp ce se întorcea, o piatră destul de mare îl lovi într-o parte a capului. Gavin nu mai văzu decât o lumină orbitoare, înainte de a se răsturna pe spate.

Jamie se răsuci spre el tocmai când începea să cadă. Altă piatră o nimeri şi pe ea în frunte, făcându-i o rană adâncă. Cu un ţipăt, îl apucă pe Gavin de la spate, ţinându-l strâns. Căuta cu disperare să-l împiedice să cadă peste margine.

Ceva ascuţit o lovi în umăr. Jamie scoase un zbieret de durere. Gavin era prea greu pentru ea. Ştia că aveau să cadă, dar îşi aminti că sub margine se forma un povârniş abrupt la stânga… sau poate la dreapta?

— Te rog, Doamne, ajută-ne, scânci ea, în timp ce strângea şi mai tare în braţe pieptul războinicului, trăgând din răsputeri pentru a se îndrepta amândoi spre cornişa joasă.

Sunetul sinistru al unui râs nebunesc îi urmă peste margine. Jamie încercă să apere capul lui Gavin, împingându-i faţa în adâncitura umărului ei. Dureri ascuţite o înjunghiau prin trup, de la pietrele peste care se rostogoleau, şi când ajunseră în sfârşit pe cornişă, trupul lui Gavin absorbi aproape tot impactul.

Râsul se apropia. Peste ochiul stâng al lui Jamie curgea sânge, tăindu-i vederea. Şi-l şterse cu dosul mâinii, apoi îl trase pe Gavin cu spatele spre peretele stâncos. Încerca deznădăjduită să-l ascundă de duşman, împreună cu ea. Când îl înghesui sub ieşitura ca o streaşină, Gavin gemu. Jamie îi acoperi gura cu mâna, apoi se culcă deasupra lui.

Trecură câteva minute, până când îşi dădu seama că râsul cel hidos încetase. Umărul şi braţul îi ardeau de durere, încercă să şi le maseze, şi gemu când simţi prăselele pumnalului ieşindu-i din braţ, aşa că-şi lăsă mâna să coboare la loc. Abia acum înţelegea că obiectul acela ascuţit fusese propriu-i jungher – cineva îl aruncase asupra ei!

Auzi un glas strigând-o, dar nu-i răspunse până nu-l recunoscu.

— Marcus! Aici suntem, pe cornişă! strigă ea în sfârşit, cu vocea slăbită de uşurare.

— Dumnezeule, Gavin, ce s-a… începu Marcus s-o întrebe, în timp ce se apleca peste marginea prăpastiei, pentru a vedea faţa însângerată a lui Jamie privind de jos în sus spre el. Dă-mi mâna, fată.

— Ai grijă, Marcus. Nu îngenunchea atât de aproape de margine. Cineva a încercat să ne ucidă, pe Gavin şi pe mine. Uită-te în spatele tău, ca să te încredinţezi că nu te mai paşte nicio primejdie.

Marcus se supuse şi, când reveni cu capul spre ea, expresia de pe chipul lui începu s-o sperie.

— Gavin e rănit, se repezi ea să-l înştiinţeze,

neluându-i în seamă nici de astă dată mâna întinsă. Dacă-l las singur, s-ar putea rostogoli în prăpastie.

Marcus dădu din cap. Când începu să-şi tragă mâna înapoi, Jamie i-o prinse pe neaşteptate.

— Îl vreau pe Alec! strigă ea. Dar nu vreau nici să ne laşi aici, Marcus. Te rog, nu ne părăsi!

Războinicul o strânse de mână cu putere.

— Ţine-l bine pe Gavin, Jamie. N-am să vă părăsesc. Voi striga după ajutor.

Jamie găsi că era cea mai minunată idee pe care o auzise vreodată, lucru pe care i-l şi spuse, în fraze lungi şi dezlânate. Avea mintea atât de rătăcită din cauza durerilor, încât abia dacă mai putea vorbi cu şir.

— Jamie, lasă-mi mâna. Ştiu că ai încredere în mine.

— Ştii?

Marcus îi zâmbi tandru.

— De-asta m-ai şi prins de mână. Acum dă-mi drumul. Ţine-l pe Gavin.

Continua să-i vorbească blând, liniştitor.

— Bine, se învoi ea, încercând să se concentreze asupra sfaturilor primite. Îl ţin pe Gavin. Aşa fac, Marcus. Am să-l apăr.

În sfârşit, îi dădu donul.

— Aşa, fetiţo, îl auzi spunând, în timp ce ea se târa înapoi spre Gavin, căruia îi luă capul în poală. Alec va ajunge aici în doar câteva minute, Gavin. Marcus ne va păzi până soseşte el.

Strigătul gros al lui Marcus făcu ca pe pantă să se rostogolească mai multe pietricele. Jamie închise ochii, având senzaţia că-i spărgea timpanele. Dintr-o dată, cornişa începu să se învârtească în loc, la nesfârşit, absorbindu-i toate gândurile ca într-un vârtej.

Apoi, nu mai putu gândi deloc.

* * *

Jamie nu se trezi decât când simţi că cineva o trăgea de mâini. Deschise ochii şi-l văzu pe Alec aplecat asupra ei.

— Alec, şopti ea cu mirare.

Încercă să întindă mâinile spre el, dar durerea din braţ o opri. În schimb, reuşi să zâmbească slab, în timp ce observa că se afla tot pe cornişă.

Expresia lui era sumbră. Observând acest lucru, Jamie începu să se încrunte.

— Nu-mi făuri o ladă. Promite-mi, Alec. Nu-mi face şi mie o ladă.

Expresia lui nedumerită îi dădu de înţeles că nu ştia despre ce vorbea.

— Voiai să-i faci lui Angus o ladă de îngropăciune, îi reaminti ea. Te rog…

— Ţie n-o să-ţi facă nimeni nicio ladă, iubito, şopti Alec.

Jamie zâmbi din nou.

— Mă bucur atât de mult că te văd!

Mâinile lui tremurau.

— Şi eu mă bucur că te văd, îi spuse, cu glas ursuz.

— Mi-am pierdut jungherul.

Se părea că şi ei îi era la fel de greu ca lui să creadă aceste cuvinte. Îl privi încruntată, în timp ce Alec îi dădea la o parte cu blândeţe părul din faţă, încercând să-şi amintească şi cealaltă întrebare pe care voia să i-o pună.

După câteva clipe, se lăsă păgubaşă.

— Alec, pumnalul…

— Lasă-l încolo de pumnal, iubito, o linişti el. Poţi să-ţi mişti picioarele? Vreau să te iau în braţe şi să te ridic până la oamenii mei. Iubito, acum dă-i drumul lui Gavin. Lasă-mă pe mine…

— Lui Gavin?

— Da, iubito, lui Gavin, repetă Alec, cu răbdare.

Când Alec începu să-i desprindă mâinile de pieptul lui

Gavin, Jamie se uită în jos. În clipa aceea, îşi aminti totul.

— L-a lovit o piatră, spuse ea. Lovitura l-a împins înapoi, Alec. Era gata să cadă în gol. Am trecut în spatele lui, dar era atât de greu… Nu l-am putut ţine să nu cadă, aşa că l-am cuprins de mijloc şi l-am tras spre pantă, cu mine cu tot…

Îi zâmbi soţului ei, neluându-i în seamă strâmbătura de îngrijorare.

— Nu mai ţineam minte direcţia, dar am ghicit bine, nu-i aşa?

— Da… şopti el răguşit.

— Trebuie să-l ridicaţi pe el primul, îi ordonă.

Acum vocea-i devenise surprinzător de limpede. Era atât de uşurată că venise Alec, ca să se ocupe de toate, încât îi venea să plângă.

Alec preferă să n-o contrazică. Îl trase pe Gavin în sus, ridicându-l peste umeri la fel ca o femeie care-şi pune pe ea un şal, apoi se săltă cu picioarele depărtate, pentru a-şi ţine echilibrul, şi-l împinse spre cei de deasupra lui.

— L-am luat de mâini! strigă Marcus, de sus.

După ce scăpă de greutatea care apăsa asupra lui, Alec îndepărtă picioarele lui Gavin de pe cornişa de stâncă. Apoi îngenunche din nou lângă Jamie. Ochii-i erau suspect de înceţoşaţi, iar Jamie îşi dădu seama ce îngrijorare cumplită îi cauzase.

— O să fie bine, Alec. Ţi-am spus că n-am să te părăsesc niciodată.

Lui Alec nu-i venea să creadă că încerca să-l îmbărbăteze.

— Aşa e, n-ai să mă părăseşti, murmură el cu afecţiune. Şi văd că deşi ai faţa plină de sânge, nu pari prea grav rănită, adăugă el, amintindu-şi comentariile ei despre rana din pieptul lui Angus.

— Am cuţitul în umăr, izbucni ea.

La auzul acestor cuvinte, Alec nu avu nicio reacţie.

Numaidecât, Jamie îi spuse că rana nu era chiar atât de îngrozitoare pe cât îşi imaginase. Totuşi, trebuia s-o audă din gura lui, ca să nu-şi mai facă griji.

— Cât de rău e, Alec?

— Nu foarte, răspunse el. Şi, oricum, nu e la umăr.

— O simt clar, insistă Jamie.

Încercă să întoarcă într-acolo capul, pentru a vedea cu ochii ei, dar Alec o apucă de bărbie, împiedicând-o să privească.

— E în braţ, îi explică el. Ai mare noroc, a trecut prin grăsime, dintr-o parte în alta.

— N-am deloc grăsime! susţinu Jamie.

Apoi îl văzu cum rupea o fâşie din pledul de pe el, dar nu putu ghici ce avea de gând.

— Dintr-o parte în alta, Alec? O, Doamne, o să mă doară îngrozitor când va…

Nu apucă să termine fraza. Alec îi scosese cuţitul din carne cu o mişcare fulgerătoare, iar acum îi bandaja braţul cu fâşia smulsă din pled, înainte ca Jamie să-şi fi tras răsuflarea îndeajuns ca să ţipe.

— Gata! N-a durut, nu-i aşa? o întrebă.

— Ba da!

— Taci, iubito, o linişti el. Altfel, ţi-ai fi făcut atâtea griji în aşteptarea scoaterii pumnalului, până ţi-ar fi venit rău.

Avea dreptate, şi o ştiau amândoi.

— Dacă tot trebuia să te înjunghii, cred că ai ales locul cel mai bun. Lama nu ţi-a atins osul.

Jamie scoase un ţipăt.

— Ştiam că vei crede c-a fost totul din vina mea! exclamă ea, atât de concentrată asupra acestui comentariu, încât nici nu observă că Alec o luase în braţe şi se ridica încet în picioare. Nu m-am înjunghiat singură, cum ştii foarte bine!

— Ştiu, iubito, dar e minunat din partea ta că mi-o

reaminteşti, îi spuse el.

O ridica deasupra capului, de-acum, iar Jamie începu să se uite în jos. Alec o simţi încordându-se. Se gândi s-o prevină să nu privească în jos, apoi îşi spuse că mai bine nu. N-ar fi făcut decât să-i amintească în ce poziţie precară se afla.

— Măcar ţi-ai găsit cuţitul, comentă el, cu o voie bună deplasată.

— Într-adevăr, se răsti Jamie. Alec, mă doare! strigă ea, când mâna lui îi atinse accidental braţul.

— Îmi pare rău, fetiţo, n-am vrut.

Regretele chinuitoare din glasul lui o făcură să i se strângă inima.

— Nu m-a durut chiar aşa de tare, preciză ea repede.

Simţi că cineva o trăgea din braţele lui Alec şi deschise iar ochii. Marcus o luase în primire, şi i-o înapoie uşor lui Alec peste câteva momente, când acesta ajunse şi el din nou pe creastă.

După ce Alec încălecă pe armăsar, cu ea în braţe, nu-şi mai simţi aproape deloc rănile. O ţinea cu mare grijă, ca între perne, iar puterea lui o reconforta enorm. Oftă, cu capul rezemat pe umărul lui.

— De ce nu m-ai întrebat dacă n-am văzut cine mă atacase? îl întrebă ea.

— Ştiu cine a fost.

— Cred că şi eu ştiu, şopti Jamie. Dar va trebui ca tu să-mi spui mai întâi numele.

Ştia că n-avea niciun sens, iar expresia mohorâtă a lui Alec dădea de înţeles că prefera să nu discute chiar atunci acel subiect. Totuşi, Jamie trecu peste toate acestea, şi insistă:

— Cine a fost martorul?

— Care martor?

— La moartea Helenei, murmură ea.

Alec era atent să-şi poarte armăsarul într-un trap uşor

şi lin, aşa că abia îşi învrednici soţia cu o privire scurtă.

— Annie.

* * *

Două ore mai târziu, Jamie stătea rezemată de tăblia patului din sala cea mare. În graba de a o culca acolo, Alec răsturnase paravanul, care apoi fusese dus afară, iar acum tot clanul se adunase în sală.

Gavin se trezise şi el. Îl durea îngrozitor capul. Totuşi, Jamie nu lăsa pe nimeni să-i dea bere. Porunci să i se pună comprese reci pe cap şi să bea numai apă. Trebuia să îndure durerea de cap, şi cu asta, gata.

Jamie nu scoase niciun sunet în timp ce era pansată – deşi adevărata ei motivaţie era vanitatea, nu curajul. N-avea de gând să se poarte ca o laşă în faţa familiei.

Îl văzu pe Marcus făcându-i un semn lui Alec.

— Aţi găsit-o, aşadar? întrebă ea.

Nu-i răspunse nimeni. Alec porni spre uşă.

— Alec, adu-o pe Annie în casă, îi ceru Jamie. Vreau s-o întreb de ce.

Alec clătină din cap.

— Voi asculta afară ceea ce are de spus.

— Şi pe urmă?

— Am să decid.

Părintele Murdock o strânse de mână.

— Las-o în seama lui, fătucă, îi şopti el. E un om milostiv.

Jamie dădu din cap.

— Nu-i place s-o recunoască, însă ştie să fie şi înţelegător. Annie are minţile rătăcite, murmură ea. Alec va ţine seama de asta.

În clipa următoare, sunetul acelui râs oribil, neomenesc, umplu sala, iar Jamie se pomeni strângând şi mai tare mâna preotului, ca pentru a-şi găsi curajul.

Cuvintele lui Annie plesneau ca nişte lovituri de bici, iar veninul din ţipetele ei era şi, mai cumplit datorită tonului melodios pe care vorbea.

— Voi fi nevasta ta, negreşit voi fi. Oricât de mult ar dura, Kincaid. Dreptul meu. Dreptul meu. Helena mi te-a luat. Atunci te-am provocat, Alec, şi am să te mai provoc.

Se auzi încă un hohot de râs, apoi Annie începu să cânte din nou.

— Voi ucide iar şi iar şi iar, pân-ai să-ţi înveţi lecţia. E dreptul meu să-ţi stau alături. E dreptul meu…

Tăcerea neaşteptată, după toate ţipetele acelea demonice, o surprinse pe Jamie. Apoi, Alec apăru în capul scării.

Jamie îl aşteptă să se apropie, înainte de a întreba:

— S-a sfârşit?

Soţul ei dădu din cap.

— Alec? Trebuia să te însori cu ea, nu-i aşa?

— Edgar plănuise să-i unească pe Kincaizii cu clanul ei, ca să încheie pacea. Îi fusesem juruit lui Annie, da.

— Dar ea e cu mult mai tânără decât tine…

— Are doar cu un an mai puţin ca tine, Jamie.

— Totuşi, pare doar un copil, şopti ea.

Fu nevoită să-şi adune iar curajul, ca să pună întrebarea care o preocupa cel mai mult.

— Şi acum ce-ai să faci cu ea?

Alec nu-i răspunse.

* * *

Lui Alec încă îi mai era greu să se împace cu schimbările, dar Jamie era mulţumită de el, căci nu ridica tonul nici măcar o dată. Ştia cât de scump îl costa acest efort: se înroşea la chip, iar muşchiul din obraz începea iar să-i tresalte. Îl înţelegea şi-i era milă de el – motiv pentru care nici nu clipea când Alec îi cerea, încet, să-l lase singur

câteva minute.

Când Jamie ieşi din casă, cu Mary Kathleen în braţe, sora ei tocmai descăleca.

— Am cea mai îngrozitoare veste! se repezi Mary s-o anunţe. Andrew e pe drum încoace.

— Andrew?

— Omul căruia-i fuseseşi juruită, îi reaminti Mary. Cinstit, Jamie, cum ai putut să-l uiţi deja?

— Nu l-am uitat, răspunse Jamie. Dar, Mary, ce să caute Andrew aici? Şi tu cum ai aflat?

— L-am auzit pe Daniel vorbind cu unul dintre oamenii lui. Toate clanurile din Highlands ştiu că vine, Jamie. A trebuit să treacă pestre pământurile lor, cu toată armata lui.

— O, Doamne, vine aici cu o armată?

— Da.

— Dar de ce, Mary?

— Pentru împrumut, şopti Mary, în timp ce Jamie i-o dădea pe Mary Kathleen s-o ţină în braţe. Mai ştii galbenii pe care i-a luat tata de la el?

— Cum aş putea să uit? Tata aproape că m-a vândut lui Andrew, se tângui ea. O, Mary, nu pot lăsa să fiu umilită în faţa clanului meu. Nu-l pot lăsa pe Andrew să mă facă aşa de ruşine. Dumnezeule mare, Mary, Alec o să-l ucidă!

Lăsându-şi nepoata jos din braţe, Mary dădu din cap:

— Chiar aşa a spus şi Daniel.

— Va să zică, ştie ce ce vine Andrew aici? întrebă Jamie, copleşită.

— Da. Andrew a trebuit să explice motivul pentru care se află în Highlands. Altfel, n-ar fi ajuns prea departe fără să fie ucis. Surioară, n-ai observat că scoţienilor nu prea le plac englezii?

— Ei, scuipa-m-aş, Mary, cine nu ştie? Ce zici, oare Alec o fi aflat?

Sora ei ridică din umeri, cu un gest neputincios.

— Daniel zice că toţi scoţienii ştiu când se apropie cineva de moşia lor.

— Nu pot lăsa să se întâmple una ca asta. N-am să mă fac răspunzătoare şi pentru începutul unui război cu Anglia.

— Cu Anglia? Probabil că Alec nu-i va ucide decât pe Andrew şi însoţitorii lui.

— Şi crezi că Regele Henry n-o să observe dacă unul dintre baronii lui lipseşte, Mary? I se va părea ciudat, dacă-şi cheamă armata şi nu vine nimeni de pe domeniul…

Nu se osteni să termine explicaţia. Smulse frâul din mâinile lui Mary şi încălecă imediat pe calul acesteia.

— Ce-ai de gând, Jamie?

— Am să-l găsesc pe Andrew, ca să discut raţional cu el. Îi voi promite c-am să-i trimit eu galbenii. Promite-mi că n-ai să spui nimănui unde m-am dus. Te rog, da?

— Îţi promit.

— Să ai grijă de Mary Kathleen până mă-ntorc.

— Lui Alec ce-i spun?

— Nimic.

— Dar…

— Plângi! izbucni Jamie. Da, Mary, plângi cât te ţin puterile. Aşa, Alec nu-ţi va pune nicio întrebare. Şi acum, arată-mi drumul, Mary.

— E de-ajuns să cobori colina, Jamie.

Mary îşi făcu repede semnul crucii, în timp ce-şi privea sora coborând panta colinei. Apoi, izbucni în lacrimi.

Se ţinu de cuvânt şi nu-i spuse lui Alec unde se dusese Jamie. Nici nu era nevoie. Mary Kathleen îi povesti totul.

* * *

Alec o ajunse pe Jamie din urmă peste un sfert de ceas. O sili să se oprească, făcându-le semn soldaţilor lui s-

o înconjoare.

Soţul şi soţia se priviră. Un timp, niciunul nu scoase o, vorbă. Apoi, Jamie îşi mână calul înainte. Când ajunse lângă Alec, îi şopti:

— Voiam doar să-ncerc să discut raţional cu Andrew. Sora mea ţi-a spus totul despre asta, nu-i aşa?

— Nu, fiica ta mi-a spus.

La auzul acestor cuvinte, Jamie făcu ochii mari.

— Trebuie să reţin ca pe viitor să nu mai vorbesc atât de deschis.

— Ba mai bine să reţii să nu mai încerci asemenea fapte necugetate.

— Alec, te rog, nu te supăra pe mine…

Înhăţând-o de ceafă, Alec o sărută prelung, apăsat.

Nu mai schimbară o vorbă, până când ajunseră la tabăra lui Andrew. Jamie încercă să treacă în faţa lui Alec, dar acesta îi luă căpăstrul calului şi o ţinu cu forţa lângă el. Apoi, ridică mâna. Numaidecât, ostaşii se înşiruiră de-o parte şi de alta a boierului şi a stăpânei lor.

— Of, Alec, chiar trebuia să-ţi aduci atât de mulţi oameni?

Alec zâmbi, după care mai făcu un semn – şi, dintre copacii din jurul poienii, se iviră şi celelalte clanuri. Sub privirile uimite ale lui Jamie, boierii şi oamenii lor îşi ocupară poziţiile, se formă un cerc larg, cu Andrew şi ai lui prinşi la mijloc.

Soldaţii englezi îşi scoaseră armele. Alec făcu încă un semn, iar cercul începu să se strângă, în timp ce caii porneau înainte.

Când englezii văzură cu câţi scoţieni aveau de-a face, îşi aruncară armele la pământ.

Desprinzându-se dintre oamenii lui, Andrew pomi spre Jamie.

Uitase ce om scund era. Oare chiar îl găsise vreodată chipeş? Nu mai ţinea minte. În orice caz, acum arăta

neatrăgător, iar părul lui tuns scurt îi amintea de un băieţaş.

Nici măcar nu umbla bărbăteşte, ci ţanţoş ca un păun.

Alec ridică din nou mâna, când Andrew ajunsese la vreo treizeci de paşi. Înţelegând porunca nerostită, baronul se opri şi el, brusc.

— Când cineva ne calcă pământurile fără voia noastră, îi tăiem picioarele.

Această ameninţare păru să-i ia lui Andrew vântul din pânze. Baronul făcu câţiva paşi înapoi, înainte de a-şi regăsi stăpânirea de sine. Cu o expresie plină de teamă şi dispreţ, se uită de la Alec la Jamie.

— Nu l-ai lăsa să facă asta, Jamie, nu-i aşa?

Expresia lui Jamie era foarte senină. În timp ce-i vorbea soţului ei, continua să se uite la Andrew.

— Cu permisiunea domniei tale, aş dori să-i răspund.

— O ai, replică Alec.

— Andrew, spuse ca cu o voce rece şi limpede ca o dimineaţă geroasă de iarnă, soţul meu face tot ce doreşte. Uneori, totuşi, am permisiunea de a-l ajuta. Dacă se hotărăşte să-ţi taie picioarele, îi voi oferi ajutorul meu, desigur.

Se vedea clar că baronul era furios.

— Te-ai sălbăticit! strigă el, mânia făcându-l să uite în ce poziţie precară se afla; arătă cu degetul spre Alec şi adăugă: a făcut din tine o… o… o scoţiancă!

Hohotele ei de râs răsunară prin toată poiana.

— Andrew, cred că acest compliment tocmai ţi-a salvat picioarele.

— Zi ce vrei! mugi Alec, atât de tare, încât Andrew începu să se bâlbâie. Când termină cu explicaţiile, Alec îşi scoase spada din teacă.

— Aşadar, vrei să-l omori, bărbate? întrebă Jamie, în şoaptă.

Alec zâmbi.

— Ştii al naibii de bine că n-am să-l ucid. Ţi-ar displăcea, şi vreau să fii fericită cu mine, nevastă. Îi voi da spada. Valoarea ei…

— Nu-i vei da unuia ca el o spadă aşa de magnifică, replică Jamie, privind drept înainte. Dac-o faci, voi uita de orice demnitate şi am să fac o scenă de-ţi va crăpa obrazul de ruşine. Ani de zile vor povesti oamenii despre ea, îţi promit.

Îl auzi oftând şi ştiu că învinsese.

— Da, te cred în stare, femeie năzuroasă ce eşti. Atunci, dă-mi jungherul tău.

Jamie se supuse. Îl privi pe Alec cum desprindea cu pumnalul un rubin mare de pe garda spadei. Când termină, îl aruncă la picioarele baronului.

— Răscumpărarea, baroane, de la Lady Kincaid.

O altă piatră preţioasă şi mare îl lovi pe Andrew în umăr. Jamie se întoarse în direcţia de unde venise piatra şi-l văzu pe boierul McPherson vârându-şi spada la loc în teacă.

— Răscumpărare, de la Lady Kincaid! răcni bătrânul, înainte de a o privi.

O a treia piatră îl nimeri pe Andrew în obraz.

— Răscumpărare! strigă Daniel Ferguson.

— Răscumpărare! se auzi din nou. Jamie nu-l recunoscu pe boierul care aruncase ultima nestemată.

— Alec? De ce…

— McPherson te răsplăteşte pentru că ai salvat viaţa fiului său. Daniel, fiindcă ai stat în faţa soţiei lui, ca s-o aperi. Harold a aruncat smaraldul. Ai fost insultată de fiul lui, după care ai insistat să-i cruţ viaţa.

O a cincea piatră îi lăsă lui Andrew o zgârietură pe frunte.

— Răscumpărare! răcni alt boier.

— Ăsta cine mai e?

— Tatăl lui Lindsay. Credeai că n-am aflat despre mistreţ, nu-i aşa?

Era prea uluită ca să-i răspundă. Încă o piatră căzu lângă cizmele lui Andrew. O aruncase un războinic tânăr.

— Răscumpărare! strigă el.

Înainte de a-l mai întreba ceva, Alec îi explică:

— Boierul Duncan. Soţia lui doreşte s-o asişti la naştere. Te plăteşte în avans.

— Sunt copleşită, şopti Jamie. Să le mulţumesc, Alec?

— Ei îţi mulţumesc, Jamie. Fiecare şi-ar da şi viaţa ca să te apere. Ai făcut imposibilul, iubito. Ne-ai unit cu adevărat clanurile.

Jamie închise ochii, ca să nu izbucnească în plâns. Cu vocea tremurându-i de emoţie, spuse:

— L-aţi îmbogăţit pe Andrew.

— Eu sunt mult mai bogat, Jamie. Te am pe tine.

Glasul lui era atât de blând, atât de plin de iubire, încât pe obrazul ei se prelinse o lacrimă. Alec o văzu, şi imediat se întoarse iar spre Andrew.

— Pleacă acasă, baroane. Data viitoare când mai calci pe pământuri din Highlands, o să ne înfigem pe rând spadele în tine.

Un val de urale se înălţă din jur. Andrew îngenunchease să-şi adune comoara. Alec o ridică pe Jamie în braţe. Ea îl cuprinse imediat de mijloc.

Baronul Andrew se uita la averea pe care o ţinea în mâini. Când ridică privirea iar, în apropiere nu se mai afla picior de scoţian.

Jamie închise ochii şi-şi strânse în braţe soţul. Încă nu înţelegea cele mai multe dintre vechile obiceiuri din Highlands, şi bănuia că avea nevoie de vreo douăzeci, treizeci de ani, ca să le înveţe cu adevărat pe toate.

Dar era o învăţătură plăcută, plină de veselie şi iubire incredibilă. Poate, îşi spuse ea cu un zâmbet tainic, poate că peste ani şi ani, când ea şi Alec aveau să fie bătrâni, poate atunci urma să se acomodeze.

Sfârşit